

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author
LISA SHELBY

The Only Heart That Matters

*Only in
Goose Hollow
Book 2*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Önemli Olan Tek Kalp

Only in Goose Hollow

Kitap 2

Lisa Shelby

Lisa Shelby Books, LLC

Contents

[Lisa Shelby tarafından](#)
[da İsimsiz](#)
[Okurken dinleyin...](#)
[Okuyucu Notu](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[İsimsiz](#)

[Sırada Ne Var Yazar](#)

[Hakkında](#)

Also By Lisa Shelby

Sadece Goose Hollow'da Serisi

[Sadece Seninle Dans Etmek](#)

[İstiyorum Önemli Olan Tek Kalp](#)

Gerçek Olan Tek Şey~ Çok Yakında Sadece

Sen Olabilirsin ~ Çok Yakında

[Gözardı Edilmiş Kalp](#)

Huysuz / Güneşli, bekâr bir babanın çağdaş romantizmi.

Çamlar Arasında Serisi

Bulunan aileyi konu alan bu bağımsız çağdaş aşk romanları serisinde Eastlyn *Mürettebatı* ile tanışın.

[Üzerinde](#)

[Yükseltilmiş Şişe](#)

Reece ve Rachel'in hikayesini okumak ister misiniz? Haber bültenime kaydolun ve onların ön romanı ÜCRETSİZ olarak alın! [We Are Tonight'ın kopyası için buraya tıklayın!](#)

[Blackbird](#)

Bağımsız ikinci şans çağdaş romantizm.

Muhteşem Düet

Kuralları çiğnemek ve kalbinin sesini dinlemek üzerine ateşli, gerilimli bir romans.

[Muhteşem: Birinci Kitap](#)

[Muhteşem: İkinci Kitap](#)

Sen ve Ben Serisi

Aşk, kayıplar, sırlar ve şımarıklıklarla dolu bu üç kitaplık tatlı ve seksi bağımsız roman serisini okuyun.

[Sen ve Ben: Birinci](#)

[Bölüm Sen ve Ben:](#)

[İkinci Bölüm Daha](#)

[fazla](#)

[Bunun Gibi Bir Şey](#)

The Only Heart That Matters Telif
Hakkı (C) 2024 Lisa Shelby Books, LLC
Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler,
yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün
ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.
Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, Amerika
Birleşik Devletleri telif hakkı yasası tarafından sağlananlar
dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir
biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde
saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik,
fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.
Yazar tarafından yazılan orijinal materyal dışında, tüm
The Only Heart That Matters'da adı geçen şarkılar, şarkı adları ve şarkı
sözleri ilgili söz yazarlarının mülkiyetindedir ve
telif hakkı sahipleri.

Kapak Tasarımı: Jillian Liota, Tasarımcı/Blue Moon Creative
Studio Düzenleme: Virginia Tesi Carey
Harley Stone Düzeltme:
Michele Ficht

ÖNEMLİ OLAN TEK KALP

LISA SHELBY

Listen while you read...

ÖNEMLİ OLAN TEK KALP ÇALMA LİSTESİ

Ain't She~ Adam Doleac Unfair
~ jnr.
Shivers~ Ed Sheeran
Closer ~ SIX60
Thicc As Thieves~ Lauren Alaina & Lainey Wilson Evet!
~ Usher feat. Lil' Jon & Ludacris
Just the Way~ Blanco Brown & Parmalee
Dissolve ~ Abosfacto
Every Side of You~ Vance Joy
You Should Probably Leave~ Chris Stapleton One
and Only ~ Adele
High ~ Stephen Sanchez
"Slut!" ~ Taylor Swift
Adore You~ Harry Styles
Tiptoeing ~ Hope Tala
Crash My Party~ Luke Bryan
My My! ~ Troye Sivan
Lights Out ~ Ryan Hurd
Ağla~ Zak Abel
The One~ Taking Back Sunday
Mutfakta Işık Açık~ Ashley McBryde

I Can Do It with A Broken Heart~ Taylor Swift
Take Forever (Hally's Song) ~ Cooper Alan
Palladium ~ Greyson Chance
Seninle Hayat~ Kelsey Hart

Okurken Spotify'da dinleyin:
<https://spoti.fi/4bnq2oF>

*Sevdikleriniz için kendinizi sık sık feda eden sizler için.
Umarım siz de aynı sevgi ve fedakârlığa layık olduğunuzu biliyorsunuzdur.*

Reader Note

Bu kitap müstehcen seks sahneleri, küfür, askeri çatışmalara geri dönüş ve ailevi kayıplar hakkında tartışmalar içermektedir.

Birinci Bölüm

Angus

(Bir şeyler gidiyor.

Büyükannesinin gümüş bandını boynuna dolamasında parmağını dört kez çeviriyor ve sonra çıkarıp sol elinin yüzük parmağına geçiriyor. Dört kez daha döndürdükten sonra tekrar sağ eline geçiriyor.

Doğum günü çocuğu hediyelerini açtı. Avuç avuç pastayı yüzüne sürdü; yüzüne diyorum, ağzına değil çünkü iki yaşında ve dağınık ve her zamanki gibi gördüğüm en şirin çocuk. Ev balonlara ve kamyon süslerine boğulmuş durumda, çünkü kamyonlar Sawyer'ın şu anki takıntısı.

Müthiş bir parti oldu.

Neşeli bir olay.

Peki annesi neden numara yapıyor?

Mia Powell'ı doğduğu günden beri tanıyorum. Annelerimiz çok iyi arkadaşlar ve o doğduğunda ben de tıpkı yukarıda bahsi geçen doğum günü çocuğu gibi iki yaşındaydım. O zamandan beri onu izlediğime eminim.

Hep kenardan ama yine de izledim. Onu mutlu gördüm.

Bu o değil.

Parlak mavi gözlerindeki olağan ışık artık yok. Açık tenine yayılan o pembemsi parıltı

neşeyi deneyimlemek hiçbir yerde bulunamaz.

Bu şeyler diğer herkes tarafından fark edilmeyebilir. Ne de olsa o bekâr bir anne ve muhtemelen çok yorgun. Ama yüzük onu ele veriyor. Kıpırdanması bana üzgün ya da bir konuda gergin olduğunu söylüyor.

Çok tanıdık geliyor.

Onu en son iki buçuk yıl önce böyle görmüştüm. Aile yemeğinde hamile olduğunu açıkladığı gün. Ailemin güvertesindeki o bahar gecesi sonsuza dek benimle kalacak bir anı.

Batmakta olan güneşin yumuşak turuncusu gökyüzünü boyuyor, ailemin açık hava yemek masasında otururken ona fon görevi görüyordu. Üzerinde beyaz pamuklu bir yazlık elbise ve omuzlarına dökülen kalın mavi bir kazak vardı. Her zamanki gibi nefes kesiciydi ama gözlerindeki ışık kaybolmuştu, porselen teni hayalet gibi beyazdı. Yemeğine dokunmamıştı ve omuz hizasındaki kuzguni saçlarını yalnız bırakmamıştı. Saçlarını kulaklarının arkasına itti, sonra topuz yaptı, sonra tekrar omuzlarına döktü. Ve yüzüğü sayamayacağım kadar çok kez bir elinden diğerine geçti.

Ama kız kardeşim Daisy herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizlediğinde, Mia bir asker duruşuyla dimdik oturdu ve küçük kız kardeşimin elini öyle sert tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Daisy, Mia'nın bize söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi ve gözlerindeki zehirle masadaki herkesi Mia'nın paylaşmak üzere olduğu haberi doğru şekilde almazsak bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimiz konusunda uyardı.

Görünüşü ve Daisy'nin davranışları kadar ciddi olduğu için hasta olabileceğinden endişelendim. Ama hasta değildi.

Hamileydi.

Haberi paylaştığı anda içinde bir şeyler değişti. Sadece birkaç aylık olduğunu açıkladığında demir iradeli, koruyucu bir doğa üzerine yerleşti, ancak içindeki anne ayı şimdiden güçlüydü.

Bize babanın kim olduğunu söylemeyi inatla reddetti ve bebeği tek başına doğurup büyütmede sorun yaşamayacağı konusunda ısrar etti. Kimsenin ona zarar vermediğini iddia ederek gönüllü bir katılımcı olduğunu açıkça belirtti. Baba sadece ilgilenmiyordu.

Haber beni olması gerekenden daha çok etkiledi. Pisliğin teki onu çocuklarını tek başına büyütmesi için terk etmişti. Kim olduğunu öğrenmek içimde yakıcı bir öfke uyandırdı.

Öfkem her şeyi tüketiyordu.

Ailemin evinden yeterince hızlı kaçamadım. Kaçma ihtiyacı beni sarmala sürükledi. Onun kimliğini öğrenmek için duyduğum çaresizlik beni boğuyordu. Ama onun haberinin zaten bildiğim bir şeyi pekiştirdiği duygusu içimi kemiriyordu.

O asla benim olmayacaktı.

Korkak olduğum için yalan söyledim ve bana barda ihtiyaçları olduğunu söyledim. Tatlı servis edilmeden gitmiştim.

Kamyonetimi otoyolda güvenli olandan daha hızlı sürdüm ve barın kapısından içeri girdikten yirmi dakika sonra, barın üstündeki dairemdeki deri koltuğun üzerine eğilmiş yirmili yaşlarda sarışın bir kız vardı.

O gece, en yakın arkadaşımın kız kardeşinin, annemin vaftiz kızının ve küçük kız kardeşimin en yakın arkadaşının hamile olmasının bende neden bu kadar güçlü bir tepki yarattığını kabul etmeye hazır değildim.

Öfkeli sürüşüm ve hızlı sikişim bittikten sonra içimdeki canavar hala serbestti. Savaş yolundaydı. Bir hafta boyunca içtim, spor yaptım ve sikiştim, onu ve bu kadar üzgün olmamın nedenini kafamdan ve kalbimden atmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

İşin aslı, hayatımın büyük bir bölümünde Mia Powell'a aşık olduğum için aklımı kaçırmıştım.

Sorun şu ki, o yasak bölge.

Beni o şekilde görmediğinden bahsetmiyorum bile.

Bunca yıldan sonra, duygularımı uzak tutmakta ustalaşmıştım, ama o gece hepsi yüzeye çıktı. Daha önce yaşadıklarımın farklı kör bir öfke, ve inanın bana, daha önce birçok kez öfke duymuştum, kontrolü ele geçirdi.

O geceyi düşününce, acaba onu kızdıran şey bu mu diye merak ediyorum. Onu hamile bırakan beleşçi herif bugün burada mı? Adam burada, gözünün önünde olduğu için mi bu kadar gergin ve rahatsız görünüyor? Ortaya çıkacak cesareti var mı?

Bir adamın nasıl olup da kendi çocuğunu kabul etmeyecek kadar hıyar olduğunu asla anlayamayacağım.

Burası küçük bir kasaba. Hepimizin tanıdığı biri değilse onu sır olarak saklamak için bir neden yok.

Yerinde olmayan birini bulmak için odayı tarıyorum ama bir şey bulamıyorum. Kardeşim Callen ve onun en iyi arkadaşı Owen dışındaki erkeklerin çoğu yıllardır AARP dergisi aboneliği için yeterince yaşlı.

Kimse uymuyor.

Odağımı tekrar Mia'ya çevirdiğimde, bugün ailemin masasında yaptığı duyuruya kıyasla ne kadar farklı göründüğünü fark ediyorum. Bunun nedeni saçlarının artık sırtının ortasından aşağı sarkması ve karamel röflelerle dolu olması değil. O zamanlar koruyucu bir kabuk olarak kullandığı öfkeli meydan okumaya artık ihtiyaç duymuyor. Onu çok iyi tanıyanlardan saklamak için elinden yaptığı güvensizliği artık yok. muhteşem bir anne ve kimseye kanıtlaması gereken bir şey yok. Bu ona yakışıyor.

Onda beni çağıran seksi bir kayıtsızlık var. Cevap veremediğim bir çağrı ama o yakınımıdayken atmosferde her zaman vızıldıyor. Ama şu anda onu bu kadar geren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Endişelerini giderme ihtiyacı o kadar yoğun ki göğsümde basınç oluşturuyor.

"Tüm Powell ve McKinnon'ları hızlı bir fotoğraf için oturma odasına alabilir miyiz lütfen?" diye bağılıyor annesi Joy kalabalığın arasından.

Mia, Sawyer'ı bir yığın oyuncakla oynadığı yerden kaldırıyor ve ben de onu diğer odaya kadar takip ediyorum.

Mia'nın çalıştığı kafenin sahibi Grace, telefonunun kamera ekranına sığabilmemiz için hepimizi bir araya topluyor ve "Tamam, herkes *aile* desin!" diyor.

Herkes gülümseyerek "Aile!" diye bağılıyor.

Ancak, kelimeyi tam olarak çıkaramıyorum, ama yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum çünkü burada en sevdiğim iki yaşındaki çocuğumun doğum gününü kutladığım için mutluyum, ancak annesini aile olarak düşünmeyi reddediyorum.

Kan bağıımız yok ama annem, kardeşlerim ve ablam için yaptığım gibi onun için de her şeyi yaparım. Ama o benim için bir kardeş gibi değil.

Asla .

İkinci Bölüm

Mia

T Isırıcı soğuk hava ciğerlerimi yakıyor ama vücuduma getirdiği zevk alıyorum. Bugün duygularımı bastırmak için başvurmak zorunda kaldığım hissizlikten her şey daha iyidir. İçerideki kalabalık

ev bunaltıcı ve şimdi kendimi yıkmanın zamanı değil.

Ailemin güvertesinin parmaklıklarına yaslanarak, bir dönümlük arazilerine ve Goose Hollow Gölü'ne bakıyorum. Yüzümü gökyüzüne kaldırarak neredeyse dondurucu olan havanın ısınan yüzümü serinletmesine izin veriyorum. Elbette, bu gece sağlıklı bir doz nemlendirici sürmem gerekecek, ama içeride devam eden dış görünüşten kaçmak için buna değer.

"Keşke burada olsaydın, ağabey. Sawyer en sevdiğin kişi ama şu anda sana ihtiyacım var," diyorum yukarıdaki gri kış bulutlarına, kardeşim Chris'i bugün her zamankinden daha özlüyorum.

Küçük oğlum bugün iki yaşında. Sevinçli bir olay olmalı ama bu partiyle ilgili her şey saçmalık gibi geliyor.

Ailem bundan emin oldu.

Artık kim olduklarını bile bilmiyorum. Hayatlarının bir sonraki sezonuna girdiklerini anlıyorum ve her nasıl ve her nerede olursa olsun bunu dolu dolu yaşamayı hak ediyorlar. Ama Florida? Ve ay sonuna kadar?

Göle bakarken, kahkahalarla dolu çocukluk anıları kafamı dolduruyor. "Chris, evimizi satıyorlar. Birkaç hafta sonra hepsi gitmiş olacak. Burası olmadan yaşamayı hayal edebiliyor musun?"

Sawyer'ın doğum günü partisini bir veda partisine dönüştürdüler, ancak kimse bunun gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Taşınmaya karar verdiklerinde bana haber bile vermeden ayrı davetiyeler göndermişler. Restorandaki bir müşteri parti için sabırsızlandığını söyleyene kadar bunu öğrenemedim. Onları davet etmediğim partiye. Buradaki insanların yarısı Sawyer'la tanışmadı bile.

Bu insanlardan biri de Rhen Mitchell. Bu adam herkesin hayatına nasıl giriyor, asla bilemeyeceğim. Oğlumla aynı havayı paylaşmayı hak etmiyor. Angus ya da Callen'ı onunla konuşurken her gördüğümde midem bulanıyor. Neden Daisy ve ben onun gerçek yüzünü gören tek insanlarız?

Arka sürgülü cam kapının açılıp kapanma sesi, anlık huzur ve sessizliğimin sona erdiği anlamına geliyor ama Daisy ve Angus, korkuluklara yaslanma şeklimi taklit ederek iki yanıma yerleştiklerinde rahatlıyorum.

Sawyer'dan sonra en sevdiğim iki kişi bunlar.

"Üşümedin mi, Goof?" Angus bana çocukluk lakabımla seslenerek soruyor.

Ne diyebilirim ki? Beş yaşındayken çok kötü bir Goofy taklidi yapmıştım ve aklımda kaldı. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece McKinnon kardeşler, çoğunlukla Angus, beni hala bu isimle çağırıyor. Hepimiz otuzlu yaşlardayız. Şimdiye kadar bırakmıştır diye düşünebilirsiniz ama öyle olmadı. Ben de bunu kabullenmeyi öğrendim. Hayatta bir çocukluk lakabının ömür boyu kalıcı olmasından daha kötü şeyler de var.

"Hayır, burası iyi hissettiriyor. İçeride çok fazla insan var. Serinlemeye ihtiyacım vardı."

"Tamam, sadece ben olmadığımı sevindim," diyor Daisy beyaz bir hava püskürterek. "Yani, tüm bu insanlar kim ve neden Sawyer'ın doğum günü partisindeler?"

"Bugün tam bir karmaşa, değil mi?"

Angus omzunu benimkine yaslayıp beni dürtüyor. "Dağınık değil ama bir şeyler olduğu belli. Senin için her şey yolunda mı?" Sadece üçümüzün olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve sorusuna cevap vermek için dikkatimi Angus'a veriyorum ama o kadar yakın ki ne sorduğunu bir için unutuyorum.

Onun ışığı

kahverengi gözleri gerçek bir endişeyle beni delip geçiyor ve yastık gibi alt dudağı öpülecek kadar yakın. Ama bu Angus McKinnon ve onun için ben her zaman Goof olacağım.

Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Ona olan karşılıksız aşkıyı yıllar önce bir kenara ittim, ama arada sırada, bu kadar yakınımıdayken, kalbim artık ona karşı böyle şeyler hissetmediğimi unutuyor.

Yönümü bulma umuduyla, hayatımın büyük bir bölümünde üzerinde yaşama şansına sahip olduğum gölün kayalık kıyı şeridine uzanan karla kaplı otların üzerinden dosdoğru önüme bakıyorum. Ördeklerin ve kazların bu havada yüzeyde nasıl yüzdükleri, otuz yıldır onları iskelemizden beslememe beni hala şaşırtıyor.

Ama bu uzun süre benim görüşüm olmayacak.

"Ailem mülkü sattı ve Florida'ya taşıyorlar.

Ay sonuna kadar çıkmaları gerekiyor."

"Özür dilerim, ne?" Daisy ağzı bir karış açık, şaşkınlıkla soruyor.

"Evet, Sawyer'ın doğum gününü gölgelemek istemediklerini söylediler, bu yüzden henüz kimseye söylemediler, ama davet ettikleri onca insanla bunun onların veda partisi olduğunu düşünebilirsiniz."

"Florida'ya taşınmaya ne zaman karar verdiler? Bu benim için yeni bir haber." Daisy doğruldu ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Annemiz biliyor mu?"

Anneleri Sharon ve benim annem çocukluklarından beri en iyi arkadaşlardı ve hepimizi büyük, mutlu bir aile olarak yetiştirdiler.

"Hiç sanmıyorum. Zamanı geldiğinde mülkün değerinin ne olacağı konusunda bir fikir edinmek için bir emlakçıyla görüştüler, ancak birkaç hafta sonra emlakçıları aradı ve mülkü muhtemelen satışa çıkaracakları fiyatın çok üzerinde teklif veren bir alıcı olduğunu söyledi. Bunun hayatlarının teklifi olduğunu söyledi. Tek sorun... yıl sonuna kadar çıkmaları gerekiyormuş." Bileğimdeki var olmayan saate bakıyorum. "Ve neredeyse Aralık ayının ortasına geldiğimize göre, yıl sonuna sadece iki buçuk hafta kaldı. Yine de bunu es geçemezlerdi." Sesim titriyor, soğuk nihayet etkisini gösteriyor.

Angus koyu gri Carhart ceketini silkiyor ve tek kelime etmeden omuzlarıma atıyor. Sabunun temiz kokusu ve Angus'a özgü her neyse, ceketin içinde kalan bedeninin sıcaklığıyla birlikte, sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor.

"Ah, tatlım. Çok üzgünüm," diyor Daisy ve kolunu bana doluyor.

"Ne yapacağımızı bilmiyorum. Yeni sahiplerin barınakta kalmamıza izin vereceğinden şüpheliyim. Ve restorandaki mesailerimin şehirdeki hiçbir yerin kirasını karşılamayacağı kesin."

Ben böyle biri değilim. Otuz üç yaşında, ailesinin mülkünde bir apartman dairesinde yaşayan biri olmak hayal ettiğim şey değildi. Üniversiteye günden beri kendi başımın çaresine baktım ve kendi başıma yaşadım. Okuldan çıkar çıkmaz birkaç yıl tıbbi asistan olarak çalıştım. Tam zamanlı olarak yüksek lisans yaparken hemşirelik okuluna başvurduğum, girdim ve başarılı oldum. Mezun olduktan sonra San Francisco'da bir klinikte ücretli staj yapacak kadar şanslıydım. Bu benim hayallerimdeki işti ve kendimi hayatın iplerini elime almış gibi hissediyordum. Dünyanın zirvesindeydim.

Bir hafta sonra pozitif çıkan hamilelik testi her şeyi değiştirdi. Ailemin desteğine ihtiyaç duyan bekâr bir anne oldum. Kaliforniya'da kalmak yerine evime taşındım. Ailem bana çok iyi davrandı ama küçük bir kasabada benim alanımda iş bulmak kolay değil, bu yüzden geçimimi sağlamak için yerel bir kafede vardiyalı olarak garsonluk yapıyorum.

Daisy sanki benim sorunum onun sorunuymuş gibi, "Bir yolunu buluruz," diyor. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. "İhtiyacın olursa benim evimde kalabilirsin. Küçük ama bir süre idare edebiliriz."

"Şey, bir fırsat var ama gerçek olamayacak kadar iyi," diyorum, bastırmaya çalıştığım heyecandan dolayı sesim yeni yeni titriyor.

"Anlat," diyor en iyi arkadaşım, ısınmak için ellerini birbirine sürtmekten önce ellerine üfleyerek.

"San Francisco'dan birkaç doktor Bend'de yeni bir klinik açıyor ve tıbbi asistanlara ve hemşirelere ihtiyaçları var. Ücretli sigorta ve ücretsiz gündüz bakımı sağlıyorlar."

"Mia, bu kulağa mükemmel geliyor!" Daisy heyecanlı bir şekilde.

"Değil mi? Ama hepsi bu kadar bile değil. *Bana* ulaştılar. Görünüşe göre, profesörlerimden biri onları yanında staj yaptığım ve bana övgüler yağdıran doktorla temasa geçirmiş. Hemşirelik pozisyonlarından birine başvurmamı istediler ve ben de başvurdum."

"Goof, bu harika bir haber! Peki, neden sesin bu kadar kötü geliyor?" Angus soruyor, hâlâ çok yakınımda, nefesi yanağımı gıdıklıyor. Dönüp ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Gerçek olamayacak kadar iyi, değil mi? Çalışma alanımda bir iş, sağlık sigortası ve . yaramasına imkan yok.

Benimle tanıştınız mı? Bu benim başıma gelebilecek bir şey gibi mi geliyor? Ayrıca, mülakat pazartesi den bir hafta sonra. Ve tabii ki, arabam dün bir bok aldı ve yeni bir tahrik miline ve kim bilir başka neye ihtiyacı var. Parçalar gelecek haftaya kadar gelmeyecek. Annemler babamın doktor randevusu için Portland'da olacaklar ve ikisinin de arabasını ödünç alamam çünkü onlar sadece düz vites kullanan canavarlar. Ve hepimizin bildiği gibi ben kullanmıyorum. O yüzden bunu evrenin bu işin olmayacağına dair bir işareti olarak kabul ediyorum."

Daisy telefonunu çıkarıp takvimine bakıyor. "Kahretsin, sabah 8'de başlayacak toplantılar için Pendleton'da olacağım, aksi takdirde seni götüreceğimi ya da arabamı ödünç vereceğimi biliyorsun."

Bu fırsattan duyduğum heyecandan dolayı kafam güzel. "Merak etme-" diye başlıyorum ama Angus kesiyor.

"Seni ben
götüreceğim."

"Ne?"

"Seni götüreceğim. Sadece seni ne zaman alacağımı söyle." "Ciddi misin?" Onu yanlış duyduğumu düşünerek soruyorum. "Cidden," diye onayladı.

Ciyaklıyorum ve onu kucaklıyorum, vücuduma bastırıldığında ne kadar iyi hissettiğini düşünmek için zaman ayıramayacak kadar heyecanlıyım.

"Çok teşekkür ederim! Sawyer için bir bakıcı bulacağım ve sonra da sanırım hayalimdeki iş için görüşmelere başlayacağım!"

Angus'un büyük paltosu etrafında zıplıyor, ben heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplarken botlarımın altındaki kar çıtırdıyor.

"Bakıcı konusunda endişelenme. Sen işini yaparken ben onunla takılırım."

Bekle. Ne?

"Sawyer'a bakıcılık mı yapacaksın?" Daisy kardeşinin bu görevi yerine getirebileceğinden kuşkulu bir sesle sorarken ben ağzım bir karışık açık ona bakıyorum.

"Hayır, . Arada fark var." "Emin misin?" Bir kış havası bulutunun üzerine fısıldıyorum. "Evet."

Teklifini kabul ettiğimde sesim hâlâ kısık çıkıyor. "Teşekkür . " Kolunu omuzlarıma doluyor. "Tuttum seni, Goof."

Üçüncü Bölüm

Angus

T erkekliğimi tehdit eden ağabeyim Callen, bu gece izin almam için bana söz verdirdi. Bu gece barın arkasına geçmeme izin yok. Söz

Tek yapmak istediğim o lanet şeyi fırlatıp atmak ve karşımda duran siyah saçlı güzelle arama bir bariyer koymak.

Mia'nın koyu renk saçları uzun bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyor. Bir saniye önce biri adını bağırdı ve Mia döndüğünde saçları savrulup omuzlarından birinin üzerine düştü. Bu manzara karşısında pantolonum aniden dar gelmeye başladı. Parlak mavi gözlerinin eğlenceyle ışıldamasını, öldürücü gülümsemesiyle karıştırın ve bana yönelik olmasa bile zehirli bir kombinasyon elde .

Ben gidiciyim.

Her gülümsediğinde, beni .

Ordudan ayrıldıktan sonra satın aldığım ve alt katını bar ve restorana, üst katını ise daireye eski bir itfaiye istasyonu olan The House'un sahibi olarak -her ne kadar hayatımdaki kadınlar tek odalı açık kat planıyla buraya *çatı* katı dememde ısrar etseler de- Mia binadayken genellikle barın arkasına saklanıp içki doldurarak dikkatimi dağıtabiliyorum. O buradayken mesafemi korumak için nedenler bulma konusunda uzmanlaştım.

Sawyer doğmadan önce, kendimi kurtarmak için adını asla hatırlamayacağım rastgele bir kadını becerdiğim birçok geceyi bitirdim.

Mia'yı çok fazla kovboyyla dans ederken izlemenin yarattığı kurtuldum. Sawyer'dan beri sadece kez geldi, bu da hayatımı çok daha kolaylaştırdı.

Neyse ki bira şişelerinin yüksek sesle birbirine çarpma sesi dikkatimi çekiyor. Mia'yı izleyerek kendime işkence etmeyi bırakma fırsatını memnuniyetle değerlendiriyorum. Döndüğümde, kardeşimin en iyi arkadaşı Owen'ın elinde şişelerle bir sandalyenin üzerinde durduğunu görünce şaşırıyorum.

"Bayanlar ve baylar, bu terimleri gevşek kullanıyorum, lütfen beni dinler misiniz?"

Arkadaş grubumuz ve ailemiz sağdıcın söyleyeceklerini dinlemek için konuşmayı ve dart atmayı bırakıyor.

"Bu gece burada arkadaşlarımız Callen ve Charlotte'un *ya da* arkadaşlarının deyimiyle Charlie'nin sonsuza dek bir araya gelmeden önceki son özgürlük gecelerini kutlamak için bulunuyoruz. Genellikle her ikisi de kendi partilerini verir ve kendi striptiz kulüplerine giderlerdi ama bu ikisi öyle değil. Birbirlerine doyamamaları hiçbirinizi şaşırtmayacaktır. İşte bekârlığın kaygısız hayatına veda ederken birlikteler." Sahte bir kızgınlıkla gözlerini deviriyor. "Anladık. Aşıksınız. Ama ayrı bir gece geçirebilirdiniz." Gülünç bir şekilde mutlu olan çifte göz kırıyor, onlar da bizimle birlikte gülüyor.

Her zamanki gibi Owen kalabalığın ilgisini üzerine çekiyor ve Mia da dahil olmak üzere herkes ona gülüyor. Kendime bir mola vermek için çok fazla. Bu gece olduğu gibi ıslık ıslık parlarken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Uzun zamandır bu kadar gülümsediğini görmemiştim. Onu mutlu görmek iyi hissettiriyor ve Owen'dan hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden benden başka birine yönelik daha fazla gülümseme beni rahatsız etmiyor. İyi vakit geçirdiği sürece benim dünyamda her şey yolunda demektir.

"Charlie, seksiliğin birkaç ay içinde geçeceğini biliyorsun, değil mi? Bira ve sosisle geçirdiği bir gecenin ardından geçirecek ve çıplak karnını ovuşturacak. O seksapeli unutulup gidecek. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Owen mümkün olan en iyi şekilde bir aptal. Beni bile güldürüyor. Ve bu, bugünlerde pek sık yapmadığım bir şey.

"Ama işler kötüye gitmeden önce, hepimiz mutlu çifte ve onların şu anki mutlu aşklarına kadeh kaldıralım." Söylendiği gibi hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. "Tüm ciddiyetimizle, ikinizi de seviyoruz ve hepimiz sizin için en iyisini diliyoruz. Şimdi içelim, dans edelim ve biraz daha içelim!"

Bu arada bayanlar, akşam 9'da arka kabinde kucak dansı yapacağım. Lütfen sola doğru bir sıra oluşturun ve kavga etmeyin!"

Kız kardeşim ve Mia onun maskaralıklarına gözlerini deviriyor ama Owen Swift'in saçmalıklarına gülmekten kendilerini alamıyorlar.

Kardeşim ve nişanlısı arkadaşlarının kucaklamalarını ve tokalaşmalarını kabul ederken, evin ışıkları sönerken müziğin sesi yükseliyor. İlk şarkı, kalabalığın genellikle masa ve sandalyelerle dolu olan ve akşam 8'den sonra dans pistine dönüştürülen açık alanda toplanmasını sağlayan bir çizgi dansıdır. İşte eğlence o zaman başlar.

"Gus, bu akşamki kutlamalar için güzel müesseseni kullanmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Barın bu tarafına geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Sana çok yakışmış," diye bağırıyor Owen müziğin sesini bastırarak ve elini omzuma sıkıştırıyor.

"Tabii ki. Başka bir yere gitmelerini istemezdim. Ne de olsa tekrar bir araya geldikleri yer burasıydı. Tam bir döngü gibi görünüyor."

"O neydi? Beş ya da altı ay önceydi, hiç vakit kaybetmedikleri kesin."

Omuz silkiyorum. "Sanırım bildiğin zaman, ."

"Sanırım öyle." Ses tonu değişiyor, sanki neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş gibi, ama Cal kadar şanslı değil.

İlginç.

Senkronize bir şekilde dans eden kalabalığı izliyoruz ve gözlerim Mia'ya kayıyor, kalçası bir o yana bir bu yana sallanıyor, onu izlememek imkânsız hale geliyor. Pistteki başka hiç kimse onun gibi hareket etmiyor. Dans ederken onu izlememek her zaman imkânsız olmuştur. Özgür ve mutlu görünüyor. Geçen Pazar Sawyer'ın doğum günü partisinde yaşadığı üzüntü ve stresten güzel bir değişiklik.

Bana ve Daisy'ye ailesinin evi sattığını anlatırken sesi titriyordu. Soğuktan mı yoksa sinirlerinden mi emin değildim ama bir şeyler yapmalıydım. Ona ceketimi uzattım ve bu büyük bir hata değil miydi? Onu ceketin içinde görmek bana yarı yarıya acı vermekle kalmadı, yemin ederim hala onun kokusunu alabiliyorum. Yeni bir tane alabilirim, çünkü bunu bir daha asla yıkamayacağım.

Şarkı biter ve gelin ve damadın istediği şarkı listesi çalmaya devam eder ve ben de dahil olmak üzere sıra dansı yapmayan herkes, hepimizin ezbere bildiği parti şarkısına eşlik etmek ve kışklarımızı sallamak için katılır. Evet, ben bile. Kısa süre sonra Garth Brooks alçak yerlerdeki arkadaşları hakkında mırıldanıyor, hepimiz kollarımızı birbirimize doluyor ve şarkıya eşlik ediyoruz.

İşte bu. İşte bu yüzden küçük bir kasabadan olmayı seviyorum.

Odadaki hemen hemen herkesi tanımanın dostluk ve rahatlık gibisi yok. Buna bayılıyorum. Yine de yalan söyleyemem. Kasabanın biraz fazla küçük geldiği zamanlar oluyor. Sayamayacağım kadar çok kez, herkesin benim işime karışmamasını ya da bir an olsun huzur bulmayı diledim ama şu an o zamanlardan biri değil. Bu gece gibi geceler, askerliğim bittikten sonra eve dönme sebebim.

O zamanlar her şey yerli yerine oturmuştu. Küçükken üç yıl boyunca Cadılar Bayramı'nda itfaiyeci kılığına girmiştım. Çocukluğumdan beri itfaiye araçlarına ve itfaiye evlerine takıntılıydım, bu yüzden eski ilçe itfaiye istasyonu satışa çıktığında, onu satın alıp The House'a dönüştürme fikri hiç de zor değildi.

İkinci bir ev olarak kullandığım üst kattaki çatı katı ise bonus oldu. Burayı iki katlı bir işletme haline getirebilirdim ama çiftlikteki evimi inşa ederken kalacak bir yerim olması güzeldi. Cal ve bazı dostlarımın yardımıyla barı yeniden modelledim, elektrik ve su tesisatını güncelledim ve üst katı baraka tarzı yaşamdan açık konseptli bir çatı katına dönüştürdüm. Yapılacaklar listesinde sırada üst katın elektrik ve su tesisatını yenilemek ve belki bir gün tam zamanlı olarak çiftliğe taşınmaya hazır olduğumda burayı kiraya vermek var. Bar iyi gidiyor ama biraz ekstra gelirin kimseye zararı olmaz.

Birçok kişi askere alındıktan sonra neden itfaiyeci olmadığımı sordu, ancak itfaiye teşkilatının bir parçası olmak başka bir geniş ailenin parçası olmak gibi. İtfaiyedeki kadın ve erkekler arasında açıklanamayacak bağlar oluşuyor. Tıpkı benim orduda sahip olduğum bağlar gibi.

O aileden pek çok kişiyi Kolordu'da kaybettim.

Bu kaybın acısı ruhumda hâlâ ağırlığını hissettiriyor.

Benim gözetimimde başka birini daha kaybedemem.

Bir yıl önce babamı kaybetmek neredeyse kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Hâlâ geçmeyen bir başka acı. Gececeğinden de emin değilim. Mia, küçük oğlu ve ailesini içeren yakın ailem ve kalan asker ailem ihtiyacım olan tek şey. Goose Hollow kasabasını da eklerseniz yeter de artar bile.

Yavaş bir iki adım başlar, kalabalık azalır ve Rhen Mitchell Mia'yı dansa kaldırmak için omzuna dokunur. Tiksinti dolu bir bakışla karşılaşır.

Rhen'in yüzünde mizah dans ediyor, sanki tepkisi onun için sürpriz değilmiş gibi, ama kadın yerinden kıpırdamıyor.

Vay be.

Bu da demek oluyor?

Bedenim kendiliğinden hareket ediyor ve ne olduğunu anlamadan Mia'nın eli benim elimde, onu dans pistinin ortasına doğru çekiyorum. Gözlerim Rhen'inkilere kilitlendi. "Üzgünüm, ilk iki adımı bana söz verdi."

"Her neyse," diyor. "Belki bir dahaki sefere." Sanki son yirmi saniye onun için hiç de eğlenceli geçmemiş gibi kıkırdıyor. Görünüşe göre rahatsız olmamış, uzaklaşıyor.

Kulak misafiri olmadığımız anda derin bir iç çekti. "Kurtardığın için teşekkürler ama benimle dans etmek zorunda değilsin."

Uzaklaşmak için dönüyor, ama şimdi gitmesine izin verirsem lanetleneceğim. Böyle nadir bir fırsatı kaçırmayacağım. Sadece ona bu kadar yakın olmak değil, bana ihtiyacı olduğunda yanında olma şansını da. Ailesi taşınıyor ve bekâr bir anne ve bunun getirdiği tüm zorluklar var. Rhen onu kızdırıyorsa, müdahale etmekten mutluluk duyarım.

Gözlerindeki şaşkınlığı kaçırmadan onu kendime doğru döndürüyorum.

"Neden olmasın?" Bizi yerde gezdirmeye başlarken diğer elim omzuna yerleşiyor. O da kusursuz bir şekilde bana ayak uyduruyor. "Benimle dans etmek istemiyor musun, Goof?"

Onun takma adını, kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu ve tamamen yasak olduğunu kendime hatırlatmak için kullanıyorum, çünkü olsun, kollarımda çok güzel hissediyor.

"Şey, hayır, öyle değil." Yanakları pembeleşti. "Sadece buna mecburmuşsun gibi hissetmeni istemedim."

"Benim için bir zevk, ayrıca sizinle Pazartesi günü hakkında konuşmak istiyorum. Büyük mülakatın için heyecanlı mısın?" Sormak istediğim ilk soru bu değil ama Rhen hakkında konuşmak istemediğini söyleyebilirim.

"Oh, uh, evet." Biraz kekeliyor. Görünüşe göre onu şaşırtmışım. "Heyecanlı olduğumdan daha gerginim. Buralarda böyle fırsatlar elimize pek geçmez, biliyor musun? Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bunu berbat etmeyeceksin. Harika iş çıkaracaksın. Ayrıca, seni istediklerini zaten biliyorlar gibi görünüyor. Bu görüşme sadece bir formalite. Sana olan inancım tam."

"Teşekkürler." Yüzü kızarıyor ve bu çok çarpıcı. "Keşke benimle röportaj yapan sen olsaydın."

"Ne yapmamızı söylüyorlar? Onları çıplak mı hayal edelim?" Teklif ediyorum.

Gülüyor. "Sanırım bu topluluk önünde konuşmak için. Bire bir görüşmeyi biraz garip hale getirebilir."

"Haklısın." Onu önümde sallıyorum ve onu kendime geri getirirken ahşap zeminde hareket etmemizi sağlıyorum. Daha önce hiç bu kadar yakın, bu kadar uzun süre birlikte olduğumuzdan emin değilim. Bu çok heyecan verici.

"Pazartesi beni götürmeyi teklif ettiğin için tekrar teşekkürler, Angus." "Teşekküre gerek yok. Biz bir aileyiz.

Yaptığımız şey bu."

Yanakları yine pembe, sesi utangaç bir şekilde "Doğru" diyor.

Merakımı daha fazla dizginleyemeyerek soruyorum: "Rhen'le aranızda ne var? Ona oldukça kızgın görünüyordun."

"Sadece ondan hoşlanmıyorum." Burnunu kırıstırıyor. "Herkesin onda ne bulduğunu anlamıyorum."

Yakışıklı bir adam. Sanırım çoğu kadın onu uzun boylu, esmer ve yakışıklı olarak tanımlardı. Onunla hiçbir şey yapmak istememesinden nefret etmiyorum ama bu beni yine de endişelendiriyor. Onu tüm hayatımız boyunca tanıdık. "Söyle bana, ne kaçırıyorum?"

"Dinle, sen anlamazsın."

"Neyi anlamam?"

"Gus, hadi ama. Rhen hakkında konuşmak istemiyorum. O sadece bir pislik."

Bu hikayede daha fazlası var, ama onu zorlamıyorum.

"Tamam. Rhen hakkında konuşmayacağız ama seni rahatsız ederse bana haber ver. Onunla ben ilgilenirim."

"Ben büyük bir kızım. Beni kurtarmaya gelmene ihtiyacım yok. Öyle bir şey değil."

Şarkı bitiyor ve elimi bırakıyor. "Dans için teşekkürler. Gidip bir içki alacağım."

Onu yerden takip ediyorum ama bir sapık gibi görünmemek için acele etmiyorum, biraz öyle olsam da, sadece çevremde Rhen'i gördüğümde gözlerimi ondan ayırıyorum. Çoktan sarışın bir yabancıyla dikkati .

Neden ondan bu nefret ediyor?

İki yaşındaki bir çocuğa benzeyip benzemediğini anlamak için hatlarını incelerken kendimi yakalıyorum ve içimden küfrediyorum.

Benim sorunum ne?

Şimdiye kadar bunu nasıl atlatamadım?

Son iki yılını Goose Hollow'daki her erkeğin yüzünü tarayarak, Sawyer'ın babası olup olmadıklarını merak ederek geçirdim. Bu gerçekten boktan bir eğlence. Gurur duymadığım bir şey. Ama bize hamile olduğunu söylediği geceyi düşündüğümde -yüzündeki çaresiz ifade ve gözlerindeki aşağılanma sadece kısa bir an için görülebiliyordu -Kendime engel olamıyorum.

Kendisini değersiz hissetmesine neden olan adamın kafatasını parçalama ve kalbini sökme ihtiyacı. Değersiz. Bu ihtiyaç beni hala terk etmedi. Burada ona duygusal ya da finansal olarak yardım etmeyen adam. Sawyer'a hayatında ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği baba figürünü vermeyen adam.

O her , umarım asla .

Dördüncü Bölüm

Mia

"Woo hoo!" Daisy şarkı biterken bağıyor.
Arka arkaya dans yirminci şarkı olmalı. Tatlı country şarkıları uzun sürmedi ve parti müziği son bir saattir enerjiyi körüklüyordu. İkimiz de nefes nefese kaldık ve terledik. Ve ben mutluyum! Çok mutluyum! En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum! Ancak, en son bir bara gittiğimde anne değildim. Önceki hayatımda, karnımda üç birayla dans etmek ve zıplamak beni bu geceki kadar etkilemezdi.

"Daisy, altıma işeyeceğim! Hemen döneceğim!"

"Tamam, çabuk ol!"

İnsan kalabalığının arasından manevralar yaparak barın sonundan tuvaletlere giden koridora dönüyorum ve benden önce buraya gelen kadınların oluşturduğu sıraya girerken tökezliyorum.

Kahretsin!

Bir ayağımdan diğerine zıplayarak geçip doğrudan erkekler tuvaletine giren bir adamın arkasından ters ters bakıyorum, çünkü tabii ki sıra yok.

Aynı adam geri döndüğünde ve sıramız sadece birkaç santim ilerlediğinde, arkamda sıcak bir vücut erkekler tuvaletine gizlice girmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Neredeyse eriyordum.

Sıcak parmaklar nazikçe dirseğimi sarıyor ve derin bir ses kulağıma fısıldıyor.

"Yerime işmeden önce benimle gel."

Tamam, bana söylenen en seksi şey değil ama Angus ilk kez kulağıma fısıldıyor. Nefesini saçlarımda hissetmek beni doğru nedenlerden dolayı ıslak bırakan şeyler yapıyor.

"Ne?" Şampuan reklamındaymışım gibi saçlarımı omzuma atarak soruyorum.

Bu gece benim neyim var? Çok .

Gülünç olduğum için ağzının bir tarafı kalkıyor ama eve geldiğinden beri nadiren gördüğümüz gözlerine ışık getirecekse bütün gece bana gülebilir.

", Goof. Bu ."

Dönüyor ve ben de onu barın arkasından mutfığa kadar takip ediyorum. Arka taraftaki bir kapının kilidini açmasını izliyorum ve ben eşiği geçtikten sonra kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor. Müziğin sesi yok ve karanlık mekândaki yakınlığı bunaltıcı. Ama bir düşmanın çevrilmesiyle karanlık yok oluyor. Tepedeki bir ışık, ikişer ikişer çıktığı bir dizi merdiveni aydınlatıyor.

Vay anasını.

Beni çatı katına götürüyor.

Angus McKinnon'ın çatı katında hayatlarının gecesini geçiren birçok kadın hikayesi duydum. Ama genelde sadece bir gece geçirirler.

"Benim evimdeki banyoyu kullanabilirsin. İnanın bana, alt kattaki kadınlar tuvaletinden çok daha temizdir. Orada ne yaptığınızı bilmiyorum ama gecenin sonunda iğrenç bir hal alıyor."

"Değil mi?" Dikkatlice her seferinde bir adım atıyorum. "Bunu asla anlayamayacağım."

Çatı katına vardığımızda çizmeli üzerinde dönüyor ve kollarını iki yana açıyor. "İşte geldik. Evim güzel evim."

Masanın üzerinde duran Carhart ceketini alıyor ve bir sandalyenin arkasına asıyor. Onu çalmak aklımdan geçiyor ama bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. O tek eşya dışında evi tertemizdi. Yerde kirli çamaşırlar, tezgahta pizza kutuları ve bira kutuları olmasını bekliyordum. Daha fazla yanılmış olamazdım. Her şey mükemmeldi.

"Angus, bu çok güzel."

Ağzım açık kaldı biliyorum ama gerçekten muhteşem. Ve kocaman. Parlak parke zeminler, tuğla duvarlar, çok iyi yapılmış bir kral yatak ve egzersiz sehpası, dambıllar ve kum torbası içeren ağırlıkların bulunduğu bir alana sahip büyük bir açık oda.

"Tuvalet şurada. Sahne korkusu yaşamaman için biraz müzik açacağım."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, aptalca yorumunun geçip gitmesine izin veriyorum, hala neon bira tabelalarının olmamasına ve mekanın temizliğine şaşıyorum.

Uzak köşede, banyonun kapısı açık ben içeri girmeden önce NSYNC'nin "Bye Bye Bye" şarkısı surround ses hoparlörlerinden çalmaya başlıyor.

Daisy ve benim her kelimesini bildiğimiz şarkıyı çalarken kendini şirin sanıyor. Videodaki her dans hareketini de biliyoruz. Angus bizi en az yüz kere izledi.

"Çok komik!!" Kapıyı kapatırken müzik eşliğinde bağıriyorum.

Banyo, mekanın geri kalanı kadar güzel değil. Temiz ama onlarca yıllık görünüyor. Sanki her şeyi yenilemiş ama bu kısmı unutmuş gibi. Küçük bir duş, bir lavabo ve bir tuvalet var. Duvarlar koyu gri ve duvardan sarkan askıda tek bir havlu var. Basit ve biraz çeki düzene ihtiyacı var.

İşimi hallediyorum ve ellerimi yıkayıp kurularken yansımam bana bakıyor. Yüzümde bir gülümseme var. Güzel bir geceydi ve Gus'la böyle küçük aptalca anlar yaşamak çok güzel. Ve tabii ki diğer herkesle. Ama en çok Gus'la.

Onunla hiç gerçek anlamda yalnız kalmadım. O her zaman etrafımda. Yani, her zaman. Ama sadece ikimiz arasında geçen pek fazla an hatırlamıyorum. Bir odada yalnız kaldığımız zamanlar olduğunu biliyorum, ama bunlar pek göze çarpmıyor. Bu geceki gibi değil. Beni Rhen'den kurtarıyor ve iyi bir arkadaşın yapacağı gibi röportajımı soruyor olabilir ama onun kollarında olmak nefes almayı zorlaştırdı.

Bu adamın böyle dans edebileceğini kim bilebilirdi? Onu başka kadınlarla dans ederken gördüm ama görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bu gece iki adım atması beni şaşırttı. Kulağıma fısıldadığı sözler de öyle. Aşık bir genç olarak duymayı hayal ettiğim duygular olmayabilirlerdi ama işe yaradılar. Hamile kaldığımda artık Angus'a özlem duymayacağıma kendimi ikna etmiştim. Aslında, açıkladığım gece, o parçamı da kapattım. Erkekleri arzulayan yanıma. Özellikle de belirli bir erkeği. Bir süre işe yaradı. Biraz fazla meşguldüm.

Çocukluk aşkları için endişelenmektense hamile kalmak ve bekar bir ebeveyn olarak hayatı anlamaya çalışmak.

Kimi kandırdığımı sandığımdan emin değilim, çünkü Angus McKinnon'ı unutmuş değilim.

Ben dışarı çıktığımda mutfakta durmuş telefonuna bakıyordu. Müziğin sesi o kadar yüksek ki ilk başta beni fark etmiyor, bana onu burada, kendi alanında, kısa süreliğine de olsa içime alma fırsatı veriyor.

Kısa küt saçlarının stilden yoksun olduğunu söyleyebilirsiniz ama mükemmel şekilli kafasıyla bu ona yakışıyor. Her zamanki gibi tişörtü geniş göğsünün ve dövmeli kollarının kaslarını zorluyor ama kalın kalçalarının ve poposunun kot pantolonunu tehdit edişi beni itiraf etmekten gurur duyduğumdan daha çok büyülüyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Aptal," diyorum, onun tersi yönde yürürken.

Sonunda onun bekâr evine girebildiğime göre, keşfetmem gerekiyor. Rafındaki kitapların sırtlarını okurken beni izlediğini hissediyorum. Çok sayıda tarih ve askeri kitap var ama *Monte Kristo Kontu* ve *Uğultulu Tepeler* de var.

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?" diye sormadan önce müziğin sesini kısıyor.

"Hayır. Ben kız kardeşinin en iyi arkadaşı ve annenin vaftiz kızıyım. Angus McKinnon'ın inini ziyaret eden kadınların çoğunun tanımına uymuyorum."

"Her neyse, Goof."

"*Uğultulu Tepeler*'i gerçekten okudun mu?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Ne? Okuyamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Kapa çeneni. Bu sadece çok... Bilmiyorum iç karartıcı."

"Neden? Sonsuza dek mutlu sonla biten tatlı bir hikayesi olmadığı için mi?" "Günlerce derin bir depresyonda kalmayı tercih etmediğim için beni affedin. bir kitap okuduktan sonra."

"Gerçekçi kitapların olması iyi bir şey, de öyle değil mi? Kimse mükemmel değildir ve aşk bencil ve acımasız olabilir. Her şey güller ve çikolatalar değildir."

Kitaplarını geride bırakarak onunla odanın ortasında buluşuyorum, elleri ön ceplerinde beni izlemeye devam ediyor. Yıllar boyunca onunla milyonlarca kez sohbet ettim ama hiçbirinde çatı katında yalnız değildim ve konu hiçbir zaman sonsuza dek mutlu olmak olmamıştı ve aşk hakkındaki gerçekler.

Onun yörüngesinde geçirdiğim bir ömürden sonra beni hala şaşırtıyor.

"Çikolataların arkasında durabilirim. Ama birkaç gün içinde ölecek çiçeklere para harcamayı hiçbir zaman anlayamadım. Ne kadar pahalı oldukları konusuna hiç girmeyeyim! İnsanlar o kadar parayla çiçek almaktan çok daha fazlasını yapabilir."

"Ne gibi?"

"Gerçekten bilmiyorum. Bazı kadınların aksine, bir erkeğin benim için para harcamasına ihtiyacım yok. Beni yemeğe götürmelerine bile gerek yok. Benim tarafımdan yapılmamış bir ev yemeği beni mutlu eder."

"Yani, yemek senin aşk dilin mi?" Başını soru sorar gibi yana eğiyor.

Hmm... öyle mi?

"Garip, bunu hiç düşünmemiştim ama sanırım öyle. Sadece beni besleyin ve ben mutlu olayım." Bu fikrin ne kadar doğru olduğuna kıkırdıyorum.

Bana bakıyor.

Gülümseme

yok.

Göz devirmek yok.

Nöbet mi geçiriyor?

Sevimli baş eğişi beni mahvetmek üzere. Aptalca bir şey söyleyip kendimi aptal durumuna düşürmeden önce kaçmalıyım.

"Lekesiz ve çizgisiz banyonuzu kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyorum, garip anı kırmayı umarak. Merdivenlere doğru geri geri yürürken bir elimle veda ediyorum. "Minnettarım."

"Ne zaman istersen," diyor sersemliğini üzerinden atarak.

Merdivenlerden inerken beni takip ediyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor. Tezgâhın üzerinde bir sepet tost görüyorum ve mutfığa geri dönerken bir tane çalmadan edemiyorum.

"Bunu gördüm."

Bir kez daha, sadece birkaç santim arkamdaki sesinin derin tınısı içime bir elektrik şimşegi gönderiyor.

"yaz," diye cevap veriyorum.

"Sanki barımda bir kuruş bile harcamana izin veririm de. Paran burada geçmez, Mia."

"Aile indirimi mi?" Şaka yapıyorum.

"Elbette. Aile indirimi, Goof," diyor soğukkanlılıkla. Ama tavrındaki ani değişimi düşünecek vaktim yok çünkü Daisy barın diğer tarafında bizi bekliyor.

"İşte ! Her yerde seni arıyordum."

"Kusura bakmayın, sıra uzundu ve kardeşiniz üst kattaki tuvaleti kullanmama izin verdi."

"Sayı! Bahse girerim buradaki karmaşadan çok daha temizdir."

Şimdi barın diğer tarafında, elimi tutuyor ve beni dans pistine doğru çekiyor. "Hadi anne. Balkabağına dönüşmeden önce seni dans pistine götürmeliyiz."

Haklı, dışarıda geçirdiğim geceler çok az. Bu geceye kadar, kendimi bırakmak ve eğlenmek için bir molaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ama ben farkına varmadan bitmiş olacak. Sahip olduğum az zamanı çatı katlarında sevimli bir çocukla kitaplar hakkında konuşarak geçirmeye ihtiyacım yok. Özellikle de sınırların tamamen dışında olan sevimli bir çocukla.

Beşinci Bölüm

Angus

E Radyodaki her şarkı bana onu hatırlatıyor.
Kitap raflarımın önünden geçerken her kitabın başlığını
incelerken parmağını kitapların üzerinde gezdirdiğini görmemek
mümkün değil.

Garip bir şekilde, eşyalarımı bakmasını istedim.

Beni görmesini.

Daisy'nin kardeşi

değil. Sadece benim.

Bana kalsa, gecenin geri kalanında yukarıda kalıp kitaplar hakkında
konuşurduk. Alt kattaki diğerlerine hiç katılmadığım için mutlu
olurdum. Mekânıma daha önce hiç olmayan bir ışık getirdi. O
odadayken her şey daha küçük geliyordu. Ondan kaçış yoktu.

Ve ben istemedim.

Ama aşağı indik. Daisy onu kaçırdı ve bar kapanana kadar
eğlendiler. Gecenin geri kalanında onu dokunma mesafesinden uzak
tutmam çok önemliydi. Onu izledim. Ben de her ihtimale karşı Rhen'i
izledim. Ama başka dans yoktu. Daha fazla dokunmak yok.

Son iki gecedir ana karakter olarak onu gördüğüm rüyalar zaten
doğru olduğunu bildiğim şeyi doğruladı.

Bu çekimin tek taraflı olmasına alışkınım... ama son zamanlarda...
Yemin ederim, daha fazlasını isteyen sadece ben değilim. Birbirimizin
yanında daha rahatız.

Diğer. Normalden daha fazla dokunmak. Bu dokunuşlar masum olsa bile.

O odadayken her zaman onun farkındaydım, ama beni ona doğru çeken yeni bir iplik var. Bu ipi koparmam gerekiyor çünkü Mia'yla oraya gidemem.

Annelerimiz ve kız kardeşim arasındaki bağlantıyı unutun. Beni ondan uzak tutan en küçük şey bu.

Gerçek beni tanısaydı, onunla aynı havayı solumaya layık olmadığımı anlaması için onun kadar zeki bir kadın olması gerekmezdi. Eğer içimde sakladığım şeyleri bilseydi, benimle hiçbir şey yapmak istemezdi. Oğlunun yakınında olmamı istemezdi.

Çok fazla insan kaybettim. Onu da kaybetmeyi reddediyorum. Elde edebileceğim tek şey dostluksa, bu yeterli. Henüz öldürmediğim iç şeytanlarım var ama üzerinde çalışıyorum. Her salı saat 11'de. Terapistimle.

Kamyoneti Sawyer'la birlikte ev olarak kullandıkları barın önüne park edip boynumu büküyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Sen sadece onun arkadaşısın. Onu bir randevuya götürüyorsun ve çocuğuyla takılıyorsun. Bunu herhangi bir arkadaşın için de yapardın. Çünkü o sadece bu. Senin arkadaşın. Arkadaşın.

Kabin sıcak kalsın diye kamyonu çalışır halde bırakarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Günlerdir kar yağıyor ve burası bir cadı memesinden bile daha soğuk. Büyük mülakatından önce ihtiyacı olan son şey titreme vakası çünkü donuyor.

Kapıyı çaldım ve *içeri girildiğini* sandığım bir ses duydum, ben de kendimi içeri attım.

"Gus, Gus!" Sawyer bana doğru koşmaya çalışırken bağırıyor ama lacivert kar tulumu onu yavaşlatıyor.

Hayatımda gördüğüm en tatlı çocuk. Annesi de tanıdığım en güzel kadın olduğu için hiç şaşırmadım.

İyi görünmediği tek bir gün bile yok. Saçlarını dağınık topuz yapmış ve makyajsız Mia bir rüya gibi, ama bu sabah kız kardeşimin ergenlik çağındaki en iyi arkadaşı değil. O yetişkin bir kadın ve bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Uzun dalgaları düz, yanları yüzünden uzakta ve minimal makyajı tam kıvamında. Siyah blazer ceket, beyaz ipek bluzu ve uyumlu siyah pantolonu üzerine bir eldiven gibi oturuyor. Ceket, tam kalçalarına doğru genişlemeden önce belinden kıvrılıyor. Pantolonu

ancak çok sıkı değil ve görünüm iki ya da üç inçlik topuklu ayakkabılarla tamamlanıyor.

O muhteşem.

"Sawyer, annene ne kadar güzel göründüğünü söyledin mi?" Annesinin yanakları dolambaçlı iltifatım yüzünden en sevdiğim renk olan pembeye dönerken onu kucağıma alıyorum.

Küçük kolları boynuma dolanıyor ve bu harika hissettiriyor.

Bir çocuğun koşulsuz sevgisinde bir şeyler vardır.

"İyi görünüyor muyum?" diye soruyor bana çılgınca dönüp bir çift kar botu alırken. "Yeterince profesyonel mi?"

"Çok profesyonelce," diye onu temin ederim.

Yalan söylemiyorum. Onu bir dakika içinde işe alırdım. Bununla birlikte, aynı zamanda nefis görünüyor, ama bu kısmı kendime saklamak daha güvenli.

"Tamam, güzel."

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp kar botlarını giyiyor ve ayakkabılarını omzuna astığı çantasına tıktırıyor.

"Sanırım Sawyer'ın ihtiyaç duyabileceği her şey burada var." Şimdi topuklu ayakkabılarını da taşıyan çantayı ve duvardaki saate bakıyor. "Kahretsin, hâlâ araba koltuğunu senin kamyonete koymamız gerekiyor."

"unutma," diyorum yardımcı olmaya çalışarak.

"Üşümek için çok gerginim."

Kanepenin arkasında bir puf ceket görüyorum. "Bu senin ceketin mi?"

"Evet, ama cidden, bırak onu."

Boştaki elimle montunu ve kapının yanında yerde duran araba koltuğunu alıyorum. "Daha sonra isteyebilirsin. Sawyer ve ben seninle kamyonunda buluşuruz."

Powell'lar araba yollarını küremek için bir servise para ödemek zorunda, Mia'nınki de çünkü onun ön kapısından benim kamyonetime kadar kar yok. Her zaman tertemiz olan araziye bakarken, artık burada anılar biriktiremeyeceğimi düşününce içimi bir hüzün kaplıyor.

Ailelerimiz sayısız yazlarını kamp yaparak, su kayağı yaparak, ızgara yaparak ve en iyi 4 Temmuz partilerinden bazılarını düzenleyerek geçirdiler. Paskalya yumurtası avları, Noel arifesi yemekleri, doğum günleri, yıldönümleri, hepsini burası ve ailemin çiftliği arasında paylaştık. Daisy ve Mia bisiklete binmeyi tam da bu araba yolunda birlikte öğrendiler. Bu mülk bir ev ya da araziden çok daha fazlası. Çiftliği satmak gibi bir şey olurdu. Mesela

Ruhunun bir parçasını satmak. Benim için bu kadar önemliyse, Mia için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kamyonetin arka kapısını açıyorum ve araba koltuğunu, ceketini ve Sawyer'ı bank koltuğuna yerleştirip arkasına atlıyorum. Hemen ayağa kalkıyor ve oturduğu yerde heyecanla zıplıyor. Bir elim onun üzerinde, boncuk boncuk ter boynumu gıdıklarken araba koltuğuna bakıyorum. Bu koltuğu yerine sabitlerken kafasını çarpmasını ya da düşmesini nasıl engelleyeceğim?

Neyse ki Mia kapıyı açıyor ve ne yaptığını bilen bir yetişkin içeri giriyor. "Ortaya gidecek."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kenara çekil de kilitleyeyim."

Taksinin diğer tarafına geçip güvenlik koltuğunu ortaya getiriyorum. İçine tırmanıyor ve vanilya kokusu havaya karışırken apışıp kalıyorum. Ondan ya da bana her zaman onu hatırlatan bu kokudan kaçış yok. Ne zaman vanilya kokusu alsam onu düşünüyorum, ama bugün o kadar yakın ki sanki onunla uçuyorum.

Yakınlığımız onun üzerinde aynı etkiye sahip değil gibi görünüyor, çünkü bana doğru bir bakış bile atmadan işe koyulmak için zaman kaybetmiyor. Emniyet kemerini belirlenen noktadan çektiğinde, nihayet sadece birkaç santim ötedeki bana bakıyor.

"Bunu takabilir misin lütfen?" Bana kemeri uzattı.

"Elbette," diye mırıldanıyorum. Yerine oturtmam üç denememi alıyor çünkü izlemek için koltuğun üzerine eğiliyor ve başını benimkinden sadece bir santim uzağa koyuyor.

Çok güzel kokuyor. Son birkaç yılda neyin değiştiğinden emin değilim ama onun yanında olmak farklı hissettiriyor. Her zaman çocukluk aşkı olarak bir kenara attığım şey, kontrol etmekte zorlandığım bir şeye dönüştü.

"İşte oldu." Başını kaldırıp bana gülümserken nefesi yüzümde geziniyor. Görünüşe göre etkilenmemiş, küçük adamını almak için uzaklaşıyor ve onu koltuğuna oturtuyor.

"Hadi seni yerleştirelim, ufaklık. Her zamankinden biraz daha şişkosun, değil mi?" Kayışları ona uyacak şekilde ayarlıyor ve parmağını yanağında gezdirmeden önce göğsünde birbirine geçiriyor.

Bam!

İşte o zaman kafama vuruyor. Onu bir anne olarak görmek. Kendi başına büyüttüğü oğluna olan sevgisi, içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyin kilidini açtı.

Bize hamile olduğunu söylediği o Pazar yemeğinden beri eskisi gibi değilim. Bu onun öfkeli meydan okumasıydı ve hepimizi cevaplar için onu zorlamamamız ya da onu utandırmamamız konusunda uyarıyordu. Merhametimizi kabul etmedi ve çocuğunun bir hata olmadığına ısrar etti.

Hepimiz bunun mutlu bir durum olduğu konusunda hemfikiridik. Ama yine de bir durum.

O gece çatı katında isimsiz bir sevişme yaşadım ve o zamandan beri onu ve bir başkasının onu hamile bırakma düşüncesini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Ama işe yaramadı. Aslında, onun anne oluşunu izleme ayrıcalığına sahip olmak her şeyi değiştirdi. Çatı katında geçit töreni yapan tek gecelik ilişkilere kendimi bıraktım. Ciddi bir şeye gerek yok, çünkü Mia Powell gibi bir kadının var olduğunu bildiğim halde başka bir şey yaparsam yerleşmişim demektir.

Bir ömür boyu onu kenardan izledim ve kendime bununla bir sorunum olmadığını söyledim. Ona karşı olan hislerimin güvende olamayacak kadar alevlenmesi için anne olması gerekti.

Ve tam olarak nedenini anlamam bu ana kadar sürdü. Ne bok değil mi?

Altıncı Bölüm

Mia

"H Emniyet kemerimi takar takmaz Angus, "," diyor. Bana sıcak bir fincan kahve ve üzerinde nane şekeri uzattığında yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

Kapa
k.

"Ooh, Becks'e gitmişsin. Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu." Sadece sade bir kahve olduğunu düşünerek bir yudum alıyorum ve tam olarak benim siparişim olduğunu görünce şaşıyorum. Karnımda taklalar atan ergenlik sersemliğinin işaretini veriyorum.

"Önemli değil, zaten kendim için duruyordum."

Fincanını kaldırıyor.

"Siparişimi nereden biliyorsun?"

"Goof, liseden beri yağsız beyaz çikolatalı mocha içiyorsun." Şakağına vuruyor. "Ayrıca, bunun çelik bir tuzak olduğunu biliyorsun."

Aptal. Onun nazik jestiyle canlanan kelekleri, çatı katına yaptığım yolculuktan beri onları mahkûm ettiğim kış uykusuna geri göndermek için gereken tek şey buydu. Hayatımda karşılıksız aşka yer yok.

"Naneni yedin mi?"

"Hayır, bu sadece senin için. Kahveyi seven ama kokusundan nefret eden tanıdığım tek kişi . Mülakatın sırasında kahve kokusu yüzünden stres yapmanı istemedim."

Bu adam kim ve ne zaman bu kadar gözlemci oldu? Dikkatli mi? Her zaman düşünceli ve nazikti ama bu farklı. Herkese gösterdiği genel bir düşünceli davranış değil bu. Her şey eskisinden daha kişisel görünüyor. Belki de değişimi hayal ediyorum.

Sanrılara uykusuzluğumun neden olduğuna eminim. İsteddiğinden daha fazlasını hissettiğime eminim.

Kız kardeşi için yapmayacağı hiçbir şeyi benim için yapmıyor. Onun için sonsuza kadar Goof olacağım.

Daha fazlası değil.

"Gus, Gus!" Sawyer arka koltuktan ciyaklıyor.

"Hey dostum, annen röportaj kışını tekmelerken benimle takılmaya hazır mısın?"

"Gus, Gus!" diye tekrar bağılıyor tatlı oğlum, bacaklarını koltuğuna vurarak.

Hey, anlıyorum. Bir zamanlar ben de gençken onun kamyonetinin arkasında aynı şekilde . Ama her zaman oturan Daisy'nin bunu fark etmesini istemediğim için içime atar ve kendime saklardım.

Vay anasını. Bugüne kadar Angus'un kız kardeşinin de içinde olmadığı bir kamyona hiç binmemiştim.

"Bunu yaptığınız için tekrar teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Ufaklığı sevdiğimi biliyorsun. Parka gidip biraz kartopu atarız, hava çok soğuk olursa da kamyonetin içinde ısınırız."

"Umarım bezini değiştirmeye ihtiyaç duyacak kadar uzun kalmam ama bir şey olursa, ihtiyacınız olan her şey çantada. Atıştırmalıklar ve damlatmaz bardak var ve..."

"İyi olacağız anne. Şu anda kendini mülakat moduna sokmaya odaklanmalısın. Hazır hissediyor musun?"

"İki yaşındaki çocuklarla çok fazla vakit geçirmiyorsun."

"Evet, ama Sawyer ve benim bir centilmenlik anlaşmamız var."

"Gerçekten mi? Peki bu ne tür bir anlaşma ?"

"Bu ikimizin arasında beyler, ama emin olun, bu bir güven ve anlayış meselesi. Bilmeniz gereken tek şey bu. Öyle değil mi, dostum?"

"Gus, Gus!"

Şuna bakar mısın? Kendi oğlum McKinnon Takımı'nda. Tipik.

* * *

"Demek klinik bu."

"Bu harika."

Ofisine geri dönerken Dr. Gibbons, "Teşekkürler, bundan oldukça memnunuz," diyor.

Mülakatım iyi geçti. O kadar iyiydi ki, bana tesisi gezdirirken sanki işi almam kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi konuştu. Buraya kadar her şey çok iyi.

"Oturun." Kendisi ve meslektaşları benimle mülakat yaparken oturduğum taba rengi deri koltuğu işaret etti. Tipik sorulardan ikisinde tökezledim - daha çok sinirden - ama çabucak toparlandım. Sanırım iyiydim ama kim bilebilir ki?

Ve tıpkı röportajım sırasında olduğu gibi, büyükannemin yüzüğünü parmağında evirip çevirmekten kendimi alamıyorum. Parlatılmış gümüşün içine gömülü küçük değerli taşları olan basit bir gümüş yüzük. Onsuz asla evden çıkmam. Onu bu şekilde yakınımnda tutuyorum. Sinirlerim bozulduğunda, onu elden ele dolaştırmaya ya da parmağımın etrafında döndürmeye meyilliyim. Bu benim için stres çarkının bir versiyonu.

Arkamdaki pencereden bir şey dikkatini çekiyor ve yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor. "Kocanız ve oğlunuz birlikte çok tatlılar."

"Affedersiniz?" Kafam karışmış

bir şekilde sordum. Kocanız mı?

"Sizi bıraktıklarını gördüm ve görünüşe göre oldukça iyi eğleniyorlar."

Neden bahsettiğini anlamak için döndüğümde gördüğüm manzara karşısında yüreğim eriyor.

Yeni sağlık binasının yanındaki parkta, Angus Sawyer'ı omuzlarına almış ve ikisi de çılgınca gülmektedir. Sawyer bir şeyler bağırıyor ve Angus birkaç adım koşuyor ve Sawyer "Dur!" der gibi bir ses çıkarıyor. Angus olduğu yerde donup kalıyor. Küçük oğlum gülmekten kendini kaybetmiş. Görünüşe göre ikisi de hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

"Çok yakın oldukları belli. Aralarındaki aile bağına görmek çok güzel."

Gözleri parmağında olduğunu şimdi fark ettiğim yüzüğe takılıyor ve kalbim yerinden *çıkacak* gibi oluyor.

"Oh--"

"Buraya geldiğinde seni iyi dileklerle uğurladıklarını görmek çok tatlıydı."

"Evet, çok tatlılar ama--"

"Aile buradaki temel değerlerimizden biri," diye tekrar sözümü kesti. "Bu yüzden tesisimizde gündüz bakım hizmeti vermeyi planlıyoruz. Çocuklar ebeveynlerinden uzak kalmamalı ve ebeveynler çocuklarının yakınlarda olduğunu ve onlara iyi bakıldığını bilirlerse daha üretken . Küçük oğlunuz bizim bakımımız altındayken iş yerinde kendinizi kocanızla karda oynarken hissettiğiniz kadar rahat hissetmelisiniz."

"Bu harika ve burada siz ve kocanız için çalışmayı çok istememin nedenlerinden biri, ama--"

"Hâlâ gereken birkaç görüşme daha var ve tatil sezonu olduğu için kararımızı yeni yıldan hemen sonra vereceğiz. Eğer seni işe alırsak, ne zaman başlamayı düşünüyorsun?"

"Şu anki işverenime mümkünse iki hafta önceden haber vermek istiyorum."

"Elbette." Masasının diğer tarafındaki sandalyesinden ayağa kalktı ve ben de onu takip ederek ayağa kalktım. "Gerçekten sizin ve ailenizin mükemmel bir uyum sağlayacağını düşünüyorum."

Evli olduğuma inanarak beni işe almasına izin veremem. Bekar bir anne olmanın getirdiği çok şey var. Sawyer hasta olduğunda, onunla evde kalabilecek tek kişi benim. Doktor randevusu varsa, onu götürebilecek tek kişi benim.

"Dr. Gibbons--"

"Oh, canım. Dışarı çıksan iyi olur. Ufaklığın üzgün gibi görünüyor," diyor elini benimkinin içine sokarken.

Pencereden dışarı baktığımda Sawyer'ın gözyaşlarının yüzüne aktığını görüyorum. Korku kalbimi kaplıyor.

"Git, biz seni ."

Odadan aceleyle çıkıyorum, koridorda ilerliyorum ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp botlarımı giymeden klinikten çıkıyorum. Oğluma ulaşma ihtiyacı her şeyi tüketiyor.

Karla kaplı parka ilk adımımı attığım anda dünyada en sevdiğim kahkahayı duyuyorum. Gerginlik bedenimi terk ediyor ve ıslak ayaklarımın fazlasıyla farkına varıyorum. Kar artık topuklarımın içinde ve pantolonumu kaplıyor.

"Anne!" diye bağılıyor en tatlı küçük ses beni gördüğünde.

"Hey, dostum," diye bağırarak kardan arınmış betona doğru bir adım attım.

"Goof, ne düşünüyordun? Ayakların sırlıslık oluyor."

"Biliyorum ama onu ağlarken gördüm. İyi olmadığını görmek için acele ediyordum. Düşünmüyordum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "O iyi. Oynuyorduk ve bir daldan düşen bir avuç kar tam üzerine düştü. Yüzüne ve biraz da ceketinin içine düştü. Onu şok etti, hepsi bu. Şimdi iyi, değil mi Sawyer?"

"Her şey yolunda anne," diyor Angus'un omuzlarının üstünden.

Tam adını söyleyemiyor, o yüzden şimdilik Yer. Üzerinde çalışıyoruz.

"Görüşmenizden erken , değil mi?" "Hayır, zaten hemen hemen bitmişti."

Kamyona doğru yürürken vücudum soğuktan titriyor. Bir eliyle Sawyer'ın bacaklarını tutuyor, diğer eliyle de cebinden anahtarlığını çıkarıyor. Bir düğmeye basıyor ve kamyon .

"Nasıl gitti?" diye soruyor kamyonetin kapısını açarken. İçeri uzanıp montumu alıyor ve ben giyerken benim için açık tutuyor. Sawyer'ın omuzları hâlâ ışıldarken Angus dizlerini büküyor ve dünyanın en normal şeyiymiş gibi montumun fermuarını çekiyor.

"Harika geçti." Bu centilmence jestinden sonra bana mülakatımı sorduğunu neredeyse unutuyordum.

"Öyle olacağını söylemiştim. Şimdi atla ve ısın. Ben bu küçük canavarı koltuğuna bağlayacağım."

Sawyer bir canavar gibi kükrüyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"İçeri gir," diye fısıldıyor ve kapıyı açıyor. Yüzü rahatlamıştı. Mutlu. Çocukluğumuzdan beri hiç böyle görünmemişti. Sawyer'la sadece kırk beş dakika geçirdik.

Ah, kalbim.

Yolcu koltuğuna atladıktan sonra, araba koltuğu için yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için arkamı dönüyorum, ancak o hızlı bir çalışma, çünkü neredeyse bitti, oysa ben henüz emniyet kemerimi bile takmadım.

Yerleşirken, Dr. Gibbons'ın ne düşündüğünü ve onu düzeltmeme nasıl izin vermediğini ona nasıl anlatacağımı düşünmeye çalışıyorum. Kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum. Ve içimden bir ses, doktorun bekâr bir anne olduğumu bilseydi bana farklı davranıp davranmayacağını merak ediyor. I

Bu işe ihtiyacım var ve benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum. Ama sahte bahanelerle de kabul etmek istemiyorum. Ayrıca, itiraf etmeliyim. Ya o ya da iş arkadaşlarım onunla şehirde falan karşılaşırsa? O bir iş sahibi, bu olabilir.

Sürücü koltuğuna atlıyor ve kaloriferi açıyor, ellerini birbirine sürterek kalorifer peteklerinin önünde tutuyor.

"Onunla *takıldığın* için teşekkürler. Sana borçluyum." Röportajım sırasında neler olduğunu öğrendiğinde ona çok şey borçlu olacağım.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Çok eğlendim." Gözlerine ulaşan yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sen harika bir annesin Mia. O harika bir çocuk."

Gözlerim anında yaşardı. Ebeveynliğimle ilgili iltifatları beni çok etkiledi. Nazik sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesine imkân yok.

"Teşekkürler." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sawyer'ın yüzünün soğuktan pembeleştiğini fark ediyorum, ama sırtıyor ve olabildiğince memnun. "Ona piyango vurdu, değil mi?"

"İkiniz de turnayı gözünden vurdunuz diyebilirim. Şimdi bana her şeyi anlatın." "Harika geçti. Görüşmeden sonra bana etrafı gezdirdiler.

ve çok güzel. Her şey yepyeni ve tüm aletler en yeni ve en iyisi. Olağanüstü bir klinik. Orada çalışmak bir rüya olurdu."

"Peki senden hoşlandıklarını söyleyebilir misin?" Kaşlarını sallıyor.

"Evet, sanırım öyle. Yani, dedi ki..." Mia, yara bandını çıkar! "Ailemin mükemmel bir uyum sağlayacağını düşündüğünü söyledi."

Yanaklarım utançtan yanıyor. "Ailen mi?"

"Bu çok utanç verici ama seni benim kocam ve Sawyer'ın babası sanıyordu."

Yedinci Bölüm

Angus

("Özür dilerim, bir daha söyle."

"Çok üzgünüm, Gus. Beni gördü, sonra da ikiniz karda oynarken. Varsayımda bulundu ve bana onu düzeltme şansı vermedi."

Mia durmadan konuşuyor ama ben onu rahat bırakıyorum. Anın tadını çünkü çok sevimli.

"Ailenin onlar için ne kadar önemli olduğunu anlatıp durdu. Ve güçlü bir aile biriminin çocuk yetiştirmenin anahtarı olduğunu... Tam onu düzeltme fırsatı bulmuştum ki Sawyer'ın ağladığını fark etti ve diğer tüm düşünceler beynimden uçup gitti. Çok özür dilerim. Söz veriyorum onu düzelteceğim. Eve gider gitmez onu arayacağım."

Birinin benim bu harika çocuğa babalık ve Mia gibi birine kocalık yapabileceğimi düşündüğünü duymak beni gururlandırmıyor mu? Keşke ikisine layık olmak için olmam gerekenin yarısı kadar adam olsaydım.

"Hayır. Yapma," diye ağzımdan kaçırdım, verdiğim tepkiyle kendimi şaşırttım. Bir barda çalışırken insanların bekâr anneler hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Gerçi kimse benim yanımda Mia hakkında bir şey söylemedi ama başka varsayımlar ve yargılar duydum.

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Goof, bu iş tam da şu anda ihtiyacın olan şey. Birlikte olduğumuzu düşünmelerine izin vermek işi almana yardımcı olacaksa, öyle olsun."

"Gus, bunu kastetmiş olamazsın."

Keşke ne kadar bilseydi.

"Yapmak istemediğim şeyleri yapmadığımı zaten biliyoruz," diye hatırlatıyorum gülümsememe karşı koyarken. "Ayrıca, muhtemelen Bend'de yaşıyorlar ve Goose Hollow'u ziyaret etmek için gerçekten bir nedenleri yok. Bırak işi almak için ne gerekiyorsa onu düşünsünler ve sonunda sen de benim zavallı kıcımları terk edeceksin. Boşanma davası açtığına bana haber ver yeter."

Ağzı açık kaldı. "Gus, ama. Ciddi olamazsın?" Lanet bir kalp krizi kadar ciddiym.

"Dinle, bir şey düşünüyordum ve bu konuyu açmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor."

Gözlerini kısıyor, neyin peşinde olduğumu merak ediyor.

"Sen ve Sawyer'ın kalacak bir yere ihtiyacınız var ve bence ikiniz benim çiftlikteki evime taşınmalısınız. Benim adresimi kullanmak mükemmel bir çözüm gibi görünüyor."

Cevabı sessizlik oluyor. Gözleri hala bende, ama küçük sevimli kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. Sanki konuşmak istiyormuş gibi ağzı açık kalıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Sonunda boğazını temizliyor. "Sen... sen benim..." diye başını sallıyor, "yani bizim senin yanına taşınmamızı mı istiyorsun?"

, kurgunun ikinci kısmını unuttum ve anlaşılır bir şekilde korkuyor. "Zaten zamanımın yarısını The House'daki çatı katımda geçiriyorum, yüzden değil. Tam zamanlı olarak taşınacağım. Çiftlikte üç yatak odası var, böylece ufaklık kendi odasına sahip olabilir."

Kulaklarına kadar inen omuzları rahatlama ve anlayışla düşüyor. Ona birlikte yaşamayı teklif etmemin tuhaf kaçacağını biliyorum ama ev arkadaşı olma ihtimaline verdiği tepki göğsümün tam ortasında hâlâ bir sızıya neden oluyor.

"Angus, hayatta olmaz. Senin evine taşınmayacağız."

"Ama siz taşınıyorsunuz."

Ona başka seçenek bırakmıyorum. Bir buçuk hafta içinde evsiz kalacak ve bu benim gözetimimde olmayacak.

"Hayır, seni evinden atmayacağım." "Peki, .

Oda arkadaşı oluruz."

Yüzü yine bir hayalet gibi bembeyaz oluyor ve göğsündeki ağrı biraz daha artıyor.

"Şaka yapıyorum. Bunu sana yapmazdım."

"Ondan değil, ben sadece... Şey... Sadece yapamam. Zaten yeterince Şey yaptın."

"Seni bir görüşmeye götürdüm. Pek bir Şey yaptığımı söyleyemem."

"Az önce sahte kocam olmayı kabul ettin!"

Yüzüme yayılan bok yiyici sırtıŐı durdurmak mümkün değil.
"Doğru söyledim." Kaşlarını tekrar ona doğru sallıyorum.

"Gördün m ? Bu yeter!"

"Ama bana borçlu söylememiş miydin?"

"Dediğin gibi, tek yaptığın beni götürmekti." Yüzük parmağındaki bantla oynayarak koltuğuna geri döndü. Evli olduğunu düşünmelerine ŐaŐmamalı.

"Fikrimi değiştirdim. Bana bir borcun var ve istediğim Şey senin eve taŐınman."

"Gus, ipoteği karŐılayacak param yok."

"Tatlım, bu mülk yıllardır benim aileme ait ve inşa ederken parasını ben  dedim. İpotek falan yok."

Buna bir Şey diyemez, değil mi?

Teklifimi düşünürken diŐleri alt dudağına batıyor.
Kahretsin, keşke o dudağı ısırın ben
olsaydım. "Yapamam. Bu çok fazla."

"Kim demiŐ? Evimle ne yapacağıma ben karar veririm. Bana borcunu böyle ödeyeceksin. Ayrıca,  iftlikte güvende olduğunu bileceğim. Bu beni rahatlatacak."

Tekrar konuşmadan önce yüzüğü parmağının etrafında birkaç kalp atışı boyunca dönüyor.

"Sana bir Şeyler ödemek zorunda kalırım." Ah, ha. Kendine geliyor.

Fikrini deęiŐtirebileceęine dair duyduğum rahatlama göğsümdeki acıyı azaltıyor.

"Hayır. Bu benim için işe yaramıyor." İtiraz ediyor ama ben onun yerine konuşuyorum. "Sonsuza kadar kalmak zorunda değilsin Mia. Ama para biriktirebilir ve hazır olduğunda kendi evini satın almak için güzel bir peŐinat alabilirsin. Aceleye gerek yok. İstediğin kadar kalabilirsin."

Powell'ların g l arazisine giden uzun yolda ilerlerken başka bir Şey söylemiyor. Teklifimi düşünmesi için ona zaman tanımak adına elimden geleni yaparak bir fare kadar sessiz kalıyorum. Bu konuda bir seçeneği olduğunu düŐünmesine biraz izin vereceğim.

ama gerçek şu ki, taşınıyorlar ve hepsi bu kadar. Bu onun koşullarını değiştirmek için bir şans.

Hayatını değiştirmek için.

Kamyonu onun harika evinin önüne park ettim ve tam kapıyı açmak için uzandığımda, duymam gereken tek kelimeyi söyledi.

"Tamam."

Tanrıya şükür!

"Ama faturaları ben ödüyorum."

Ve , dünyamda her şey yoluna girdi.

Sekizinci Bölüm

Angus

(Bugün taşınma
günü.

Son kırk sekiz saat bulanık bir şekilde geçti. Belki de

Son birkaç günde toplam sekiz saat uyudum ama Sawyer'ın tepkisini görmek her şeye değecek. Gecemi gündüzümü evi hazırlamak, kıyafetlerimi ve gerekli eşyalarımı temizlemekle geçirdim. Çatı katı tamamen mobilyalı olduğundan ve eşyalarımın yarısı zaten orada olduğundan, dün her şeyi taşıdığım da tüm eşyalarım kamyonetimin kabinine sığıdı. Ev onlar için hazır, ancak uyandığımda hissettiğim gergin enerjiyi üzerimden atamıyorum. Muhtemelen Mia ve Sawyer'ı almaya gitmeden önce çok ihtiyacım olan birkaç fincan kahveyi içmiş olmamın da bir faydası olmadı.

Mia şimdilik elindeki küçük mobilyaları depoya kaldırıyor. Sanırım her şeyden çok mutfak malzemeleri getiriyor. Daisy'nin arabası, Callen'in kamyoneti ve benim kamyonetimle tek bir yolculuk bize yeter.

Karavanımız eve yanaşır yanaşmaz kırım tutuşmuş gibi kamyonandan iniyorum ve Sawyer'ı araba koltuğundan çıkarmak için arka kapıyı açıyorum. Bana sırtıttığında yüzümde bastıramadığım bir gülümsemenin yayıldığını hissediyorum. Kamyonetimin arka koltuğunda araba koltuğunda oturan bu çocuk, parasını ödeyebileceğim herhangi bir satış sonrası aksesuardan daha iyi.

"Sana küçük bir sürprizim var," diyorum ve onu koltuğunun kayışlarından kurtarmadan önce sarı saçlarını karıştırıyorum.

Kollarımda Sawyer'la kamyonun yanına geldiğimde Mia diğer tarafta onu benden almak için kollarını açmış bekliyordu. Ailesinin yanından ayrılırken sessizce akıttığı gözyaşları gitmiş, yerini numara yaptığını bildiğim bir neşeye bırakmıştı.

"Ne tür bir sürpriz?" Temkinli görünmek için elinden geleni yapıyor ama gözleri güven ve heyecan dolu.

", sana göstereyim."

Çocuğu ona veriyorum ve okyanus gözleri bana bakıyor. Etrafımızdaki dünya yok oluyor. Ben nazıkçe sırtını ovarken o oğlunu kucaklıyor ve aramızdan bir şey geçerken bakışlarımız kilitleniyor. Ben bir şey aramıyorum, onun da aradığını sanmıyorum. Bu farklı bir şey. Onu görüyorum. Kalbi acıyor ve geleceğin kendisi ve küçük oğlu için neler getireceğinden korkuyor. Kendini bir arada tutmak için ne kadar çabaladığını görüyorum ve gücünü takdir ediyorum. Çalkantılı sinirlerim gevşiyor. Duyduğum tek şey kalp atışlarımın kulaklarımdaki yavaş gümbürtüsü. Sawyer içinde bulunduğumuz büyüğü bozuyor ve Mia'nın kollarından kurtulmaya çalışıyor.

Boğazımı temizleyerek onlardan uzaklaşıyorum ve ön verandaya doğru yürüyorum. Onlar da beni takip ediyor ve boşaltma işlemine başlamaları için kardeşlerimi bırakıyorlar. Onlar yetişkin, ne yapacaklarını benim söylememe ihtiyaçları yok. Ve önümüzdeki bir iki dakikayı kendimize ayırmak istiyorum.

Aile odasına girdiğimizde Mia nefesini tuttu. "Angus, bu çok güzel." Yüzünü endişe kaplamadan önce eliyle ağzını bir süreliğine kapatıyor. "Noel'ini kaçırmamıza izin verdiğine inanamıyorum. Ağacına bir bak. Kocaman."

Yüzüm yanıyor ve yıllar sonra ilk kez kızardığımı hissediyorum. Kahretsin, bu beklenmedik bir şey. Onlar için güzel bir şey yaptım. Önemli şey değil. Utanmaya gerek yok ama ben . Sadece bir ağaç olabilir, her ne kadar tonozlu tavan boyunca uzanan ahşap kirişlere dikkatinizi çeken büyük bir on ayaklı ağaç olsa da, tatil jestim bundan çok daha fazlası gibi geliyor. Sanki ona hiçbir şey söylemeden onun hakkında ne hissettiğimi anlatıyorum.

"Bu senin. Noel arifesinde taşıyorsun. Noel Baba bu gece geliyor. Altına hediye bırakabileceği bir ağaç olduğundan emin olmalıydık."

Şömineye doğru ilerliyor. "Ve çoraplar. Üzerlerinde isimlerimiz yazılı. Angus, çok fazla şey yaptın."

"Hayır... um... I... Şey..." *Kendini topla, McKinnon!* "Sadece Noel eşyalarını yerleştirecek vaktin olup olmadığından emin değildim.

Tedbirli olmak üzülmekten iyidir diye düşündüm. Ayrıca, ağacın üzerinde sadece ışıklar ve yıldız var. Süslemeye vaktim olmadı ama istediğinizi eklemekte özgürsünüz. Senindir."

Tekrar bana bakıyor. "Angus, ben-"

Sözünü kestim, diğerlerinin her an kutularla kapıdan içeri gireceğini biliyordum. "Şuna bir bakın." Bakışlarım, gözlerinde parıldayan ağaçtaki ışıklara uzanırken onun kollarından kurtulmak için eğilen, ısıltı Sawyer'a kayıyor. "İşte bu yüzden yaptım." Son kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim ama Sawyer'ın neşesi bulaşıcı. İyi bir Noel'i hak ediyor. O da öyle.

Ağzı kapanıyor. Ağaca geri dönüyor ve gözleri biraz sulanıyor. "Teşekkür ederim. Bu çok güzel."

Konuyu değiştirme zamanı. "Anladığım kadarıyla seninkine en yakın odayı ona vermek istiyorsun. Umarım sorun olmaz?"

"Tabii ki."

"Tamam, onu yeni yürümeye başlayan çocuk yatağına taşıyacağınızı da söylemiştiniz ve bugün Noel arifesi."

"Angus, ne yaptın sen?"

"Şey... Ben biraz..." Kendileri görebilsinler kapıyı açıp yoldan çekiliyorum. "Mutlu Noeller, Sawyer."

"Vroom kamyonu! Vroom Kamyon!" Sawyer heyecanla bağırıyor, annesinin kollarından kurtulmak için kıvranıyor.

Odaya doğru birkaç adım atıyor, sonra sırtını bana dönerek onu yere bırakıyor. İfadesini okuyamıyorum ama elleri yüzüne gittiğinde, haddimi aşmış olabileceğimden endişeleniyorum.

Yürümeye başlayan bir itfaiye kamyonu yatağına ek olarak, odayı iki gün içinde bulabildiğim kamyonlar ve dinozorlarla süsledim. Odanın ortasında kamyonlarını ve arabalarını sürebileceği yolları olan küçük bir kasabaya benzeyen bir halı var. Küçük bir masa ve sandalyenin yanında büyük bir pelüş dinozor bir köşeyi kaplıyor. Küçük bir şifonyer ve oyuncaklarla dolu olan ya da olmayan bir oyuncak saklama kutusu seti.

"Dinle, eğer beğenmezsen bana söyle. Hiç sorun değil. Beğenmediğin her şeyi iade edebilirim."

Sırtı hâlâ bana dönükken, başı yavaşça ileri geri hareket ediyor.

Paniklemeye başladım. "Eğer henüz büyük çocuk yatağına hazır değilse, beşiği için hâlâ bir sürü yer var."

"Vroom," diyor Sawyer yerden, hâlâ kışlık montunun içinde, dinozorun yanında bulduğu itfaiye arabasıyla oynarken.

Annesi hala tek kelime etmedi.

"Hey," diyorum, arkasından odaya bir adım atarak, garip gerginliği görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Her şeyi berbat mı ettim?"

Sonunda bana doğru dönüyor ve gözyaşları yüzünden aşağıya akıyor. "Hayır."

"Neden..." Bakışlarım onun ıslak yanaklarına düşüyor. Yüzündeki gözyaşlarını silme isteğimi bastırmak için ellerimi ceplerime sokuyorum. Zaten arkadaşlığımızın sınırlarını zorluyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum. "Sorun ne o zaman?"

"Angus, bunu yapmak zorunda değildin. Önce ağaç ve çoraplar. Şimdi de bu. Bu çok fazla."

"Öyle değil. Baksana şuna." Oynadığı yeri gösteriyorum, hayatının en güzel anlarını yaşıyor. "Ayrıca, Noel'deyiz."

"Evinden çoktan taşındın. Çoktan bir sürü şey yaptığınızı söyleyebilirim. Bu sana bir servete mal olmuş olmalı. Sana ne kadar borcum var?"

Bana geri ödemek zorunda olduğunu düşünmesi bile beni kızdırıyor. Kapalı.

Sawyer itfaiye aracının kasasına tırmanır ve kendi versiyonunu yapar.

siren sesi. "Karşılığında istediğim tek şey bu. Onu mutlu görmek."

"Teşekkür , Angus. Çok teşekkür ederim."

Beklenmedik bir şekilde kollarını ortama doluyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. Kollarım doğal olarak onu sarıyor, çenem başının üzerinde duruyor. Bu benim için olduğu gibi onun için de mahrem bir an olmasa da, ruhuma kazımak için elimden geleni yapıyorum. Vücudunun benimkine bastırılmış hissi, gözyaşlarının tişörtümdeki ıslaklığı. Meyveli şampuanının ve kendine özgü vanilyasının kokusu. Yapabiliyorken hepsini içime çekiyorum. Sawyer'ın oyun sesi ve Mia'nın burnunu çekmesi dışında ev sessiz. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için sırtını sıvazladım.

"Teşekküre gerek yok.

Eğlenceliydi."

Hayal kırıklığıma rağmen beni bırakıyor ve elleriyle yüzünü kuruluyor. Kızarmış burnu ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bile nefes kesici.

"Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptın?"

"Pazartesi sabahı seni bıraktıktan sonra Portland'a gittim. Yatak için özel bir mağazaya ve ardından Ikea'ya gittim. Yapıldı

her şeyi dün yaptım. Yemin ederim sıfırdan daha hızlı inşa edebilirdim. O İsveç eşyalarını bir araya getirirken ettiğim onca küfürden sonra bu odayı lekelemeniz gerekebilir. Ama aynı zamanda eğlenceliydi de."

"Vay be. Burada neyimiz varmış?" diye soruyor kardeşim kapı aralığından.

"Harika değil mi?" Mia kocaman gülümsüyor ve ellerini heyecanla göğsünün önünde kenetliyor. "Ağacı gördün mü?"

Evet. Kaçırduğım her saat uykuya değdi.

Eğer bugün olması gerekenden daha iyi hissetmezsem lanetleneceğim. Benim alanımda yaşadıklarını bilmek hoşuma gidiyor. Sadece geçici olsa bile. Burada onlarla yaşamayacak olsam bile, doğru kararı verdiğimi biliyorum.

"Ağacı gözden kaçırmak zordu," diyor Cal ama ben ona doğru bakmıyorum. "İyi iş çıkardın, küçük kardeşim."

"Aman Tanrım!" Daisy odaya dalarak haykırır. "Gus, bütün bunları sen mi yaptın?"

Boğazımı temizleyerek ve küçük alanda herkesin beni incelemesinden biraz rahatsız , "Suçluyum" diyorum.

"Sen ne kadar da tarçınlı bir , değil mi?"

"Tarçınlı rulo?" Cal ben aynı anda soruyoruz, göbeğimin aniden büyüyüp yumuşadığı yönündeki olası suçlamasına karşı göbeğimi ovuyorum.

"Dışı sert ama içi yumuşak ve tatlı demek."

Herkes benim yüzümden gülerken, "Her neyse," diye hayıflanıyorum. "İtfaiye araçlarını seviyorum ve Sawyer'la kankayız. Ne diyebilirim ki?" Ellerimi çırpıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Şimdi, hadi kutuları boşaltalım."

Artık kalabalık olan odadan dışarı fırlayarak, Aralık ayının serin havasının sıcak tenime iyi geldiği kamyonuma koşuyorum. Kamyonu boşaltma bahanesi sadece evdeki herkesten kaçmama değil, aynı zamanda onu kollarımda tutmanın verdiği histen de kurtulmama yardımcı oluyor.

Sonraki otuz dakika boyunca kutuları taşıdım ve her şeyin kurulmasına yardım ettim, her saniyenin tadını çıkardım. Ta ki mutfakta yardım etmeye çalışana kadar. Mia zaten içerideydi ve alan ne kadar büyük olursa olsun, rahat edemeyeceğim kadar yakındık ve onun yakınlığı aklımı kaçırmama yetti. Geçen her an bana kendimi

bir diğ erinden daha dengesizdi. Sawyer'ın küçük çocuklar için üretilen kırılmaz bardak ve tabaklarından oluş an bir kutuyu boşaltırken, bulaş ık makinesine koymas ı için ona verdiğ imde parmakları benimkilere sürtünüyordu. Tezgah ı yeniden düzenlediğ imizde de aynı şey oldu, böylece mikseri ve blenderi ev buldu. Mia'dan kaçış yoktu. Birlikte çalış ırken ona çarpmamak mümkün değ ildi. Giydiğ i o dar yoga pantolonunun içinde mükemmel k ıç ı bana sürtündüğ ünde geri çekilmek zorunda kaldım. Ş imdi burada duruyorum. Dış arıda, soğ ukta, çok ihtiyacım olan bir an ı yaşıyorum.

Charlotte yanıma sokulmadan bir an önce ayaklarının altındaki kar ın ç ıt ırtısı dikkatimi çekiyor. Onun isteğ i üzerine Callen hariç herkes ona Charlie diyor ama benim kafamda o hâlâ Charlotte.

"Oldukça haval ı bir oda."

"İyi oldu." "Ş anslı çocuk."

Öyle mi? Babası onun hayatının bir parças ı olmakla ilgilenmediğ inde.

Kendi omzuyla benim omzuma vurdu. "İyi misin?"

"Evet. Sen? Büyük güne sadece bir hafta kald ı."

"İş ler ç ığ ırından çıkıyor ama hiç bu kadar iyi olmamış tım. Kardeş inle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Bir kız kardeş imiz daha olması için sabırsızlanıyoruz. Cal'i bu kadar mutlu ettiğ in için teşekkürler."

"Arad ığ ınız kiş iyi bulduğ unuzda, mutlu olmak çok hoş bir yan etkidir."

"Ben de öyle duydum."

"Gerçekten bana onu henüz bulamad ığ ını mı söylemeye ?"

Elbette yalan söyleyebilirdim ama artık o kadar kolay değ il. Çünkü hiç ş üphe duymadan biliyorum ki, arad ığ ım kiş iyle tanış tım.

", ama bu onun için doğru kiş i olduğ um anlamına gelmez." "Peki neden?"

"Liste uzun ve bugün Noel arifesi. Akş am yemeğ inden önce hepsini bitirecek vaktimiz yok."

"Eğ er olması gereken buysa, bu liste hiçbir şey ifade etmez. Aş k ı bulduğ unuzda onu durduramazsınız."

"Dedi kız aran gelin. Hepimiz sen ve Cal kadar ş anslı değ iliz."

Cevap vermek için ağ zını aç ıyor ama niş anlıs ı buna fırsat vermeden araya giriyor.

"Çek ellerini," diye homurdanıyor Callen ve kolumu Charlotte'un omzundan itiyor.

Charlotte ve ben gözlerimizi deviriyoruz ama Charlotte onun maskaralıklarını seviyor.

"Sen bir Neandertalsin, bunu biliyor muydun?" diyor ona gülümseyerek.

"Elbette. Şimdi o güzel kışını kamyonu sok. Yemekten önce halletmemiz gereken bazı işler var."

"İğrenç," diyor Daisy, onların arkasından. "Noel Baba aşkına, bugün tatil. Bize hediyeniz, Noel sezonunun geri kalanında seks hayatınızı kendinize saklamanız olsun."

"Oraya giden sensin. Eğer iş dediğin buysa, bu senin sorumluluğunda küçük kardeşim. Söz konusu işin ne olduğunu ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

Kamyonu binerlerken Charlotte "Özür dilerim" der.

"Gitmem gerek. Birkaç saat sonra annemlerde görüşürüz." Daisy bana sarılmak için parmak uçlarına kalktı. "Mia için yaptığın her şey için tekrar teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Tüm bunlar her ne kadar kendi kendime yaptığım bir işkence gibi gelse de beni rahatlatıyor. İkisinin güvende olduğunu ve bana baktıklarını bilmeye bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Tatil ve düğün bittikten sonra aramıza biraz mesafe koymam gerekecek. Onun yanında olmak için bahanem kalmayacak.

Bir de şu sahte koca olayı var.

Dokuzuncu Bölüm

Mia

"Y İkinizin burada kalmasına izin verdiği için Angus'a ne kadar teşekkür etsem azdır. Burası sadece güzel bir ev değil, aynı zamanda McKinnon çiftliğinde olduğunuzu bildiğim için geceleri daha rahat uyuyacağım."

Annem bilmem kaçınıcı kez övgüler yağdırırken, bana tencerelerimi elde yıkamama yardım ediyor ve babam aile odasında Sawyer'la oynuyor.

Angus annemin gözünde savaş kahramanlığından su üstünde yürüyen adam statüsüne geçti. Yine de ev konusunda haklı. Bizim için vazgeçtiği tek yatak odalı basit bir kulübe değil. Özel yapım güzel bir ev, dört hatta ofisi yatak odasına çevirirseniz beş kişilik bir aile için yeterince büyük. Kirişli yüksek tavanlar mimarlık dergilerinden fırlamış gibi ve mutfak bir rüya gibi. Çok büyük ama Angus ve ben bu sabah burada birlikteyken nedense ikimiz için de yer yoktu. Birbirimize çarpıp durduk. Yanımızdan geçerken hafif bir sıyrık bile tüm vücudumu ürpertti.

Konfor için çok yakındı.

Önce ağacı, sonra da Sawyer'ın odasını gördüğümde çok duygulandım. O gerçekten nazik biri. O harika bir arkadaş.

"Bu sadece geçici bir durum ama katılıyorum. O her şeyin ötesine geçti. Bize evini teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum."

Angus'a övgüler düzmeye devam etmediğinde, onu lavabonun başında dururken buluyorum, bir karıştırma kabını elde yıkıyor, pencereden dışarı bakarken suyun akmasına izin veriyor.

"Anne? İyi misin?"

Yine bir şey söylemeyince, bakışlarını pencereden dışarı takip ediyorum, ama orada hiçbir şey yok. Önüne uzanıp suyu kapatıyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Anne, ne oldu?"

Sanki bir büyüden kurtulmuş gibi elimi sıkıyor ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştiriyor. "Bunun için üzgünüm. O kadar çok şey oluyor ki zaman zaman aklım başka yerlere kayıyor." Başını hafifçe salladığında gözlerindeki parıltıyı gizleyemiyor.

"Her şeyin olduğuna emin misin?"

"Tabii ki." Elimi okşuyor ve suyu tekrar açıyor.

İkna olmadım ama zorlamıyorum da. Tatiller ve büyük taşınma ile ilgili çok şeyleri var. Tüm hayatları boyunca burada yaşadılar. Tanıdıkları ve sevdikleri herkes burada. Bir ömür boyu biriktirdikleri anılarını toplayıp, kimseyi tanımadıkları yeni bir yerde yaşamak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna gönderiyorlar. Ama bu onların hayali. Çok gizli tuttukları bir hayal, çünkü Florida'nın bir gün inmeyi umdukları yer olduğunu hiç bilmiyordum. Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor ama bu benim hayatım değil.

Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Seni özleyeceğim ama hayalin gerçekleştiği için çok mutluyum. Sen ve babam güneşin altında bir hayatı hak ediyorsunuz."

"Ah, Mia," diye hıçkırıyor ve bana sarılmak için dönüyor. "Seni çok seviyorum."

"Anne, ben de seni seviyorum." Onu kendime daha sıkı çektim. "Hey, her şey yoluna girecek. Bunu kendin söyledin. Burada güvendeyiz ve tüm McKinnon klanı bize göz kulak olacak. Ve fırsat buldukça ziyaret edeceğiz."

"Biliyorum. İkinizi de çok seviyorum." Gözlerimin içine bakarak geri çekildi. "Lütfen bizden nefret etmediğini söyle. Seni terk ettiğimizi düşünmediğini söyle."

Evet, öylesin. Ama ben kendimi içinde bulunduğum duruma sokan yetişkin bir kadını ve ailem de kendi hayatını yaşamayı hak ediyor. Anlıyorum, ama yine de berbat.

"Tabii ki hayır. Yetişkin kızın hamile kaldı diye neden hayallerinin peşinden gitmeyesin ki? Kendi başımın çaresine bakabilirim. Biz

iyi olacak. Söz veriyorum."

Kollarımdan kalkıp kağıt havluyla yanaklarını kuruluyor ve birkaç derin nefes alıyor. "Sen torunumuz için harika bir annesin. Umarım bunu biliyorsundur. Onun için çok şey feda ettin ve bir gün o da en az bizim kadar seninle gurur duyacak."

Gözyaşlarımın dökülmemesini dileyerek başımı tavana doğru eğiyorum ve hızla gözlerimi kırpiyorum, ama dünyanın en iyi annesine dönüp baktığımda bir damla yaş düşüyor. "Teşekkürler anne."

Yıkılmış. Evi satıp Florida'ya taşınacaklarını söyledikleri gece ben de böyle hissettim. Aklıma gelen ilk şey *Sawyer'a ne* olacağı oldu. Kaçıracakları tüm o dönüm noktaları ne olacak? Onun günlük hayatının bir parçası olamayacaklar ve bu kesinlikle kalbimi kırıyor. Benim için. Onun için. Hepimiz için.

Sonra öfke .

Evet, bencilceydi. Ve çocukçaydı. Ama beni gafil avladılar. Ne bir uyarı ne de yaşayacak başka bir yer bulmamız için zaman vardı. Esasen, bir yabancının alacağı standart otuz günlük ihbardan daha az bir süreyle beni tahliye ediyorlardı. Kendi ailem!

Peki ya Chris?

Kardeşimle ilgili anılarımızı nasıl geride bırakabilirlerdi? Sadece bir tekne iskelesi ve beş yatak odalı bir evi olan bir arazi parçasını satmıyorlardı. Çocukluğumuzu satıyorlardı. Tüm aile geleneklerimizi barındıran yeri. Büyük ve küçük sırlarımızı. Doğum günlerini ve mezuniyetleri kutladığımız yer. Dört Temmuz partileri ve dışarıda çadırlarda pijama partileri. Ben, Chris ve McKinnon'ların mezuniyet balosundan önce buluşup arkamızda göl manzarasıyla fotoğraf çektiirdiğimiz yerd. Kardeşimi en son gördüğüm ve oğlumun ilk adımlarını attığı yerd.

Chris ve Daisy'nin babası Aiden'ı kaybetmek dışında, bu hayatımın en büyük kaybı olacaktı.

Öfkem birkaç gün boyunca beni kör etti. İşe hasta olduğumu söyledim ve Sawyer olmasaydı yataktan çıkamazdım. Benimle mantıklı bir şekilde konuşan Daisy oldu. Bana Chris'in her zaman benimle olacağını ve kimsenin anılarımı benden alamayacağını hatırlattı. Dürüst olmak gerekirse, onsuz kaybolurdum.

Öfkeyi üzerimden attığımda yine üzgündüm. Ancak bu kez kalp kırıklığına korku da eşlik ediyordu. Çocuğuma nasıl bakacağım ve nerede yaşayacağımız korkusu. Goose Hollow küçük bir

yer. Herhangi bir apartman kompleksi ya da çok sayıda kiralık ev yok ve komşu tatil beldeleri de bütçemi aşıyordu.

Annemle babamın mutfak masasında geçen bir konuşmayla dünyamdaki her şey alt üst oldu.

Boğuluyordum.

Sonra nazik bir adam bize evini teklif etti.

Annem saatine bakar. "Pekâlâ. Bir saat içinde Sharon'larda olmamız gerekiyor. Kaçma zamanı. Yola çıksak iyi olacak mısınız?"

"Üzgünüm Joy, bunun mümkün olduğundan emin değilim," diye bağıyor babam aile odasından. "Sırtıma bağlı bir dinozor var!"

Sawyer kükrer ve sonra bağırır, "Pop-Pop!"

Tam görüldüğü anda tekrar kükrüyor ve annemle ben bir kahkaha krizine giriyoruz, bu da Sawyer'ı histerik bir hale sokuyor. Babam elleri ve dizleri üzerinde, sedirin etrafında koşuşturuyor ve büyük korkunç dinozordan yardım istemek için bağıyor. Sawyer'ın yanakları gülmekten pembeleşmiş. Gözleri sevinçle dans ederken hiç ses çıkmıyor. Babamın eşofmanının kapüşonunu eline almış, onu at gibi sürüyor. Mutfaktaki anımızdan dolayı gözlerim hala nemli, ama küçük oğlum büyükbabasıyla birlikte tamamen yeni bir dizi gözyaşı getiriyor, ancak bu sefer onları tutmaya bile çalışmıyorum.

"Tanrıya şükür baban diz ameliyatı oldu." Annem video çekmek için arka cebinden telefonunu çıkarıyor. Benim gibi o da gözlerini onlardan ayırmadığı için gözyaşlarımı fark etmedi.

Sahneye ek olarak, annem gördüklerini anlatırken Avustralya aksanına bürünüyor. Sawyerın kamera için rol yapmasına hepimiz gülüyoruz. Kaydedilmeyi ve daha sonra kendisini izlemeyi seviyor. Sawyer'ın kendisinin bir numaralı hayranı olduğunu söyleyebiliriz.

Bitkin düşen baba sonunda yüzüstü halının üzerine yığılır. Sawyer emekleyerek onun üzerinden kalkıyor ve küçük yüzünü babasınınkinin yanına koyuyor.

"Pop-pop?" Eliyle babamın yanağını hafifçe okşuyor. "Pop-pop?"

"Rawrrrrrr!" Babam kükrer, hayata geri döner ve onu şaşırtır.

sırt üstü yuvarlanıyor. Babam Sawyer'ı kucağına alıp başının üzerinde tutuyor ve kıkırdamalara yol açıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses.

Baba yerleşir Sawyer üzerinde onun Geri, asansörler onun

Gömlek, ve karnına ahududu üflüyor.

Daha fazla kıkırdama benim için sadece daha fazla gözyaşı demek.

Bu paha biçilmez anıların yerini bir görüntülü arama ile dolduramazsınız. Dördümüz de çok şey kaçıracağız. Yılda birkaç kez ziyaretler

Sawyer'ın onlarla olan bağıını devam ettirmeyecek.

"Ah, tatlım. Hayır," diyor annem beni fark ederek. Telefonunu kaldırıyor ve bir elini her iki yanağıma koyuyor. "Gözyaşı yok. Her şey yoluna girecek. Hâlâ Noel'imiz, Yeni Yıl'ımız ve düğünümüz var. Her saniyenin tadını çıkaralım ve üzüntümüzü ilkinde saklayalım."

Babam kucağında Sawyer'la bize katılıyor. "Hey, şimdi. Burada neler oluyor?"

"Şimdiden seni özlüyorum, ama iyiyim."

Yüzündeki kasvetli ifade beni şaşırtıyor. Bir adım daha yaklaşarak boştaki elini omzuma koyuyor. Üçümüz başlarımızı birleştiriyoruz, Sawyer hala nefesinin altında kükrüyor. Çok sevimli, ama atacak kahkaham kalmadı. En az benim kadar kalbi kırılmış görünen babam, aptalca anımızı çok daha derin bir ana dönüştürdü.

"Çok üzgünüm Mia."

"Üzülme baba. Senin mutlu olmanı istiyorum. İyi olacağız."

Beni tek koluyla kucaklıyor ve sözlerini boğuk bir şekilde söylüyor. "Her zaman seni bekleyen bir odan olacak. Her ikiniz için de. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..." Sesi kesiliyor ve ona bakmak için geri çekildiğimde, benimkilerle eşleşen bir çift sulu mavi gözle karşılaşıyorum.

"Ah, baba." Tekrar kucaklaştık.

Annem Sawyer'ı alıyor, babam da beni o meşhur ayı sarılmalarından biriyle sarıyor. Birbirimize bağlı kalıyoruz, ikimiz de gözyaşı döküyoruz ama ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Babamı hiç böyle görmemiştim. Ağladığını hatırladığım tek zaman Chris'in eve gelmeyeceğini öğrendiğimiz gündü. O zaman da sadece bir kez ağlamıştı. Anma töreninde bile metanetini korudu ve annemin çaresizce ihtiyaç duyduğu kaya gibi davrandı.

"Tamam, ," diyor annem nazikçe. "Önümüzdeki bir hafta içinde daha pek çok anı biriktireceğiz. McKinnon'larla Noel arifesinden başlayarak. Hadi Earl, yola koyulalım yoksa geç kalacağız."

Bununla birlikte beni bırakıyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor. "O iyi mi?" Anneme soruyorum.

"Olacak, tatlım. Olacak."

Onuncu Bölüm

Mia

C McKinnon'larla Noel arifesi yılın en sevdiğim biridir. Ama bu gece farklı. Babamı bu kadar duygusal görmek benim için her şeyi tersine çevirdi. O kadar emindim ki

Bu *onların* hayaliydi, ama şimdi bunun babamın değil de annemin hayali olup olmadığından emin değilim. Tek bildiğim, onlarla geçireceğim her anın tadını çıkarmayı . Zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiş olsam bile.

Onları şimdiden özledim.

Bizi ailesinin çiftliğine götürürken Gus'tan gözyaşlarımı saklayamadım ama tek kelime etmedi. Daha iyi hale getirmeye çalışmadı. Sadece elini omzuma koydu ve ben ağlarken yanımda olduğunu hissettirdi. Tek kelime etmeden, hissettiğim her şeyi hissetmemin normal olduğunu söyledi.

Hissedecek çok şey vardı ve hâlâ da var.

Üstüne üstlük, Gus'ın evine taşınmak konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

On altı yaşındaki halim bir gün Angus McKinnon'ın evinde yaşayacağıma asla inanmazdı. Oğlumun yatak odasını küçük bir çocuğun cennetine çevirdiğine, Noel Baba gelmeyi unutmasını diye bir ağaç ve çoraplar diktiğine. Tüm bunları yaptı ama biz birlikte değiliz ve o çocuğumun babası değil. Biz sadece arkadaşız. Otuz üç yaşındaki halime bunun ne kadar saçma olduğunu söyledim.

Ama aynı zamanda, ne kadar havalı.

Birkaç hafta içinde çok fazla değişiklik oldu, bu nedenle bu gece gibi bir gecenin getirdiği geleneğe sahip olmak güzel. Geleneklerimiz her ne kadar aynı kalsa da, her zaman değişiyor.

Ailem bir çocuk kaybetti ama bir torun kazandı. Charlotte artık ailenin bir parçası ama McKinnon'ların reisi Aiden olmadan geçireceğimiz ilk Noel.

Hepimiz her şey normalmiş gibi davranmak için elimizden geleni yapıyoruz ama zaman zaman Sharon, Daisy ya da kardeşlerinden biri bazı anlar yaşadı. Gözyaşı döktük ama çoğunlukla her şey şenlikli kaldı. Şimdi hepimiz Sharon'ın ağacının etrafında oturuyor ve her yıl yaptığımız gibi Gizli Noel Baba hediyelerini dağıtıyoruz.

Angus, Daisy, Charlie, Sawyer ve ben yerde otururken, annemle babam aşk koltuğunda, Sharon en sevdiği sandalyede, Cal ve Knox ise kanepede oturuyor ve her biri iki ya da üç kişilik yer kaplıyor. Eskiden hepimiz yerde otururduk ama grubun yaşlıları Cal ve Knox bu yıl kanepeye geçtiler.

"Mia, sıra sende!" Daisy bana bir hediye uzattı. Hiç de iyi olmayan gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Sen benim Gizli Noel Baba', değil mi?"

Neşeyle zıplıyor. "Öyleyim. Şimdi aç, aç, aç!"

Heyecanı bulaşıcı, bu yüzden ince kutunun üzerindeki kâğıdı bir vahşi gibi yırtıyorum. "Bir e-okuyucu! Daisy, çok teşekkür ederim. Bayıldım."

Gerçekten çok seviyorum. Bugünlerde sadece kendim için yaptığım tek şey okumak. Sawyer gece yattığında tek lüksüm bu.

"Eski kafalı olduğunuzu biliyorum ama bana güvenin, bu hayatınızı değiştirecek. Ayrıca bir süre kütüphane kartına ihtiyacın olmayacak En sevdiğim kitapları yükledim bile." Bana göz kırpmıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Yerel kütüphaneden almaya utandığımı bildiği müstehcen aşk romanlarıyla dolu. Orada çalışan herkesi tanıyorum ve burası küçük bir kasaba. İnsanlar konuşur!

"Korsan pornosu!" Callen eline doğru öksürür.

"Sen neden bahsediyorsun? Hem Noel'de," diye bağılıyor Sharon oğluna ama yüzünde bir gülümseme var.

"Daisy, Mia'nın e-okuyucusuna bunu koymuş anne. Korsan pornosu. Uzun pornosu. Bilirsin, tüm o anne pornosu şeyleri. Görünüşe göre, ne kadar sapıkça olursa o kadar iyi."

Charlie'nin nefesi kesildi. "Sen tam bir pisliksin!" Onun bacağına vurur. "Sana bir daha asla bir şey söylemeyeceğim."

"Hey!" diye karşı çıkıyor. "Bu pislikle evleniyorsun!"

"Fikrini değiştirmek için bir haftası var, biliyorsun. Onu koridordan aşağı indirene kadar p'lerine ve q'larına dikkat etsen iyi olur," diye ekliyor Knox. Evet, McKinnon kardeşlerin en büyüğü Knox bile evde.

Knox Noel'de hep burada olur ama bu yıl her zamankinden daha uzun süre kalacak ve en fazla iki gece şehre girip çıkacak. Çok uzun süre evde kalırsa kaşınıyor. Bu utanç verici, çünkü aileleri inanılmaz derecede yakın ve onu özliyorlar.

Charlotte, Callen ile birlikte olmak ve Daisy ile bir iş kurmak için Goose Hollow'a taşınmadan önce büyük bir eğlence avukatıydı ve Knox ve grubu onun en büyük müşterileriydi. Bu yıl, sadece tatillerde değil, yılbaşı gecesi düğünle doruğa ulaşan tüm düğün şenlikleri için de evde. Sharon onun bu kadar uzun süre burada olmasından büyük mutluluk duyuyor.

Bütün aile burada.

Chris ve Aiden fiziksel olarak burada olmayabilirler ama her zaman bizimleler. Aksine inanmayı reddediyorum. Kardeşimi sekiz yıl önce savaşta kaybettik. İlk birkaç tatil sezonunu onsuz atlatmak imkânsız gibiydi. Onu hâlâ her gün özliyorum. Hepimiz özliyoruz. Ama Angus... O zamandan beri aynı değil. Öldüğü gün Chris'in yanındaydı. Onlar en iyi arkadaşlardı, kardeş kadar yakındılar ve Chris olmadan eve dönmek onun içinde bir şeyleri değiştirdi.

"Ağabeyini dinle. Henüz kabul *ediyorum* demedim!"

"Bunun şakasını bile yapma bebeğim. Kız kardeşim sapıksa elimden bir şey gelmez." Callen, nişanlısını bacaklarının arasında yerde yerden öpmek için öne doğru eğiliyor. Örümcek Adam öpücükleri çok tatlıydı.

Bütün oda inliyor ve Cal sırtıyor, bu sataşmanın her saniyesini seviyor.

"Daisy, çok üzgünüm."

"Üzgün olmana gerek yok, Charlie. Ben utanmıyorum.

Anne, kitaplarımdan birini ödünç almak istersen bana haber ver."

"Daisy Brianna McKinnon, burada bir çocuk var. Bu konuyu herkes gittikten sonra benimle özel olarak konuşabilirsin."

Oda kahkahalara boğulur. Herkes gülmüyor.

"Anne, hayır!" Cal kusar gibi yaparken Knox bağıyor. Geri kalanımız gülüyor ve ben beşlik çakmak için elimi Sharon'a doğru kaldırıyorum.

Bu çılgın karakter kadrosu kalbimde en çok değer verdiğim şey. İçine doğduğum aileyi seviyorum ama ailemin bizim için seçtiği aile de harika. Bu gruba karşı dayanıklı olmanız gerekiyor ama hayatı eğlenceli kılan da bu.

Gerçi Angus hiç konuşmuyor. Anne pornosu sohbeti sırasında kendi kendine kıkırdadı ama dikkatinin çoğu küçük oğlumun üzerindeydi. Sawyer, Agnus'u zaten orman jimnastiği olarak kullanıyordu. Şimdi, yürümeye başlayan çocuklar için güvenli olan farklı itfaiye araçlarını, çekici kamyonları ve hatta dinozor kamyonlarını yerde sürerlerken onun önünde oturuyor. Sanki odada sadece iki kişi varmış gibi sessizce oynuyorlar. Angus kamyon sesleri ve sevimli küçük siren sesleri çıkarıyor. Sawyer en iyi arkadaşının aracını parçalayıp gökyüzünde uçuyormuş gibi yaparken, tek kişilik seyircisi hiç bu kadar eğlenmemiş gibi görünüyor.

Angus McKinnon ciddi bir adamdır. Yeterince gülmez ya da gülümsemez ama Sawyer'la birlikteyken bir şeyler değişir. Bir çocuğa dönüşüyor, oynamaya ve gülmeye başlıyor. Krem şanti ve sıcak kakao gibiler, mükemmel bir ikili.

Yukarı bakıyor ve beni onları izlerken yakalıyor. kızarıyor ama başımı çevirmiyorum, o da çevirmiyor. Bana küçük bir gülümseme veriyor. Karnım her zamanki gibi takla atıyor ama bana farklı baktığına yemin edebilirim. Yorgunluktan onda hissettiğim değişimi hayal ediyor olmalıyım çünkü onun için her zaman ve sonsuza kadar Goof olacağım.

Kendimi bildim bileli ilgisini istediğim için onun nezaketini olduğundan daha fazla algılamak kolay. Geçtiğimiz hafta hiç olmadığı kadar baş başa vakit geçirdiğimizden bahsetmiyorum bile. Hepsi bu. Ailemin gidişinin, taşınmanın ve iş haberini beklerken yaşadığım endişenin yarattığı stres yüzünden yorgun ve bitkinim.

Duygusal olarak tükendim.

Beni hiçbir romantik olarak görmedi ve görmeyecek.

Peki ya bugün evdeki anımıza ne demeli? Daha fazlası gibiydi. Çok gerçekçiydi. Angus'la her zaman hissettiğimizden daha yoğun.

Son zamanlarda hiçbir şey normal gelmiyor.

Daisy başka bir hediyein üzerindeki etiketi inceler. "Tamam, bu kadar saçmalık yeter. Bir bakalım. Sıradaki hediyeye Angus için. Görünüşe göre Mia bu yıl senin adını çekmiş."

Sawyer'ı yanından alıp kucağına oturtuyor. "Bunu açmama yardım etmek ister misin, dostum?"

Hediyenin paketini açıyorlar ve *Gurur ve Önyargı*'nın lacivert kopyasını gördüğünde, sırtışını bana çevirmeden önce bilmiş bir gülümseme takınıyor.

"Sana mutlu sonla biten bir klasik vereyim dedim. Kitap koleksiyonun fazla emo."

"Angus'a kitap mı aldın?" Knox alaycı bir şaşkınlıkla soruyor. Uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına atmış ve dövme kollarından birini sanki dünyada hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi kanepenin arkasına atmış.

O güvenin bir zerresi için neler vermezdim. "Gus okuyabiliyor mu?" Cal dalga geçiyor.

"Tatlım, etiketi yanlış hediyeye mi koydun?" Daisy soruyor, ağacın çok renkli ışıkları gözlerinde dans ediyor.

Kardeşlerini görmezden gelerek gözleri benimkilere kilitleniyor ve bana neşe ve samimiyetten başka bir şey yansımıyor. "Teşekkür ederim. Bayıldım." Ve bunda ciddi. Gözleri onu her zaman ele verir, ama şu anda ortaya çıkacak bir yalan yok. Hediyeyi gerçekten çok seviyor.

Az önce yanaklarımı ısıtan utanç, bana olması gerekenden biraz daha uzun süre baktığı için yakıcı bir sıcaklığa dönüşüyor. Bir kez daha midem bulanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Charlie eğilip fısıldıyor, "Hediyesini sevdiğini söyleyebilirim." "Bu bir iç şaka," diye onu temin ediyorum.

Küçük oğlum uykulu bir şekilde ona sarılırken odanın diğer ucundan beni izlemeye devam ediyor.

"Eminim öyledir."

Sesindeki imayı duyunca aceleyle açıklıyorum: "Öyle değil."

Sawyer göğsüne sokulduğunda Gus'ın dikkatini dağıtıyor. Gözlerini üzerimden çeker çekmez özlüyorum ama küçük oğlumun ona sarılışını izlerken gözyaşlarım sel olup akıyor. Sadece bu görüntüyü ne kadar çok sevdiğim için değil, Sawyer'ın hayatında bir baba olmadığı için çok şey kaçırdığı çok açık olduğu için. Bu kalbimi kırıyor.

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa," diyor Charlie, tencereyi karıştırmaya devam ederek.

"Hayır, gerçekten. Beni o şekilde görmüyor. Biz sadece arkadaşız," diye fısıldıyorum ona.

"Sen öyle diyorsan."

On Birinci Bölüm

Angus

"S o? Sen ne düşünüyorsun?" Barda içkilerimizi beklerken Callen soruyor. Prova yemeğine ev sahipliği yapmak üzere bu gece için kapattığımız The House'dayız.

Düğünü ahır yerine burada yapmak istememelerine şaşırdım. Alanın boş olduğunu biliyorum ama biraz değişiklik yapmak isteyeceklerini düşünebilirsiniz. Önce birleşik bekarlığa veda partisi, şimdi de prova yemeği.

"Ne hakkında?" Tam olarak ne sorduğunu bilmeme rağmen aptalı oynuyorum. Callen, Charlotte ve Daisy, Charlie'nin en iyi arkadaşı Karissa ile aramda bir aşk bağı olabileceğini düşünüyor gibi görünüyorlar ama benim hiç ilgimi çekmiyor. Çekici olmadığından değil, çünkü öyle. Komik biri ve ondan hoşlanıyorum ama Mia odadayken başka kadın yokmuş gibi hissediyorum.

Gün benim için mutluluk verici bir eziyet oldu. Yarın akşam Callen ve Charlotte'un yılbaşı gecesi düğününde Mia'yı koridorda yürüteceğim, bu da sadece onun yanında değil, ona dokunarak da çok zaman geçirdiğim anlamına geliyor. Parmaklarının her masum sürtünmesini bir tür ön sevişme gibi hisseden ergenlik çağındaki bir çocuk gibi, teninin benimkine her dokunuşunun tadını çıkardım, muhtemelen onun için önemsizdi ama benim için her şeydi.

Bugün erken saatlerde, genelde ev yapımı ürünler için kullanılan devasa ahırdaki derme çatma koridorda adımlarımızı alıştırırken kolunu benimkinin arasından geçirdi.

ama mükemmel bir düğün mekanına dönüştürüldü. Yürürken göğsü sürekli pazuma değiyor, içimden küfretmeme neden oluyordu.

Callen ve Charlotte eğlence olsun diye eşleşen çiftlerin her birine baloya gidiyormuşuz gibi poz verdirdiler. Komik olması gerekiyordu ve sanırım öyleydi de, ama Mia kollarımdayken, ellerim onun kalçalarındayken. Gülünecek bir şey değildi.

Bunda hiç komik bir şey yoktu.

Sanki kısacık dokunuşlar yeterince acı verici değilmiş gibi, asla gerçek olamayacaklarını düşünürsek, bu sadece başlangıçtı. Bütün gece Mark'la konuşmasını izlemek zorunda kaldım. Tıpkı Callen ve Daisy'nin bana Karissa'yı ayarlamaya çalışmaları gibi, Mark'ın da Mia için mükemmel bir eş olduğunu düşünüyorlar. Eskiden kardeşlerimin zeki insanlar olduğunu düşünürdüm ama ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok çünkü Mark'ın Mia için uygun bir erkek olmasına imkân yok.

"Karissa," diyor Callen ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Yeterince hoş biri ama tipim olduğunu sanmıyorum."

"Ne zamandan beri bir tipin var?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Dairenize girip çıkan kadınlar geçidi beni tek tipinizin kadın olduğuna inandırdı."

"Her neyse. Bir yere bağlanmak istememek suç değil. Ayrıca, hayatın size sunduğu örnek paketleri denemenin nesi yanlış?"

Bana söylediği gerçeği hafife alıyorum, ama sadece haklı olduğu için. Kendimi tek gecelik ilişkilere gömüyorum çünkü gerçek ilişkiyi istediğim tek bir kadın var. Ama ağabeyimin bunu bilmesine gerek yok.

"Bunda yanlış bir şey yok. Sadece bir tipin olduğunu bilmediğimi söylüyorum."

"Artık biliyorsun."

Boyu 1.80, görebileceğiniz en parlak mavi gözlere sahip. Uzun koyu dalgaları soluk tenine çok yakışıyor ve bu gece giydiği lacivert elbisesi nefes almamı zorlaştırıyor. O ve kız kardeşimin sol bileklerinin iç kısmında küçük bir yıldız takımyıldızından oluşan dövmeleri var ve gülüşü, size yöneltildiğinde... en soğuk, en karanlık ruhu bile içinizi ısıtan huzurlu bir ışıkla dolduracak.

Ve şu anda o kahkaha başka birine yönelmiş durumda ve her zamanki gibi aydınlatmak yerine soğuk, karanlık ruhumu yiyip bitiriyor.

Banka hesap bakiyesinde muhtemelen yedi veya daha fazla rakam bulunan ve benim bile orta derecede çekici olduğunu kabul edebileceğim Los Angeles'lı avukat Mark, onu gerçekten güldüren bir şey söyledi. Nezaketen değil, gerçekten güldüren bir kahkaha. Ve bu berbat değil mi?

"Hadi ama dostum. Sadece konuş onunla. O harika biri."

"Onunla konuştum. Yemekte onu yanıma oturtmuşken nasıl konuşmayayım?"

"Eve döndüğünden beri ciddi bir ilişkin olmadı. On yıl oldu, Gus. Seni mutlu görmek istiyorsam özür dilerim."

Kardeşimin omzunu sıkarak derin bir nefes alıyorum ve ona daha fazla saçmalık söylüyorum. "Biliyorum istiyorsun. Ve bunu takdir ediyorum ama şimdilik hayatımın gidişatından memnunum. Ayrıca, bu gece tamamen sen ve kızaran gelininle ilgili."

Charlotte'un Knox'la konuştuğu yeri gösteriyorum. Baktığımızı görünce odanın diğer ucundan gözlüklerini kaldırıyorlar.

"Bana mı öyle geliyor yoksa onu eve dönmüş görmek tuhaf mı?" Callen sorar.

Ne dediğini düşünüyorum ve haklı. Dünyanın en büyük rock yıldızlarından biri olan Knox eve pek sık gelmiyor. Hayatı ya yollarda, ya Los Angeles'ta ya da New York'ta geçiyor. Küçük kasabamızdan ayrılmadan önce çok büyümüştü. Daha fazlasını istedi. Ve aradığını da

Her zaman odadaki en uzun, en yakışıklı adamdı. Aramızda saçlarını uzatan ve öfkeli, asi ergenlik dönemini geçiren tek çocuk oydu. Kendi küçük evreninin kralıdır ama ne zaman ağabeyimize ihtiyaç duysak bizi asla yarı yolda bırakmaz.

"Evet, öyle. Ama sayenizde tatil için gelip gitmedi. Bir hafta boyunca burada olmak onu öldürüyor olmalı. Noel, düğün ve yeni yıl, hepsi bir arada. Bir an önce özel jetine binmek için can attığını biliyorsun. Bu kasabadan gitmeyi neden bu kadar çok istediğini hiç anlamadım. Küçük bir kasabada yaşamayı onun şöhretli ve mahremiyetten yoksun hayatına değişmem için bana para veremezsiniz."

"Evet, ama bu o," diye omuz silkiyor Callen. "Kaostan besleniyor." Ben de ne pahasına olursa olsun bundan kaçınıyorum.

Orduda geçirdiğim altı buçuk yıl boyunca yeterince kaos yaşadım. Bana bir ömür yetecek kadar.

Başlangıçta dört yıllığına askere yazılmıştım, Chris askere gidince iki yıl daha uzattım. Onu geride bırakmamın imkanı yoktu. Altı yılımız dolmuştu ve nihayet eve dönme zamanı gelmişti, o kadar derindeydik ki üst rütbeliler bizi sözleşmemizden altı ay daha fazla kalmaya zorladılar. Gitmeye çalışmaktansa kalmak daha güvenliydi. Ya da öyle söylediler. Aslında bunun anlamı altı ay daha savaşın parçaladığı aileleri izlemek ve hatırlamak istemediğim kadar çok insanın hayatını kaybettiğini görmektir. Hayatta kalmayı başarmış olabilirim ama bir parçam hala orada, kardeşlerimin yanında. Chris'le birlikte.

Bir bar sahibi olmak ve bununla birlikte gelen her şey ihtiyacım olan kadar drama ve inanın bana, bol miktarda geliyor.

"Buyur patron."

Laurie'ye teşekkür ediyorum, bana doğru uzattığı biraları alıyorum ve ikimiz de bardan inip ağabeyimiz ve geline doğru ilerlerken bir tanesini Cal'a uzatıyorum. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar, çünkü Laurie onun eğlence avukatı iken her şeyi bırakıp bizim küçük kasabamıza taşınmıştı. Şimdi kız kardeşimle birlikte ev çevirme ve mobilya inşa etme işine girdi.

"Veda turunda olduğunu söylüyor. Her şey bittiğinde geri döneceğini düşünüyor musun?" Onlara ulaşmadan önce Cal'a soruyorum.

"O kadar şanslı olabileceğimizi hiç sanmıyorum. Bu yerde onu kaçırmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim, ama her ne ise, yeterince uzaklaşmıyor gibi görünüyor."

"Bunun kaçtığı bir şey mi yoksa çalıştığı bir şey mi olduğundan emin değilim," diyorum. "O hepimizden daha özgür bir ruha sahip. En azından ben kendime böyle söylüyorum. Etrafımızda olmak istemiyor mu diye düşünmekten daha iyi hissettiriyor."

"Artık burada ve çoğunlukla tüm büyük işlere geliyor. Alabildiğimizi almalıyız."

Callen hayatının aşkının arkasından gizlice yaklaşıyor, boştaki kolunu onun beline doluyor ve onu yanağından öpüyor. "Siz ikiniz hâlâ iş mi konuşuyorsunuz?"

Konuşmalarının geri kalanını duymuyorum çünkü içgüdüsel olarak, farkına varmadan odanın öbür ucuna fırlıyorum. Çünkü L.A.'den gelen dangalak kano Mia'ya dokunuyor.

Ona dokunmaya hakkı gibi. Ne kuruntulu bir pislik.

Parmakları bileğindeki dövmenin üzerinde gezinirken kızın kalkık elini tutuyor.

Onlara yaklaştıkça kanım daha da kaynıyor. Tek düşünebildiğim, o güzel çocuk suratındaki kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamak.

Yani, ne oluyor lan? Onun bir anne olduğunu ve rastgele bir düğün takılması olmadığını bilmiyor mu?

Kabul edelim *ki* Mia bekâr ve belki de karşılıksız bir ilişki arıyor. Lanet olsun, bunu hak ediyor ama bu adamla değil.

Benim gözetimimde değil.

Omzunun üzerinden bakıp yaklaştığımı gördüğünde gözlerindeki ışıltı parlıyor ve neredeyse beni kör ediyor.

İşte bu harika hissettiriyor.

"Hey, Goof. Sana taze bir bira getirdim," diyorum ve el değmemiş biramı ona uzatıyorum. En azından bir elini meşgul edecek herhangi bir şey.

Neyse ki kadın elini onunkinden çeker ve piç kurusu yüzüne dokunulmadan .

"Teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu." "Seni susuz bırakmamalıyım."

Pürüzsüz, McKinnon. Gerçekten pürüzsüz. "Oookay, minnettarım."

Benim kızgın olduğum kadar onun da kafası karışmış görünüyor.

Ayaklarımı sıkıca onun yanına koyarak bayrağımı dikiyorum ve ayrılmaya hiç niyetim yok.

Mia bir içki alıyor ve dudaklarından bir damla köpük yalıyor. Tanrı onun ve seksi ağzının belasını versin.

"harika bir yer," diyor Mark. "Teşekkürler."

"Harika, değil mi?" Mia ışıldıyor. "Daha önce görmeliydin. Yıllardır öylece duran eski, yıkık dökük bir itfaiye binasından ibaretti. Angus sihrini konuşturdu ve burayı yerel bir cazibe merkezine dönüştürdü."

Bakışları tekrar bana kayıyor ve bana övgüsüne layıkmışım gibi bakmazsa lanetleneneceğim. Değilim ama o bunu bilmiyor. Tanrı'ya şükür bilmiyor, çünkü bana gülümseme şekli buzla kaplı kalbimin en soğuk köşelerini ısıtıyor.

"Etkileyici," diye cevap veriyor sikkafalı ve ona döndüğünde gözlerinin ve gülümsemesinin sıcaklığını kaybediyorum.

Yine de onun sözlerinin etkileri devam ediyor ve bana hayatta doğru bir şey yapmış olabileceğimi düşündürüyor.

"Kesinlikle öyle. Biliyor muydun--"

"Böldüğüm için özür dilerim." Daisy kolunu Mia'nın koluna dolayarak içeri girdi. "Ama hanımlar dışarı çıkıyor. Erkekler hakkında dedikodu yapmalı ve güzellik uykumuzu almalıyız."

Neyi biliyor muydu? Ne söyleyecekti ki?

"Seninle tanışmak güzeldi Mark. Yarın görüşürüz." Ben onun kolunu koparıp kışına sokmayı hayal ederken o elini sıkmak için uzanıyor.

"Sabırsızlanıyorum," diyor saygıyla elini eline alarak. Rol yaparken eğilip elini öpmemesine şaşırıyorum.

"Hoşça kal Mark. Sabah görüşürüz, Gus," diyor Daisy.

Elini bıraktığı anda, ondan önce ben onları takip etmek için harekete geçiyorum. "Seni geçireyim."

"Sanırım iyi olacağız."

Kız kardeşimi görmezden gelerek arkalarından ilerliyorum. Annemin cipine bindirilene kadar Mia'nın gözümün önünden izin vermeyeceğim. Mark buraya bekâr anne avcısı gibi geleceğini sanıyorsa bir daha düşünsün.

Annem direksiyonda, diğer hanımlar da arabaya binip kemerlerini bağlıyorlar. İyi geceler dileyip kapıyı kapatmaya gidiyorum ama kapanmadan önce iri safır gözleri benimkilere kilitleniyor. Bakışlarında bir soru var ama ne sormaya çalıştığını anlayamıyorum.

Bir şey söylemeyince kapıyı kapattım. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Çok uzun bir gün oldu. Tüm bu yakın temas sahte koca senaryosunu gündeme getirdi ve gerçeği kurgudan ayırmayı imkânsız hale getirdi. Kimsenin önünde çiftmişiz gibi davranmak zorunda kalmadık ama bu ihtimal hep aklımın bir köşesinde.

Arabayla uzaklaştıklarında, onun Hollywood'un gözde avukatına olan ilgisinden duyduğum endişe azalıyor ve bedenim rahatlıyor. Bara geri döndüğümde, mekanda yaptıklarımın ne kadar etkilendiğine dair sözlerinin ruh halimi hafifletmesine izin verdim ve arabayla uzaklaşırken aklımdan neler geçtiğini düşündüm.

On İkinci Bölüm

Mia

"I bir ahırda evlendiğine inanamıyorum. Eğer benden Charlotte Carruthers'ın hayalindeki düğünü planlamamı isteseydiniz, bu asla yılbaşı gecesi olmazdı. Ve kesinlikle bir Ahır," diyor Los Angeles'ta doğup büyüyen Karissa, gelinin ayaklarının kucağında durduğu kanepedeki yerinden.

Dördümüz aynı pijamaları giymiş, Callen'ın çiftlik evinin oturma odasındaki muhteşem taş şöminenin etrafında toplanmış sıcak içkilerimizi yudumluyoruz. Cal'ın burada yaşamayı reddetmesi utanç verici. Kendisinin ve ailesinin inşa ettiği ev çok güzeldi ama eski karısı onu kuzeni Wyatt'la yatakta bulunca tüm güzellikleri silip süpürmüştü. İkisi de pislik.

"Böylece ikimiz de evlenmiş olduk. Ama ben büyürken düğün günümün hayalini hiç kurmadım. Yapılacaklar listemde hiç yoktu" diye yanıtlıyor Charlie.

"Bence rüya gibi."

Karissa haklı, hepsi rüya gibi.

Knox'un güzel çifte hediyesi, tüm dekorasyonu yapması için parti planlayıcısını göndermek oldu ve ahır bir peri masalı rüyası gibi görünüyor. Beyaz ışıklar ahşap duvarları kaplıyor ve dans pistinin üzerinde devasa süslü bir avize asılı duruyor. Davete katılanlar sadece aile ve en yakın arkadaşları olabilir ama Knox'un planlayıcısı hiçbir şeyden kaçınmamış.

masraf. Çiçek aranjmanları, mumlar, altın süslemeli tabaklar, en iyi çatal bıçak takımı ve kristal bardaklar.

Rüya gibi demek hafif kalır.

Daisy başını sallıyor. "Anneme boş ahır bir etkinlik alanı olarak kullanmasını defalarca söyledim. Düğünler için mükemmel bir yer ve bu geliri kullanabilir ama her zamanki gibi kimse beni dinlemiyor."

O haklı. Bu harika bir fikir. Burayla neler yapabileceklerini gördükten sonra, neredeyse hiç düşünmeye gerek yok.

"Yedek binalardan bahsetmişken. Bu ev çok güzel. Callen'ın burada boş durmasına izin verdiğine inanamıyorum," diyor Karissa hepimizin düşündüğü şeyi söyleyerek. "Burayı sıfırdan inşa etti ve acayip güzel."

"Biliyorum," diye cevaplıyor Charlie hüzünle. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Ön kapıdan içeri girdiğim anda aşık oldum ama bu ona başarısız evliliğini hatırlatıyor. Bu gece dördümüzün burada kalmasını bile istemedi ama reddetmesi çok mantıklı. Bir sürü yer var ve her birimizin kendi odası var. Ve düğünle aynı arazide. Sonunda onu ikna ettim."

"Yarın için heyecanlı mısın?" diye sordum. "Her şey hazır gibi hissediyor musun?"

"kadar hazırız. Knox'un ekibini göndermesi bize verebileceği en güzel hediye idi. Plan yapmak için kendimize çok fazla zaman vermedik, değil mi?" Kıkırdıyor. "Yeni yıl planlarınızdan vazgeçtiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Knox tatil için şehirde olacağından bunun daha kolay olacağını düşündük."

"Planım falan yoktu. Sadece ben ve çocukla özel bir ev partisi verecektim, bu yüzden davet için teşekkürler." Selamlamak için içkimi kaldırdım.

"Sen ve planlardan bahsetmişken," diyor Daisy, tüylü çoraplı ayağını aşk koltuğundaki yerinden bana doğru göstererek. "Şu ateşli Mark'la düğün planları yapıyor musun?"

"Ha," diye bağıyorum. "Uh, hayır. Beni o şekilde gördüğünü sanmıyorum." "Tatlım, lütfen. Sen ateşli bir kış parçasısın ve unutma ki

O! Ayrıca, bu gece sana dokunmak için dövmeni bahane olarak kullandığını gördüm. İyi oynadın, Mark. İyi oynadın."

"Saçmalama."

"Sana dokunduğunu fark eden tek kişi o değil." Charlie bana tam olarak anlamadığım bilmiş bir bakış attı.

"Gördün mü! Charlie de gördü! Senden tamamen hoşlanıyordu!"

Charlie bana bir kaşını kaldırdı. "Bu Angus sana biranı getirmeden hemen önce değil miydi?"

Ne be? Gus'ın bizi mi böldüğünü ima ediyor?

Gus'ın bana istemediğim bir bira getirmesini ya da bunu yaptıktan sonra çekip gitmemesini tuhaf bulmadım değil. Aslında, ben Sharon'ın arabasına güvenli bir şekilde binene kadar yanımdan ayrılmadı. Hareketleri eski aşkıma yüzeye çıkardı ve kapıyı kapatmadan önce kısa bir an için, sakladığım o saf kız kafasını dışarı çıkardı ve Angus McKinnon benden hoşlanıyor mu diye düşündü.

Hayır.

Bu çok saçma. Öyle değil mi?

"Uh, öyle miydi? Emin değilim."

"Hadi ama, Mark'la nasıl ilgilenmezsin?" Daisy yalvarıyor, neyse ki konuşmayı Gus'tan uzaklaştırıyor.

"Neden zahmet ediyorsun ki? O Kaliforniya'da yaşıyor ve büyük bir hayatı var. Ben Oregon'un merkezinde, en iyi arkadaşının kardeşinin evinde yaşayan bekar bir anneyim."

"Öncelikle, muhteşem değilmişsin gibi davranma. Öyle olduğunu biliyorsun," diye karşı çıkıyor Daisy. "İkincisi, uzun mesafeli bir ilişki önermiyoruz. Bir düğün buluşmasından bahsediyoruz!"

"Belki de başka birinden hoşlanıyordur?" Charlie sesinde hiç mizah söylüyor. Sadece her şeyi bilen o kalkık kaşlarını kaldırdı.

Ama o ne bildiğini sanıyor?

"İmkânı yok. Başka kim olabilir ki?" Daisy karşı çıkıyor. "Kasabadaki herkesi tanıyoruz ve inanın bana, kayda değer kimse yok."

Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum, aşk hayatım hakkında konuşmak istemiyorum ya da istemiyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve yüzüm ısınıyor. Charlie, Angus hakkında ne hissettiğimi nereden biliyor? Çünkü biliyor. Ama nasıl, ben kendime bile itiraf etmezken?

Gözlerimdeki paniği görmüş olmalı ki beni kurtarmaya geliyor ve spot ışıklarını benden alıp en yakın arkadaşına çeviriyor. "Peki ya sen, K? Angus hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor Karissa'ya, lanet olası bilmiş bakışlarını benden ayırmadan.

Boş ver. Beni kurtarmaya gelmiyor. Tepkimi incelerken bana yavaşça işkence ediyor.

"O düşünceli, kendinden emin haliyle çok seksi." "İğrenç," dedi Daisy.

"Ama her ne kadar onu gezdirmek istesem de ilgilenmiyor."

"Oh, ilgileniyor. Her zaman ilgilenir. Eve dönüş uçağına yetişmeden önce onun çatı katına çıkacağından eminim," diyerek Daisy onu temin eder.

Şimdi öğren ben oldum. Onları birlikte düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bu konuda herhangi bir şekilde hissetmeye hakkım olduğundan değil. Yine de hissediyorum.

Charlie beni izlemeye devam ediyor, ancak bu sefer gözlerinde merhamet parıldıyor. Sonunda bana acıyarak konuyu değiştiriyor. "Peki ya sen Daisy? Düğünde takılacak birini mi arıyorsun?"

"Hayır."

"Markı alabilirsin," dedim ve ciddiydim. "Orada kıvılcım yok."

"Peki ya Owen ve gamzeleri?" Karissa soruyor.

"Hayattaki amacı benim hayatımı zindan etmek. O benim için bir dikenden başka bir şey değil."

Charlie, Karissa ve ben birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz ve sonra bir kıkırdama nöbetine tutuluyoruz.

"Ne? Bu kadar komik olan ne?" Daisy çığlık atıyor.

Charlie kıkırdamalarının arasından, "Çok fazla itiraz ediyorsun," diyor. "Oh, her neyse!"

"Ne demek her neyse?" Karissa kahkahalarla uluyor. "O ateşli. Sen de ateşlisin. Güzel gamzeli güzel bebekler yaparsınız!"

Daisy'nin gözlerinde hüznün parladığında biraz şaşıyorum. "O benim kardeşimin en iyi arkadaşı. Bu asla olamaz."

Ve böylece, aralarında bir şekilde kaçırduğım bir şey olduğunu anladım. Ama en önemlisi, her zaman bildiğim şeyi doğruluyor.

Angus için ne hissettiğimin bir önemi yok, çünkü o da aynı şeyi hissetse bile, ki hissetmesi için en ufak bir şans bile yok, o artık yasak bölge.

On Üçüncü Bölüm

Angus

H Charlotte ve Callen evli bir çift olarak ilk danslarını ederken All and Oates hayallerin gerçekleşmesi hakkında şarkı söylüyor. Tipik sevimsiz slow dansınız olmayabilir ama bu onlar ve Mükemmel.

Bütün gün mükemmel, mazoşist bir kasırğa gibiydi. Saat on ikiyi vurduktan sonra mazeretlerimin ortadan kalkacağını bilmek, Düğünü Mia'ya normalde kabul edilemeyecek şekillerde dokunmak için bir bahane olarak kullanıyordum. Koridorda birlikte yürüdük, düğün fotoğrafları sırasında yan yana durduk ve akşam yemeğinde yan yana oturduk.

Kırmızı kadife şal elbisesi ona bir eldiven gibi oturuyor ve kalçalarından hafifçe genişleyerek yere kadar bol bir şekilde sarkıyor. Ama sol bacağındaki yarık neredeyse kalçasına kadar uzanıyor ve çıplak tenini her gördüğümde, ellerimin bacaklarını ayırıp tadına bakabilmek için kalçalarından yukarı süzülüşünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ve diyelim ki, aileyle çevrili bugün, bu tür R-rated düşünceler için en uygun zaman değil.

Fantezilerim sadece bu olabilir. Fanteziler. Ama bu, fotoğrafçı her yaklaşmamı istediğinde zevk almamı engellemedi. Şampuanını koklayacak kadar yakın. Ya da Charlotte fotoğraf çektirirken elimi Mia'nın kalçasına ya da beline koymam için ısrar ediyordu. Gelin bir kez daha ikimizin birlikte birkaç fotoğrafının çekilmesini istedi,

balo kızları gibi poz veriyorlardı. Tek düşünebildiğim, *sonunda*. Charlie'nin nesi var? Neden düğünün geri kalanından da aynı fotoğrafları çekmelerini istemiyor?

Neyse ki Owen sağdıçtı ve ağabeyim ile şimdiki karısı yeminlerini ederken ona bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Çılgınca olan şey, Mia'nın da beni izliyor olmasıydı.

Belki de birbirimize olan yakınlığımızdan ya da sıradan dokunuşlarımızdan, çünkü gardımı indirdim, karakterime aykırı davranıp davranmadığımı ya da kimin fark edebileceğini umursamıyorum. Ona her dokunduğumda hissettiğim elektrik, cesaretimden kaynaklanabilecek her türlü serpintiye değer.

O da umursuyor gibi görünmüyor, çünkü bir kez bile geri çekilmedi. Aslında, birden fazla kez bana doğru eğildi.

Şu anda olduğu gibi. Dans pistinin kenarında durmuş ilk dansı izliyoruz. Benim kolum onun omuzlarında, onunki de benim belimde, sanki her gün yaptığımız bir şeymiş gibi başını omzuma yaslamış.

Burada bir şey var.

Her zaman vardı, ancak buna direnmek için verilen mücadele artık o kadar güçlü değil. Tam tersi. Buna teslim olma ihtiyacım aşikar. Her şeyi tüketen, kaçınılmaz bir kimyamız var.

Şarkı bitiyor ve Usher ile Little Jon kulüpteki geceleri hakkında şarkı söylemeye başlıyor. İki saniye içinde hepimiz dans pistinde "Evet!" diye bağıırıyoruz.

Ben bile kışımı sallıyorum. *Bu* grup insanla *bu* şarkı çaldığında sallanmamak imkânsız. Bu bizim parti şarkımız ve gözlerim her zamanki gibi Mia'da. Elleri havada, kışı sallanıyor ve hiçbir şey saklamadan şarkıya eşlik ediyor ve bu muhteşem.

Ludacris sahneye çıktığında hepimiz geri çekilmeyi biliriz çünkü Knox'un parlama zamanı gelmiştir. Büyük anına hazırlanmak için küçük bir çember oluşturuyoruz. Ağabeyimi dikkat dağıtıcı olarak kullanarak Mia'yı kalçalarından nazikçe tutuyorum, böylece sırtı bana yaslanıyor.

Hiçbir ritmi kaçırmıyor, şarkıya ve kalçalarımaya ayak uyduruyor. Kışımın sikime karşı her amaçlı sallanışını seviyorum. Knox uzun saçlarını erkek topuzundan çıkarıp dudak senkronizasyonu yaptığında, tıpkı şarkı sözlerinde söylendiği gibi kulüpteki kızın yaptığı gibi ayak parmaklarına dokunmak için eğildiğinde hiç tereddüt etmiyor. Her zaman yaptığımız gibi onun için çılglık atıyoruz ve sonra

Çember dağılıyor. Mia önümde dans etmeye devam ediyor ve ben ona bir santim bile yer vermiyorum.

İkimiz de pervasız davranıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar mutlu ya da tahrik olmamıştım.

Bir sonraki şarkı başladığında Mia'nın ailesi Sawyer'la birlikte bize katılıyor ve ben onlardan birkaç temkinli adım uzaklaşıyorum. Mia Sawyer'ı kucağına alıyor ve onunla küçük bir daire çizerek dans ederken küçük tombul ellerinden birini uzatıyor. Sawyer'ı yanağından öperken kirli dansımız başladığından beri ilk kez gözleri benimkilere kilitleniyor.

Vücuduma hayat pompalayan organlarım kulaklarımda ınılıyor, onların görüntüsü ciğerlerimi hayatla dolduruyor ve kalbim yabancı bir şeyle doluyor.

Sıcak ve gl bir şey.

Çok açık olmasına rağmen kabul etmem gerektiğinden emin olmadığım bir kelime gibi hissettiren bir şey.

Danslarının sonunda Mia onun altını değiştirmek için izin istedi. Annesi onu dans pistinden çıkarken takip ediyor ve ben de onun ateşine pervane olduğum için, ondan birkaç adımdan fazla uzaklaşamadan ben de onu takip ediyorum.

Mia'nın annesi Sawyer'ın altını değiştirmekte ısrar edince Mia onu ona teslim etti. Dönüp beni tam arkasında dururken bulunduğunda nefesi kesiliyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman oluyor. Mutlu olduğunda olduğu gibi hızla yumuşak ve ışıltılı bir hal alıyorlar ve göğsümde titreşen sıcaklık hızlanmazsa lanet olsun.

Tam bir şey söyleyecekken daha önce hiç görmediğim sarışın bir kadın sözünü kesiyor. "Affedersiniz ama siz Mia Powell'sınız, değil mi?"

"Evet, ben Mia." İlk başta o da benim kadar şaşkın görünüyor ama sonra yüzünde bir tanıma beliriyor. "Oh, sen klinikten Hailey'sin, değil mi?"

"Evet, sizi tekrar görmek çok güzel. Hakkında çok şey duyduğum koca siz olmalısınız? Küçük oğlunuz çok sevimli."

Mia kıpırdamadan durur, yüzü kıpkırmızıdır ve korkuya .

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve birinin bana kocam diye seslenmesinin tadını çıkartıyorum. Ona benim diyorum. Ama bu ihtiyaçla oyalanmıyorum çünkü Mia'nın bir can simidine ihtiyaı var ve ben de araya girip günü kurtarmaktan mutluluk duyuyorum. "Oldukça sevimli, değil mi?" Yabancıya soruyorum. "Gelin ve damadı nereden tanıyorsun?"

"Oh, ben Owen'ın flörtüyüm."

Tabii ki öyle. Şu anda çaresizlik içinde bana sarılan kadına o kadar odaklanmıştım ki, yanında birini getirdiğini fark etmemiştim bile.

"İşten haberin var mı?" diye soruyor Mia'ya.

"Hayır, henüz değil. Yeni yıl sonrasına kadar olmayacağını söylediler, yani yakında haber alırım."

"Benden duymadınız ama bence yeni yılınıza çok güzel bir başlangıç yapacaksınız."

Mia'nın yüzü umutla aydınlanıyor. "Gerçekten mi?" Sesi mutluluk doluydu.

"Yani, bu bana bağlı değil, ama sanırım seninle tanıştıklarında anladılar. Ne kadar şirin bir aileniz olduğunu anlata anlata bitiremiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, diğer görüşmeler formalite gibi görünüyor."

"Umarım haklısındır."

Owen yanıma sokuluyor ve Mia'yı tuttuğumu fark ettiyse bile belli etmiyor. "Affedersiniz ama sakıncası yoksa flörtümle dans etmek istiyorum."

"Tamamen ," diyorum.

Başparmağım Mia'nın kalçasında daireler çiziyor ve Hailey'nin Owen'ı bırakıp burada kalması ve *karımla* biraz daha sohbet etmesi için sol *taşağımı* verirdim. Ona dokunmaya devam etmek için her şeyi yaparım.

"Seni görmek çok güzeldi Mia ve seninle tanıştığıma da memnun oldum, Angus, değil mi?"

"Doğru ya. Ben de memnun oldum, Hailey," diye cevap veriyorum, onun uzaklaştığı ve Mia'nın yüzünü kapattığı andan korkarak.

Owen onu odanın ortasına ve diğer çiftlerle birlikte yavaşça dans ettikleri parke zemine götürür.

"Vay ," diyor Mia mesafe koyarak.

Uzaklaştığı anda vücudunu bedenime yaslamasını özlüyorum ama panikliyor.

Nereden bilebilirim ki?

Büyükannesinin yüzüğü daha çok ilgi görüyor.

"Biz hiçbir konuda yalan söylemedik. Kocan olduğumu doğrulamadık ya da reddetmedik," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Ama ya Owen'a bir şey söylerse?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Owen ile Hailey'nin dans pistinde öpüştüğünü görünce kıkırdıyorum. "Onun çene çalmaktan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Ama, ya ?"

"Hayatını keşkeler hakkında endişelenerek yaşayamazsın."

İkiyüzlü olduğumu biliyorum ama bu onunla ilgili, benimle değil.

Yüzüğüyle oynamaya devam ederken bakışları yere düşüyor.

"Her şey girecek, karıcığım," diye şaka yapıyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri irileşiyor ama ağzının bir tarafının kalkması, bu sesin onun da en az benim kadar hoşuna gittiğini düşündürüyor.

Aslında biraz fazla hoşuma gitti çünkü pantolonumdaki yarıyı görmezden gelmek çok büyük bir çaba gerektiriyor.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor utangaçça, ama gülümsemesi genişliyor. "Çok aptalsın."

"Sanırım benim tarzımdaki aptalları seviyorsun."

Gözlerini deviriyor ama inkar etmiyor. "Cidden ama. İşler karışabilir."

"O zaman neden aileye söylemiyorsun? İşe, sigortaya ve kreşe sahip olacağın anlamına geliyorsa bunu kabul edeceklerini biliyorsun."

"Bu çok utanç verici."

"Bu gece bir şey söylemek zorunda değilsin, ama sırrı yakında onlara açıklamak akıllıca olabilir. Kasabadan hiç ayrılmıyorlar ya. İçlerinden biri mutlaka bir noktada klinikten biriyle karşılaşır."

"Bunu düşüneceğim," diyor. Hala elden ele dolaşan yüzük stresli olduğunu söylüyor ve ben dans pistindeki kaygısız kadını özlüyorum.

", Goof. Gidip biraz eğlenelim. Sen farkına varmadan gece yarısı olacak."

İçgüdüsel olarak eline uzanıyorum, ama dokunduğumuz anda parmaklarını çekerek bana soğuk ve acı gerçeği hatırlatıyor. O benim değil ve bu yüzden bu gece onun elini tutamayacağım.

Ama gözlerindeki o bakışı gördüm. Yüzünü aydınlatan o günah kadar seksi gülümsemeyi gördüm ve sanırım benim olmak istiyor. Sadece rol yapıyor olsak bile.

Geri , ama bunun beni yumruklamasına izin vermedim. O zaman gecenin geri kalanında kendime gardımı düşürme ve kafamda sürekli dolaşan kaostan kurtulma fırsatı veriyorum.

Elbette onun için yeterince iyi olmadığımı biliyorum ama bu bir düğün. Şampanya akıyor, müzik gümbür gümbür çalıyor ve ben bunun tadını çıkaracağım.

"Dans et benimle," diye bağıriyorum herkesin zaten dans etmekte olduğu güncel şarkının üzerine.

Bu sefer elini tutup partiye doğru yürüdüğümde geri çekilmiyor. Parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Ve dans ederiz.

Ve şarkı

söyleriz.

Ve gülüyoruz.

Ve neredeyse mükemmel.

Eğer gerçek olsaydı. İşte bu mükemmel olurdu.

Gecenin sonuna doğru, ailesi Sawyer'la birlikte vedalaşmak için ortaya çıkar.

Ellerimi Erin'e uzatarak, "Dur, onu ben alayım, sen de viziteni yap" diyorum.

"Emin misin? Huysuzlanmaya başladı."

"İyi olacağız, değil mi dostum?"

Gözlerini ovuşturuyor ve bana bitkin bir şekilde "Gus, Gus" diyor.

"Onu yakaladım." Yıpranmış çocuğu büyükannesinden alıyorum ve başını omzuma koyuyor. Kolları boynuma dolanıyor, vücudu uykuyla ağırlaşıyor. "Git."

Mia odanın diğer ucundan bizi fark ediyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan bize doğru ilerliyor.

"Onu almamı ister misin?" diye soruyor, sırtını sıvazlayarak. "Hayır, böyle iyiyiz."

Ve öyleyiz. Onun kollarımda tamamen rahatlamış olduğunu hissetmek beni rahatlatıyor. Zavallı varlığıma bir tür anlam katıyor. Bu kadar küçük bir şey için bu kadar çok şey hissetmek saçma, ama kollarımdaki bu küçük çocuk ve annesinin bana aya asılmışım gibi bakması her şey gibi hissettiriyor.

Benim her şeyim.

"Eğer gerçekten iyiysen, küçük kızların odasına gideceğim ve sonra ailem için tüm eşyalarının bir arada olduğundan emin olacağım. Birkaç dakika içinde dönerim."

"Biz burada olacağız."

Kadın uzaklaşır ve Knox boşluğu doldurur. "Gus. Sende küçük bir şey var... tam... orada..." Sawyer'ı işaret ediyor. "Bu bir çocuk. Kardeşim, her yerinde."

Gözlerimi deviriyorum ama cevap veremeden bir şey dikkatimi çekiyor. Mia'nın yüzüğü. Yerde yuvarlanıyordu.

"Kahretsin. Al, bir saniye tut onu." Sawyer'ı hızla üzerimden Mia'nın en değerli varlığının peşinden koşması için kardeşime veriyorum.

Dans pistinde, yüksek topuklu ayakkabılar ve botlar arasında hızla ilerliyor ama kimse üzerine basmadan ben yakalıyorum.

Knox'un yanına döndüğümde, uyuyan Sawyer'ı sanki çocuk böceklenmiş gibi önünde tutuyordu. Sawyer'ın zavallı küçük gevşek vücudu o kadar ağır sarkıyor ki çenesi neredeyse göğsüne değiyor.

"Onda bit falan yok, seni aptal."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen bir pisliksin. Bundan eminim. O tatlı bir çocuk. Onun mikroplarını üstüne bulaştırmak sana iyi gelebilir."

Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Al. Onu geri götür."

Mia'nın yüzüğünü pantolonumun cebine koyarak uyuyan meleği kucağıma alıyorum.

Knox vücudundaki hayali mikropları siliyor ve titriyormuş yapıyor. Ama bir saniye sonra bana göz kırparak sadece şaka yaptığını ve gerçek kendisinin orada bir yerde olduğunu söylüyor.

"Hiç gençleşmiyorsun, ağabey. Ne zaman yuva kuracak birini bulup bir aile kuracaksın?"

"Oh, hayır, hayır, hayır. Yanlış kardeşe sahiptin. Cal sakinleştirici bir tip. Sen," önce beni sonra da kendisini işaret ediyor, "ben, bizim o evcil tarafımız yok." Başını eğip beni inceliyor. "Biliyorum, bende yok." Elini benim ve Sawyer'ın önünde sallıyor. "Ama sen... Artık o kadar emin değilim." Başını diğer tarafa doğru eğiyor. "Kahretsin, bence bu sana çok yakışabilir."

Ben de bundan .

Bölüm On Dört

Mia

İki şarkıdır terk edilmiş pasta masasının yanındaki gölgelerde duruyorum ve güzel sahneyi sonlandırmak için kendimi zor tutuyorum. Dünyada sevdiğim herkes tek bir yerde ve Gus, Sawyer kollarında uyurken müzik eşliğinde sallanıyor.

Ahıra geri döndüğümde Angus onları Knox'la birlikte dans pistine doğru götürüyordu. Angus, "We Are Family" şarkısı eşliğinde onları nazıkçe zıplatırken Sawyer'ın sırtını okşuyordu ve bu anı bölmeme imkân yoktu. Şarkı bittiğinde aradaki mesafeyi kapatmaya başladım ama sonra Sawyer Gus'a daha da sokuldu ve dövmeli tarçın rulo adam ona başından bir öpücük verdi.

İlk gözyaşı o zaman döküldü.

Küçük oğlum hayatında Angus gibi birini hak ediyor.

Sevilmeyi hak ediyor.

Aranıyor.

Bazen doğru bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Babasıyla işleri daha farklı mı ele almalıyım? Ebeveyn olmak gibi bir arzusu olduğundan değil. Bu sıfatı hak etmediği kesin ama biyolojik olarak öyle.

Zamanda geriye gidebilseydim, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Yapamazdım, çünkü o zaman tatlı, akıllı çocuğumun annesi olacak kadar şanslı olamazdım. Ama Sawyer sadece bana sahip olduğu için kendini şanslı hissedecek mi?

büyüdüğünde? Çünkü sonunda babasının kim ve nerede olduğunu konuşacağımız gün gelecek.

Benden nefret edecek mi? Beni hiç affedecek mi?

Onu Angus'la izlemek kalbimi kırıyor. Angus McKinnon gibi özel bir adamın babası olması için neler .

Bütün gece yanımdan ayrılmayan Angus McKinnon.

Sürekli dokunmaktan kafam allak bullak oldu. Dans ediyoruz. Gülmekten. Hailey kendini tanıtırken arkamı kollamak. Bana *karıcığım* demesi. Ve şimdi de bu.

Biz hep yakındık. Nasıl olmayalım ki? Ailelerimiz neredeyse bir ve aynı. O benim kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Ben de onun kız kardeşinin en iyi arkadaşıyım. Hayatımızın çoğunu birbirimizin etrafında geçirdik. Ama bir şeyler değişti, değil mi? Yoksa üzgün küçük kalbim olmayan şeyleri mi hissediyor?

Annemle babam nihayet vedalaştılar ve Angus Sawyer'ı nazıkçe babama teslim ediyor. Bu da ne yazık ki gölgelerdeki zamanımın sona erdiği anlamına geliyor.

Gözyaşlarımdan eser kalmadığından emin olmak için yüzümü silerek derin bir nefes alıyorum ve Sawyer'ın çantasını bıraktığım masaya doğru yürürken onları karşılıyorum.

"Hey, siz ikiniz gitmek istediğinizden emin misiniz? Onu eve götürebilirim," Angus kenarda durmuş bizi izlerken.

Beni izliyorsun.

Onu eve götürme teklifimi kabul etmeleri için neler vermezdim, çünkü gece yarısı öpecek biri olmadan burada olma düşüncesi iç karartıcı. Özellikle de öpmek istediğim tek kişi bana yabancı ama istenmeyen bir şekilde bakarken.

"Saçmalama. Kal," diye ısrar ediyor annem.

"Tatlım," diyor babam, bir koluyla torununu tutarken diğer koluyla beni kendine çekiyor. "Onunla geçireceğimiz zamanı özleyeceğiz tatlım. Senin için olduğu kadar bizim için de öyle."

"İkinizi de özleyeceğim. Sadece bedava bebek bakıcılığı için değil." Onları şimdiden özlemenin verdiği kıkırdıyor, gözyaşlarımdan yeniden başlamasına izin vermiyorum.

"Yarın, tatlı bezelyem." Annem elimden tuttu. "Bütün bunları yarına sakla."

Angus hala masanın yanında duruyor, bekliyor. Beni mi bekliyor?

Hayal mi görüyorum?

Aklımı mı kaçırdım ben?

Kaşlarımın şaşkınlıkla birbirine yapıştığını hissederek ona bakıyorum. Küçük seksi bir göz kırpma ve ağzının bir tarafını hafifçe kaldırma hareketiyle cevap veriyor. Hala ne yapacağımı bilemez halde, Angus'u içeride bırakarak annemle babamı arabaya kadar takip ediyorum.

Uyuyan oğlumu koltuğuna bağlama telaşı sadece bir an sürüyor. Annemle babama sarılıyorum, her birine normalden biraz daha uzun süre sarılıyorum, sonra tek başıma ayağa kalkıyorum ve onlar uzaklaşırken el sallıyorum.

Tek başına.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Annem ve babam ayrıldığına göre, bundan sonra sadece ikimiz olacağız. Üstesinden gelebileceğimi biliyorum ama ailemin desteğini almak güzeldi. Elbette Daisy ve tüm McKinnon klanı yanımda ama aynı şey değil.

Şu anda ağabeyimi geri almak için neler vermezdim.

Yerleri kar kaplamış olsa da ve ben bu soğuk havaya uygun giyinmemiş olsam da, saat on ikiyi vururken içeride olmaktansa dışarıda olmayı tercih ederim. Gece yarısı öpecek kimsemin olmaması göğsümde bir ağırlık gibi duran yalnızlığı daha da artırıyor.

Ay ışığının rehberliğinde karla temizlenmiş patikayı takip ederek, soğuk hava ciğerlerimi yakarken ve umarım Angus'la ilgili bu saçma düşünceleri zihnimden silerken saklanacak daha fazla gölge bulduğum ahırın köşesinden gizlice geçiyorum.

Ama bu öğleden sonra beni nedime elbisemle gördüğünde verdiği tepki beni odadaki en güzel kadın gibi hissettirmediyse ne olayım.

Callen'dan Charlotte'a bir hediye götürmek için Cal'ın evine gelmişti. Kapıyı açtığımda konuşmadı. Beni tepeden tırnağa süzerkenki açlığını da saklamadı. Değerlendirmesini bitirdiğinde, ateşli bakışları bir süre benimkilerle buluştuktan sonra şöyle dedi: "Mia, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın, biliyor musun? Uzun bir gün olacak."

İltifatından sonra nutku tutulan ben oldum. Takım elbise ceketi ve kravatı, koyu renk kot pantolonu ve kovboy çizmeleriyle yanımdan geçip gitti, ben şok içinde kapıyı açık tutarken dondurucu havanın içeri girmesine izin vererek orada durdum.

Sonraki bakışları ve nazik dokunuşları açıkçası beni bütün gün biraz azgın hissettirdi.

Seksi. Anne olduğumdan beri ilk kez vücudum konusunda kendime güveniyorum. Bu gece kalçalarım biraz daha salıncak ekledim. Elbisemin yırtmacını maksimize etmek için bilerek poz vermiş olabilirim ya da olmayabilirim, bacağıma küçük bir kasabada yaşayan bekar bir anne için saygı duyulacak daha fazla gösterdim. Keşke kendime olan güvenim beraberinde daha fazla kafa karışıklığı getirmeseydi.

Güçlendirici birkaç nefes aldıktan sonra, havadaki bir şey değiştiğinde iki gündür ilk kez duygularım nihayet yatışıyor. Nefesimi tutarak, bulunmadığımı umarak, hala karda botların sesini duyuyorum.

"Hey, karıcığım. Bu soğukta palton olmadan ne yapıyorsun?"

Ve aynen böyle. Tüm sakinlik vücudumdan kaçtı. Saklandığım kişi beni bulmuştu. Yine de, belki bir şeyler duyuyordum umuduyla ona doğru bakmayı reddediyorum.

Ama sonra görüş alanıma giriyor ve ceketimi benim için açıyor. "Donarak ölmeden önce bunu giy."

"Teşekkürler." Daha fazlasını söyleyecek kadar kendime güvenmediğim için ona tek bir kelime söylüyorum.

Gece yarısı Angus'la yalnız kalmak planımız değildi.

Paltoyu bana sarabilmesi için ona yaklaşıyorum, kollarımı içine sokuyorum ve o da önünü birleştiriyor ama fermuarını çekmiyor.

Uzaklaşmıyor. Onun

yerine, yaklaşıyor.

Vücudum onun yakınlığından dolayı uğulduyor, sanki tüm sinirlerim alarma geçmiş gibi. Bunu nereye götüreceğini görmek için bekliyorum, çünkü tereddütsüz bakışları gerçek olabileceğini hiç hayal etmediğim bir şeyi ima ediyor.

O beni istiyor.

Tanrım, beni istemesini nasıl da istiyorum.

Ahırın içinde, yeni yıl için geri sayım başlıyor. Bu benim anım. Her zaman istediğim şeyi elde etme ve başka bir keşkenin cevapsız geçmesine izin vermeme şansım. Saat gece yarısını vurduğunda, onu öpebilir ya da sonsuza dek dudaklarını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak edebilirim.

İçine girmek için ayağımı adrenalin vücudumda hızla yükseliyor, ama her zaman istediğim şeyi alma şansını elde edemedim, o

ceketimin içine uzanıyor, güçlü ellerini kalçalarımaya koyuyor. Gözleri benimkileri arıyor, izin istiyor.

Başka bir gece olsa, aramızda gelişen bu şeyin arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermekten korkarak onu durdururdum.

Ama bu gece değil.

Geri sayım üçe geldiğinde, ellerinden biri vücudumun yanından, göğsümün yanından ve boynumdan yukarı doğru bir yol açıyor. Kalabalık "Mutlu Yıllar" diye bağırdığında, aynı el saçlarıma dolanıyor. Dudakları nazıkçe dudaklarıma değiyor. Bir, iki, üç kez. Hiçbir şey bu kadar doğal hissettirmemişti. Çok doğru. Dördüncü öpücükte, diliyle dudaklarımin dikiş yerlerinde iz bırakıyor ve ben ona açılıyorum.

Beni buz gibi ahıra yapııştırıyor, sıcak vücudu sanki yeterince yaklaşıyormuş gibi içime bastırıyor. Ellerim sırtına dolanıyor, geniş kaslarını keşfediyor.

"Tanrım, Mia." Ellerinden biri kığımı kavıyor ve bizi birbirimize daha da bağlıyor. "Sen her şeyimsin. Bunu biliyor musun?"

Biri içkime ilaç mı kattı? Şu anda bir çeşit yolculukta mıyım?

"Angus..." Boynumdan aşağı öpücükler bırakırken beyaz bir nefes çekiyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Seni çok uzun zamandır istiyordum." O ne?

Boynuna bir öpücük daha.

"Sen. Herşeyisin. Düşündüğüm. Hakkında." Dudakları açıkta kalan köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Ne?"

On Beşinci Bölüm

Angus

"W hat?"

Şampanya belki de bana cesaret verdi.

ama damarlarımdan akan sarhoşluk tamamen Mia'ya ait. Sonunda onu kollarıma almak. Dudaklarım onun dudaklarında. Lanet bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Kafasının karışık olduğunu biliyorum ve bu ne kadar yanlış olsa da artık kendimi tutamıyorum. Nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini ve sonuçta asla olamayacağımızı bilsem bile.

Kalbinin üzerine bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyorum, böylece tüm dikkati bende oluyor ve öpüşmelerimizden şişmiş dudakları ve göğsünün inip kalkması en seksi şey değilse ne olayım.

"Mia, on sekiz yaşımdan beri aklımdasın, seni ve kız kardeşimi balo için ayrılırken izledim. O günden beri kimsenin seninle kıyaslanamayacağını biliyordum ve kıyaslanmadı da. Ama kahretsin, o bundan önceydi. Seni tatmadan önceydi. Şimdi beni kurtaracak bir şey yok."

Dudaklarım tekrar onunkilerle çarpışıyor, başka bir tat için can atıyorum, çünkü asla doyamayacağım.

Asla.

"Seni hak etmediğimi biliyorum," diyorum dudaklarına karşı. "Ama bu seni istememe engel değil."

"Yapamam" demeden hemen önce kaçmak üzereymiş gibi gözleri büyüyor.

İki elimle nefis kıcını kavrayarak, bana ne yaptığını hissedebilmesi için onu kendime doğru çekiyorum. "Neden? Neden birlikte bir gece geçiremiyoruz?"

"Angus, ne istediğini bilmiyorsun. Bilmediğin şeyler var."

Başı öne eğik ve utanç içinde yere bakıyor.

Ve bu işe yaramaz.

Parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Beni benim seni istediğimin yarısı kadar bile istiyor musun Mia?"

Sorum buz gibi havada ortaya çıktığı andan itibaren, cevabını beklemek dayanılmaz bir hal alıyor.

Başını aşağı yukarı salladığında, kaburgalarımın ciğerlerime yaptığı baskı hafifliyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

"Bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştiremez. İnan bana, benim de kendi şeytanlarım var Mia. Seni kaçtıracak şeytanlar. Ama ben bencil bir adamım."

Kirpiklerine bir kar tanesi konuyor ve onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Tekrar açmadan önce gözleri bir kalp atışı kadar kapalı kalıyor. Ne yazık ki belirsizliği devam ediyor.

"Asla olamayacağımızı biliyorum çünkü gerçek beni tanısaydın benimle hiçbir şey yapmak istemezdin. Ama yine de bu seferlik sana sahip olmak istemiyorsam ne olayım. Sen kendi sırlarını saklayabilirsin, ben de kendi sırlarımı saklayacağım, ama birbirimize ikimizin de istediği şeyi verelim."

"Daisy ne olacak? Ailelerimiz?"

"Peki ya biz? Sen ve ben? Birlikte ne kadar parlak yanabileceğimizi bilmeyi hak mı düşünüyorsun?"

Elleri boynuma dolandığında vücudu ona cevap veriyor, tırnakları başımın üzerinde hafifçe kayıyor. Sanki bunu istiyormuş gibi.

Bizi istiyor.

Sanki ne kadar parlak yanabileceğimizi bilmek istiyor.

Ellerim kıcına kaymadan önce sırtında aşağı yukarı hareket ediyor. Ona olan ihtiyacım o kadar yoğun, o kadar dikkat dağıtıcı ki, donduğunu fark etmem bir an alıyor. Tüm vücudu titriyor ve bu sadece aramızdaki alışılmışın dışındaki kimyanın bir sonucu değil. Paltosunu giymiş olabilir ama elbisesi ince ve topuklu ayakkabı giymiş.

Tutuşumu ayarlayarak bir kolumu beline doluyorum ve diğer kolumu bacaklarının arkasına yerleştirebilmek için eğilerek onu kollarıma alıyorum. İtiraz etmedi. Bunun yerine kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Karda ahıra doğru yürürken boynumu öpüyor ve kulağımı ısıtıyor, karlı gecede yürürken ateşin yanmasını sağlıyor. Ve eğer onu bu kadar önemsemiyor olsaydım, onu karların üzerine yatırır ve hemen şimdi burada alırdım. Ama bir şekilde ahıra ve atların bulunduğu odaya ulaştım.

Hayal ettiğim yerde değil ama elimden gelenin en iyisi bu.

Neyse ki Knox birkaç yıl önce odayı yenilemiş ve parke zeminler, mermer tezgahlı büyük bir ada ve odanın ortasına bir lavabo yerleştirmiş. Bir ısıtıcı, mini bir buzdolabı ve köşede deri bir koltuk var. Kardeşime sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Niyeti, çalışırken hepimizin takılması için alanı daha güzel hale getirmek olabilir, ama ben bu gece tamamen farklı bir nedenle burayı iyi bir şekilde planlıyorum.

Onu tezgâhın üzerine koyuyorum ve kıcı soğuk mermerle temas ettiğinde nefesi kesiliyor. Dudaklarına bir öpücük kondurarak dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum. "Isıtıcıyı açayım." Bir öpücük daha. "Hemen döneceğim."

Yerdeki ayaklarının sesi kalbimin midemin en derin yerine batmasına neden oluyor. Isıtıcıyı açmam sadece birkaç saniyemi alıyor, ama bu onun ürkekliğinin geri gelmesi için yeterli bir süre.

Aklı başına geldi mi? Kaçmaya mı çalışıyor?

Geri döndüğümde bakışlarını yere indirdi ve utangaçlık yanaklarını kızarttı. Bir dakika önce bana doyamıyordu ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

Onun aynı fikirde olmasına ihtiyacım var.

Sinirleri tepesine çıktığında yüzüğüne uzanır ve yüzüğün olmadığını fark ettiğinde gözlerinde panik parlar.

Cebimden çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Bunu mu arıyordun?" Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ama ben ona geri vermiyorum.

Henüz değil.

On Altıncı Bölüm

Mia

T ısıtıcının turuncu ışıltısı dışında oda karanlık, ama Gus yaklaştıkça gözlerindeki tutkudan kaçış yok.

Daha önce hiç görmediğim kadar yoğun bir hali var. Sanki duygularını itiraf ettikten sonra artık onları saklamak zorunda değilmiş gibi. Üzerinden bir yük kalkmış gibi. O ne hissettiğinden çok emin görünüyor, oysa ben buraya nasıl geldiğimden bile emin değilim.

Tüm bunların ne anlama geldiğinden ölesiye korkuyorum ama zamanda dudaklarını bir daha asla dudaklarımda hissedemeyeceğim için de dehşete düşüyorum.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

"Mia, seni yıllardır istiyorum ama bunu istemiyorsan bana şimdi söyle."

Cevap vermeyince daha da yaklaşıyor, elini uzatıp parmak eklemlerini yanağıma sürüyor.

"Seni hak etmediğimi biliyorum. Ama kollarımda olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden günlerimi beceriksizce geçirmeye devam edebileceğimden emin değilim." Başparmağını tembelce alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve ben onun dokunuşu altında inlememek için elimden geleni yapıyorum. "Senin içinde olmak. Boşaldığında adımı söylediğini duymak."

Başım dönerken ve kalbim şişerken içim arzuyla doluyor.

Tabii ki, bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum. O benim en iyi arkadaşımın kardeşi ve eğer sırlarımı bilseydi benden nefret ederdi. Çünkü

affedilemezler. Ama onun sözleri. Dokunuşu. Hepsi çok sarhoş edici ve onu durduracak ya da konuşacak kadar kendimi koruyamıyorum, o da devam ediyor.

"Daha önce de ama her şeyin çok net olduğundan emin olmak için tekrar söyleyeceğim. Düşüncelerimin her birini tüketiyorsun. Her birini. Tek tek. Her gün. Seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten yoruldum. Bilmem gerek."

Hâlâ sersemlemiş bir sessizlikle dokunuşuna doğru eğiliyorum ve beni kendine doğru çekerken elleri ceketimin içine uzanıyor ve kalçalarımın üzerinden kırımın üstüne doğru ilerliyor.

"Sadece bir kez, Mia. Beklenti yok. Sadece ikimizin arasında bir an. Kimsenin bilmesine gerek yok. Sadece bizim için bir şey olacak."

İçten içe bunun bir hata olduğunu biliyorum. En son biri bana benzer sözler söylediğinde ne olduğuna bak.

Ama bu farklı.

Angus farklı.

Kendimi bildim bileli bu adama karşı bir şeyler hissediyorum ve onunla bunu yaşamaktan başka bir şey istemezken teklifini reddetmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Sadece Angus'u istemekle kalmıyorum, hamile olduğumu öğrendiğim günden beri kendimin istendiğini hissetmeme izin veren parçamı kapatmışım. O zamandan beri kendim için hiçbir şey yapmadım ve bu daha iyi kararına aykırı olsa da, bu şansın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek istemiyorum. Bu geceki gibi bir gecenin bir daha karşıma çıkıp çıkmayacağını kim bilebilir?

O cesur olabiliyorsa, belki ben de olabilirim.

Duygularına karşılık verildiğini bilmeyi hak ediyor.

"Angus, seni istiyorum. Seni hep istedim."

Nefesinin altında küfrediyor ve vücudu gevşiyor. Öpmek için eğilirken başını eğiyor ama ben geri çekiyorum.

"Eğer bunu yaparsak, tek seferlik bir şey olmalı. Kimse bilmemeli. Özellikle de Daisy. Sadece bir gece olduğuna emin misin?"

"Bir gece."

İstediğim cevap olmasa bile duymam gereken cevap bu. Bir acı zıplaması doğrudan kalbime gidiyor ve yüz ifademde bunu görüyor olmalı, çünkü söyleyecek daha çok şeyi var.

"Ama bu tek gecelik bir ilişki değil Mia. *Sen* bundan çok daha fazlasısın ve benden daha iyisini hak ediyorsun. Ama ben bencil bir piçim ve

kendini bana vermeni istiyorum."

Sanki kafamın içinde ve göğsümdeki acıyı dindirmek için tam olarak ne duymam gerektiğini biliyor. Her ne kadar tersi olsa da, benden daha iyisini hak eden o.

"Biraz paslanmışım," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi?"

"Sawyer'dan beri pek bir şey yapmadım."

Sanki iyiliğine karşılık vermişim ve tam da duymak istediği şeyi söylemişim gibi dudakları dudaklarıma çarpıyor. Görünüşe göre konuşması bitti.

Beni tekrar adanın üzerine kaldırıyor ve ceketimi omuzlarımdan itiyor. Elbisemin yırtmacı o kadar yüksek ki, bacaklarımı nazikçe ayırdığında elbisem açılıyor ve beni ona açıkta bırakıyor. Kalçalarımın arasına giriyor, ellerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

İlk gördüğümde elbisemin fazla olduğunu düşünmüştüm. Bir düşün için fazla seksi, ama Angus'un bütün gün beni izleyişi... bütün gece bana dokunuşu... Bence tam oldu.

Kendimi güzel hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, biraz seksi. Anne gibi değil.

Malzeme ince, Gus'ın vücuduma yaptığı her dokunuşu hissetmemi sağlıyor.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sanki bunun gerçekten olup olmadığından emin olmak için her birini arıyor. Sanki istediğimin bu olduğuna inanmakta zorlanıyor ve en ufak bir isteksizlik belirtisi arıyor.

Bu kendinden emin adamın, benim onu onun beni istediği kadar isteyip istemediğimi sorguladığını görmek hayrete düşürüyor. Tek istediğim o iken nasıl olur da şüphe duyan o olabilir?

Başımı sallayarak ona güvence veriyorum, onu daha da yaklaştırmak için kravatını çekiyorum, dudaklarının artık benimkilere değmiş olmasından nefret ediyorum. Ne kadar istendiğini bilmesine ihtiyacım var.

"Öp beni."

Bu bir rica değil.

Emrimi yerine getiriyor. Elleri bedenimden ancak ceketini üzerinden ittiğimde ayrılıyor. Ceket yere düşmeden önce elleri tekrar üzerimde, kalçalarımı ve kıkırmı okşuyor. Beni sıkıca kavırıyor ve tezgâhın kenarına getiriyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var, gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyorum. Parmaklarım düğmeleri karıştırıyor. Ne yaptığımı görebilmek için geri çekilerek, "Ben

sana dokunmam gerek."

Ben kravatını gevşetip gömleğinin üst kısmındaki düğmelerle uğraşırken, o aşağıdan yukarıya doğru başlıyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor.

Ellerim kumaşın altına uzanıyor ve göğüs kaslarında geziniyor. Gömleği açılıyor ve kalbinin üzerine bir öpücük kondurup gömleğini nazikçe omuzlarından itiyorum. "Sana dokunmam gerek. Seni istiyorum, Angus."

Nefesi hararetli bir telaşla çıkarken hafif şampanya kokusu duyularımı gıcıklıyor. Rahatladığı hissediliyor. Parmak uçlarının baskısı kalçalarımın doğru yoğunlaşıyor, ama onları can havliyle bana tutundukları yerden kıpırdatmıyor.

Sözlerime, dokunuşuma verdiği tepki, sistemime güçlü bir his gönderiyor. İçimde derinlere gömülü olan bir şeyi uyandırıyor.

Ellerini bacaklarımdan çekip onları önünde tutuyor. "Bana ne istediğini göster, Mia."

Angus bunu bilmiyor olabilir ama bana izin vermesi, hayır, ona ne istediğimi istemesi, sadece bunu nasıl alacağımı kontrol etmeme izin vermesi, uzun zamandır hissettiğimi hatırlayamadığım bir gücü besliyor.

Bir ömür boyu birbirimizden saklandık. Karanlık, ama artık birbirimizden saklanmak yok.

Artık değil.

Bunun onu keşfetmek için tek şansım olduğunu bildiğimden, Angus McKinnon'la ilgili tüm yaramaz hayallerimi fırsatım varken . Parmaklarım boynunun aşağısını keşfediyor, dokunuşumun altında kalbinin çarpıntısı titriyor. Ağzımı indirerek parmaklarımın bıraktığı izi takip ediyorum ve kalp atışları dudaklarıma geliyor. Ellerim göğüs kaslarını ve karnının sert hatlarını okşarken, parmaklarım dövmeli göğüs kafesinin izini sürüyor, ta ki bel kemerinin içinde kaybolan V'yi oluşturan kaslara ulaşana kadar.

"Çok güzelsin," diyorum. Parmaklarımı kalın boyunun etrafına doladığımda nefes alışım hızlanıyor, ama kot pantolonunun kotu gitmesi gereken bir engel.

Parmaklarım kemer tokasının metalinde geziniyor ve yeni bulduğum güvenle kemeri pantolonundan çekiyorum. Yere çarparken çıkardığı ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Donuyorsun. Bir battaniye alalım ve sandalyeye geçelim."

Heyecandan titrememi üşüdüğümle karıştırıyor ama beni kollarının arasına alıp yere bıraktığında nasıl olur da

İtiraz mı edeyim?

Battaniyeyi almak için uzaklaşıyor ve ben onu hemen özlüyorum. Özellikle güzel yün battaniyeleri tutmak için yapılmış raftan bir Pendleton atkısı çekiyor ama lambaya uzandığında güvenim geri çekiliyor.

Panik başlar.

On Yedinci Bölüm

Angus

P kira yok."

Mia'nın sesi ancak fısıltının üzerinde. O kendinden emin. Sadece elleri ve dudaklarıyla vücudumu keşfeden bir kadın. Işıklar açık ya da kapalıyken onu mükemmelden başka bir şey bulacağımdan şüphe ettiğini düşünmek kalbimi acıtıyor.

Ama ışığı kapalı bırakmak ona güvenini geri getiriyorsa, o zaman, Tanrı adına, ışık kapalı kalsın. Ayrıca, gazlı şöminenin ışıltısı bana ihtiyacım olan tüm ışığı veriyor.

"Sen nasıl istersen, Mia."

Battaniyeyi elimden alıyor, açıyor ve buz gibi deri bir sandalye olduğundan emin olduğum şeyin üzerine seriyor.

"Sadece bir kez ve bu ikimizin arasında kalacak, değil mi?" diye tekrar soruyor.

"Doğru."

Ona vermek istediğim cevap bu değil, ama kabul ediyorum, çünkü gerçekçi yanım bu gecenin sahip olabileceğimiz tek şey olduğunu biliyor.

Ona söylemek istediğim şey, onun benim olduğu. Onunla bunu yaşayan son erkek olmak istediğimi. Ama Mia'nın vücudumda gezinen gözlerindeki muhtaç bakış dikkatimi dağıtıyor ve kelimeler ağzımdan hiç çıkmıyor.

"Prezervatif mi?"

"İşte burada," diye onu temin ediyorum ve cüzdanımdan bir tane çıkarıyorum. Elimden alıyor ve ön cebime yerleştiriyor.

"Botlar."

Hiç tereddüt etmeden, onun dileği benim için emir oluyor ve botlarımı her zamankinden daha hızlı çıkarıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak bir parmağını karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor, sonra kotumun düğmesinin arkasına takıyor ve beni sandalyeye götürüyor. Tek ses topuklarının parke zeminde çıkardığı tıkırtı.

Beni karşısındaki sandalyenin önüne oturttu. "Ne istersem söyledin."

"Her şey Mia. Söz konusu ben olunca, her şeye sahip olabilirsin."

Omuzları geride, bakışları ateşli. Dudaklarını dişlerinin arasında ısırarak, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yavaşça fermuarımı indiriyor. Sonra duruyor ve benden bir adım uzaklaşıyor.

Nabzım hızlanıyor, ama gülümsemesi dudağını dişlerinden kurtarıyor, fikrini değiştirmedini biliyorum... bir fikri var.

Kıçı bir sanat eseri gibi, adaya doğru yürürken sallanıyor. Onun bu yönünü hiç görmemiştim ve bu çok seksi. Kalın yün paltosunu tezgahından alıyor ve geri getirip ayaklarımın dibine bırakıyor. Aletim beklentiyle esniyor.

Kalbimin bir öpücük daha konduruyor, elleri belimi sarıyor ve sonra pantolonumun ve boxer külotumun altına giriyor. Dili meme uçlarımdan birini okşarken elleri kıçımı sıkıyor.

Tanrım, lanet olsun. Mia Powell'ın istediğini alması şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey olabilir. Onun alayları beni yavaş yavaş öldürüyor.

Onun tatlı dudaklarına tekrar ihtiyacım var.

Elim ensesindeki saçlarına dolanıyor ve iri mavi gözleri bana bakıyor. Göğüs ucuma yaslamadan önce dilinin göğüs ucumda dolaşmasını izliyorum.

"Mia," onun adı dudaklarımda bir dua.

Tenimde hissettiğim sırtış, boynuma doğru ısırıp yalayarak ilerlerken üstünlüğün kendisinde olduğunu bildiğini söylüyor.

"Tekrar söyle, Angus."

Kulağıma söylediği sözlerin sıcaklığı içimde lanet bir ateş yakıyor. Kendimi kontrol edememek için elimde kalan her şeyi kullanıyorum ama bana tam olarak ne yapmak istediğini öğrenmek için bu fırsatı kaçırsam lanetleneceğim.

"Tanrım, Mia."

İstedğini verdiğimde mırıldandığına yemin edebilirim ama alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda hırlayarak karşılık veriyorum.

Beni telaşsızca öpüyor. Ellerinden biri pantolonumun önünden aşağı inerken diliyle beni baştan çıkarıyor. Azgın sikimi eline alıp ereksiyonumu okşarken benden bir tıslama sesi çıkarıyor.

"Ne istersem söyledin ve ben bunu istiyorum," diyor dudaklarıma karşı, başparmağını ucumda gezdirirken, tadına bakmak için ağzına götürmeden önce ön spermi ovuyor. Neredeyse şimdi ve burada boşalıyordum.

Yıllardır bu kadının hayalini kuruyorum, ama fantezilerimde bile onun bu baş döndürücü versiyonu yoktu. Beni dize getirmek üzere olduğunu bilmiyor mu?

Beni bıraktığında, elleri pantolonumu ve külotumu yavaşça kalçalarımın altına itmeye çalışırken bel bandının altına geri kayıyor. Diliyle karın kaslarımın izini sürerken ağzı vücudumda aşağı doğru kayıyor.

Pantolonum ayak bileklerime doğru kayıyor ve o da dizlerinin üzerine çöküyor. Şaşırmıştım çünkü Mia Powell'ın önümde diz çökmesine imkân yoktu. İstedığı şeyin bu olmasına imkân yok. Ama bir eli kıçımdayken, beni yerimde tutarken, diğer eli sikimin etrafını sarıyor. Bu sırada safir gözleri tepkimi izliyordu. Öne doğru eğiliyor ve dilinin ucu, azgın sert uzunluğumun alt tarafı boyunca uzanan damarı izliyor. Mükemmel pembe dudakları etrafımı sarmadan önce dili üzerinde gezinirken bir lanet tıslıyorum. Beni boğazının arkasına kadar götürürken yanakları çukurlaşıyor, bakışları tereddütsüz yüzüme sabitleniyor.

Fantezilerimdeki senaryo üstüne senaryoda ağzı üzerimdeydi, ama gerçeklik kurguyu gölgede bırakıyor. Dünyam yan yattı. Dengemi tekrar nasıl bulacağımdan emin değilim.

Kendini ne kadar iyi hissetse de, her şeyin böyle başlamasını istediğinden şüpheliyim.
ve son.

"Tatlım, eğer bunu daha fazla sürdürürsen, o güzel boğazından aşağı boşalmayacağıma söz veremem. Umarım bundan daha fazlasını istiyorsundur."

Yanıt veren iniltisi etrafımda yankılanıyor ve tam onu üzerimden çekmek zorunda kalacağımı düşündüğümde, beni bir patlamayla serbest bırakıyor.

Ayağa kalkmadan önce cebimden prezervatifi çıkarıp elbisesinin ön kısmına sıkıştırıyor.

Ayağa kalkarken parmak uçları göğsümde geziniyor ve beni nazikçe sandalyeye geri itiyor. Parmağıyla dudaklarına dokunuyor, sanki bir sonraki adımda ne yapacağına karar veriyormuş gibi vücudumun her bir çıplak santimini pervasızca inceliyor.

Kot pantolonumu çekiştirerek çıkarıyor, bir kenara fırlatıyor ve ayaklarımı ayırarak bacaklarımın arasına giriyor. Ağzıyla ıslattığı sert sikime bakarken dudaklarını yalıyor. Ayakkabıları, külotunu çıkarmak için eğilmeden hemen önce kıyafetlerimi fırlattığı yere düşüyor. Yüzüme iniyorlar, onun uyarılmış kokusu göğsümün derinliklerinden vahşi bir hırıltı çıkarıyor.

"Siktir, Mia." Danteli burnuma sürüyorum, onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Benim için ıslanmışsın, bebeğim."

Elbisesini bacaklarından yukarı kaldırırken bakışları benimkilerden ayrılmıyor, ay ışığı onu yukarıdan gönderilmiş bir melek gibi aydınlatıyor. Dantel tangasını sandalye minderinin arasına sıkıştırıyorum, çünkü geri alamayacak. O artık benim.

Üstüme binerek kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, ıslaklığını sikimin üzerine sürüyor, dudakları ve dili lüks bir tempoyla beni tadıyor. Beni tahrik ederken elleri omuzlarıma dayanıyor, ellerim kıcını kavırıyor, klitorisinin bana karşı hızını ve baskısını teşvik ediyor.

"Sana içimde ihtiyacım var, Angus."

Burada tempoyu belirleyen o olmasına rağmen dudaklarıma karşı caresizce inliyor.

"O zaman beni al, Mia."

Parmaklarını elbisesinin içine daldırarak sütyeninden prezervatifi çıkardı. Folyo ambalajı dişleriyle yırtarak açıyor, lateksi şaftımdan aşağı yuvarlıyor. Uzunluğum elindeyken, kendini üzerime kaldırıyor, vücutlarımızı hizalarken inanılmaz göğüsleri yüzümde ve yavaşça kendini üzerime indiriyor.

Hiçbir şey ve hiç kimse bu kadar önemli hissettirmemişti. Bana sarılma şekli hayatımı sonsuza dek değiştiriyor. Gözleri kapanıyor ve vücudu rahatlıyor, sanki benim içinde olmam onun dünyasındaki tüm yanlışları ortadan kaldıran bir merhemmiş gibi.

Gözlerini açıyor ve aşağı yukarı sürtünmeye başlıyor, kucağıma tamamen oturana kadar beni daha da derine götürüyor, dudağı yine dişlerinin arasına sıkışıyor.

Evet. Lanet olsun. Sıkı.

Ellerim hâlâ elbisesinin altında, mükemmel kışını kavırıyor ama ritmi ben belirlemiyorum. Zevkinin kontrolünü ele alışını izlemek nefes kesici. Onun istemediği ya da kendisi için almadığı hiçbir şeyi yapmaya cesaret edemiyorum. Kontrolü seve seve bırakıyorum.

Bu benim için bir ilk.

Bunu daha önce hayatımın hiçbir alanında yapmamıştım.

Sadece hayatımın en kötü zamanlarında kendi kaderimi kontrol edemedim ve o anlar mümkün olan en kötü sonuçlara sahipti.

Ama burada.

Şu anda.

Mia'nın güveni ve zevki her şeyden önemlidir.

Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey daha iyi hissettirmedi.

On Sekizinci Bölüm

Mia

T Gus'ın beni katıksız bir ihtiyaçla izlemesi beni teşvik ediyor, istediğimi almam için bana cesaret veriyor. Hep istediğim şey.

Onu.

Onun büyüklüğüne alışmak birkaç dakika alıyor, ama şimdi alıştığıma göre, birlikte geçireceğimiz tek zaman olduğuna söz verdiği şeyi aceleye getirmek istemediğim için yavaş bir tempo belirledim.

"Siktir, Mia. Bana binişine bak. Enfes sikişiyorsun.

Çok iyi hissediyorsun."

Sözleri, başı bacaklarımın arasında olsaydı dilinin hissedeceğinden emin olduğum kadar sarhoş edici. Bu düşünce yavaş ve istikrarlı tempomu sona erdirmekle tehdit ediyor. Ama başparmağını ıslatmak için ağzına soktuğunda, ne olacağını biliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, ancak aynı başparmağını klitorisime bastırıp beni hiç bitmesini istemediğim bir şekilde çalıştırdığında grafiklerin dışına çıkıyor.

"Benim için parçalanmanı izlemek istiyorum, güzelim. Benim için parçalandığını hissetmeliyim."

"Henüz değil," diye nefes alıyorum gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Sen nasıl istersen, Mia."

Beni neredeyse dayanamayacağım kadar doldurması, klitorisime karşı tatlı yoğunluğu ve bana taparcasına bakan gözleri çarpışıyor

en güzel acıyı oluşturmak için bir araya geliyor. Bitmesinden nefret ediyorum ama dünyam kararıyor.

"Angus..." Öne doğru eğildim, kendimi desteklemek için elimi göğsüne koydum ve yeni açtıkları işleri yoğunlaştırdı. Aleti içimdeki o hassas duvara çarpıyor. Dünyam yanarken görüş alanımda yıldızlar patlıyor.

"Durma, güzelim. Sakın durayım deme! Beni de kendinle birlikte o güzelim uçurumun kenarına getireceksin."

Adını haykırıyorum, sonsuz kalp atışları gibi hissettiren bir süre için bayılıyorum. Gözlerimi açtığımda kaşlarının çatıldığını, yüz ifadesinin neredeyse kızgın olduğunu görüyorum. Göğsünden geriye doğru itiyorum ve ellerimi hala kışkırtan ellerinin üzerine yerleştiriyorum, hızını ayarlayabileceğini bilmesini sağlamak için baskı uyguluyorum.

"Boşalmanı izleme sırası bende, Gus."

Cevap olarak, etimi kavırıyor ve yorucu bir tempo tutturuyor, vücudumu aşağı yukarı çalıştırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Sonra Angus McKinnon boşalırken adımı haykırıyor. Onun itişlerinin hızı ve yoğunluğu, onunla birlikte boşalırken vücudumun uğuldamasına neden oluyor.

Buraya nasıl geldik bilmiyorum ama Tanrı'ya şükür .

Yüz hatları yumuşar ve kendince bir istekte bulunur. "Hareket etme. Henüz değil."

Yüzüme uzanıyor ve beni usulca öpüyor.

Nazikçe.

Tek zamanımız sona eriyor ve o her anın tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Dudaklarımı bırakıp alnını benimkine yaslıyor. "Sana sahip olmayı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?"

"Beni rüyanda mı gördün?"

"Mia, bunca yıldır bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Ve bu tek seferlik bir şey olsa bile, yıllarca geceleri kendime dokunurken hayalini bir şey."

Kızarmış bir allık tenimi yakıyor. "Ciddi olamazsın."

İçimde esniyor, hâlâ sert, sanki tekrar gidebilirmiş gibi. "Bana oldukça ciddi geliyor."

Onu öperken, ellerimin çıplak gövdesinde özgürce dolaşmasına izin verdim, henüz gerçekliğin ele geçirmesine izin vermeye hazır değildim.

"Tatlım, titriyorsun. Hadi seni giydirelim ve her ne kadar bunu söylemek beni öldürse de, geri dönmemiz gerekiyor yoksa işler gerçekten tuhaflaşacak."

Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki titrediğimi fark etmedim ama o haklı. Soğuk içeri sızıyor ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, zamanımız sona ermeli.

Kucağından kalkarken, içimde olmasının verdiği dolgunluğu anında özlüyorum. Ayaklarıma doğru kayıyorum ve onu tüm çıplak ihtişamıyla izlerken ayakkabılarımı giyiyorum. Hâlâ sert olan etkileyici boyu, prezervatifi çıkarırken kaslı kalçalarının arasında zıplıyor. Ayağa kalkarken kaslı karın kasları dalgalanıyor. Dönüp pantolonunu toplamak için eğildiğinde, nihayet kışını görebiliyorum ve oh, ne manzara.

Ayağa kalkıyor, bilmiş bir gülümsemeyle pantolonunu çekiyor. Neden şimdi onu açıkça süzdüğümü gizleme zahmetine gireyim ki? Az önce olanlardan sonra, çekiciliğimi tekrar nasıl kilitleyeceğimden emin değilim.

"Bana bu şekilde bakmaya devam edersen bütün gece bu odada kalırız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Kesinlikle öyle."

Sandalyeye dönüyor ve dantelli tangamı minderden çekip takım elbisesinin cebine sokuyor.

Külotumu geri istemeye zahmet etmedim. Dürüst olmak gerekirse, külotumun onda kalmasını istiyorum. Bu gecenin bir hatırası olsun diye. Az önce paylaştığımız şeyin.

O gömleğinin düğmelerini iliklerken ben de ceketimi giyiyorum. Tamamen giyindikten sonra ısıtıcıyı kapatıyor ve beni elimden tutarak karanlık odanın içinden kapıya doğru yönlendiriyor.

Kapıyı açıyor ama eşiği geçmeden önce dönüp beni uzun uzun öpüyor ve büyükannemin yüzüğünü parmağıma takıyor. Sonra beni kollarına alıyor, karların içinden geçirerek ailemizin ve arkadaşlarımızın vedalaştığı ahıra götürüyor. Tam zamanında döndük.

"İşte " Daisy beni gördüğünde bağıyor. "Hangi cehennemdeydin? Son bir grup çekimi yapacağız."

"Üzgünüm, biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Gözleri benimle, artık elimi tutmuyor olsa da her zamankinden çok daha yakın duran kardeşi arasında gidip geliyor.

"Onunla mı?"

"İkimizin de gece yarısı öpecek kimsesi yoktu, bu yüzden kendimizi bu garip durumdan başka bir yerde rahatlayabileceğimizi düşündük."

Gözlerindeki rahatlama, Angus'la neden asla birlikte olamayacağıma dair listemdeki ikinci nedeni yanıp sönen bir neon tabela gibi ortaya çıkarıyor. Kalbim midemin çukuruna düşüyor, suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

Ne düşünüyordum ki?

"Bu çok aptalca. Siz ikiniz burada bizimle kalmalıydınız. Beni öpebilirdiniz." Sonra göz kırptı, kolunu benim koluma dolayarak beni kardeşinden uzaklaştırdı ve bizi gelin ve damadın yanına götürdü.

Daisy beni bırakıyor ve Callen'a sarılıyor. "Tebrikler kardeşim. İyi iş çıkardın."

", değil mi?"

Geline uzanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve üzerimdeki seks kokusunu almaması için dua ediyorum.

"Özel gününüze beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel."

Gerçekten de öyle. Charlotte, birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımız için düğün partilerinde yer almamı istediğinde beni şaşırttı.

"Siz olmasaydınız bunu yapmak istemezdik. Sen ailedensin, Mia."

Bu da listemdeki üçüncü sebep. Ne kadar mükemmel olursa olsun, Gus ve ben bir daha olamayız.

Vedalaşmaya başlamadan önce son bir grup fotoğrafı için hepimiz dans pistinde toplanıyoruz.

Cal yaklaşıyor, biraz keyifsiz görünüyor ama beni yanına çekiyor. "Evine nasıl dönüyorsun?" diye soruyor, neredeyse dalgın bir şekilde.

Angus arkamdan "Onu yakaladım," diyor ve ben herkesin öğreneceği endişesiyle donup kalıyorum.

Biliyorlar mı?

"Emin misin?" Cal karşı çıkıyor.

"Sen sadece gelinin için endişelen. Son iki saattir hiçbir şey içmedim ve o da buradan uzakta yaşamıyor."

Neyse ki bana değil, kardeşine odaklanmış durumda. Az önce yaptıklarımızdan sonra ailesinin önünde onun bakışlarıyla karşılaşmaya hazır olmamın imkânı yok. Çok belli olur. Şimdiden *Angus*'un alnıma damgalanmış olduğunu *hissediyorum*. Kendimi onun varlığından uzaklaştırmalıyım.

Cal'a sarılıp ona en iyi dileklerimi iletiyorum, sonra da çantamı almak için koşarak uzaklaşıyorum.

Gus beni ahırın kapısında bekliyor. Beni sessizce kamyonun yolcu tarafına götürüyor ve kabine binmeme yardım ediyor, eğilip kemerimi bağlıyor. Normalde bir yetişkin olduğum için itiraz ederdim ama onun bu kadar yakınımnda olması şikâyet edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyor.

Birkaç dakika içinde evine vardık.

Kamyonu park ederken "Sakın o kapıyı açma" diyor.

Aracın etrafından koşarak kapımı açıyor ve inmeme yardım etmeden önce önümde duraklıyor. Aramızdaki minicik boşluğu kapatıp onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama ayaklarımı gerçekliğe sağlam bir şekilde basmaya devam ediyorum.

Anımız gitti.

Angus geçen haftadan beri çiftliğe gidip evden araba yoluna kadar olan yolu kürekle kazıyor, böylece yol yürünebilir hale geliyor, ama yine de elimden tutup verandanın merdivenlerinden çıkarken bana eşlik ediyor.

Kapının kilidini açıp açık tutuyor, ben de geçerken ona teşekkür ediyorum.
tarafından.

Çantamı kanepeye bıraktım ve çıkardım, ama önce vedalaşmak için döndüğünde kapı kapanır.

O gitti. Öylece gitti. Bir veda bile etmeden. Sırtımı kapıya verip derin bir nefes alıyorum.

Minnettar ol. Tek seferlik bir şey olduğunu biliyordun.

Ama tam nefesimi bırakmışım ki, iki güçlü kol beni sarmadan önce zemin gıcırdıyor ve hissetmemem gereken bir rahatlamayla ona yaslanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Şey, teknik olarak, burası benim evim." "Doğru."

Boynumdaki saçlarımı tarıyor ve hemen sıcak öpücüklerle kapladığı tenimi ortaya çıkarıyor.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

Anlaşma umurumda değil. Ondan daha fazlasını istiyorum. Ama suçlu yanım kendimi sadece ona değil, ikimize de hatırlatmaya zorluyor.

"Bir gece için anlaşmıştık ve o gece henüz bitmedi Mia."

Elleri dolaşmaya başladı. Islak ve ona muhtaç bir halde bacaklarımı birbirine bastırıyorum, ancak iç çamaşırlarımın cebinde olduğunu hatırlıyorum.

Tanrım, bu çok ateşli.

"Ayrıca, bir ahırdaki soğuk bir at odasından daha iyisini hak ediyorsun." "Hak ediyor muyum?" Göğsümü avuçladığımda nefesim kesildi.

"Aynen öyle," diye fısıldıyor kulağıma. "Zaten benim yatağımda uyuduğundan bahsetmiyorum bile."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kucağına aldı ve sanki geliniymişim gibi koridordan yatak odasına götürdü.

Duvardaki düğmeyi çeviriyor. "Sadece bu sefer ışıkları açık."

Vücudum kaskatı kesildi. Ahırda hissettiğim kontrolü hiçbir yerde bulamadım. Bir çocuk taşıdım. Bir çocuğu emzirdim. Çatlaklarım ve selülitlerim var. Beni görmesine izin veremem.

"Gus, yapabileceğimden emin değilim." kurtulmak için kıvranıyorum. "Ben bir anneyim. Genelde çatı katına davet ettiğin kadınlar gibi ateşli bir kovboy kız ya da yirmili yaşlarında bir turist değilim. Vücudum son iki buçuk yılda çok şey yaşadı ve bunu kanıtlayacak çatlaklarım var."

"Sen her zaman benim en güzel kadını oldun ve hala öylesin. şimdiye kadar tanıdığım."

"Çünkü benim her şeyimi görmedin."

"Güven bana."

Bu bir rica değil, bir talep.

Boynumun arkasında bağlı olan ipeğe uzanıyor ve bir hamlede askılı elbisem ayaklarımın dibine düşüyor. Straplez sütyenim ve topuklu ayakkabılarımla onun önünde kalakalıyorum. Korkudan hareketsiz, vücudumun her santimini incelerken olduğum yerde donup kalıyorum. Midemde huzursuzluk çalkalanıyor, beni hasta etmekle tehdit ediyor.

"Sen. Nefes kesici." "Angus, bunu yapmak zorunda değilsin--"

"Bana yalan söylediğimi söyle" diyor, elimi tutuyor ve ereksiyonunu zapt etmek için zorlanan dar kotun üzerinde kavırıyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

Gus McKinnon bu gece beni ikinci kez almayı mı planlıyor? Hem de kendi yatağında? Ve sanki tam da söylediği gibi biriymişim gibi önümde durup vücuduma hayran hayran bakıyor mu?

Nefes kesici.

Elimi bırakıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Yanıma izin veriyorum, onu hissetmeyi özlüyorum. Yavaşça ve bir amaç uğruna ceketini çıkarır ve gömleğini kot pantolonundan sıyrır. Ceketini çekiştiriyor.

siyah kravatı, benimkinin üzerine kaydırmadan önce başının üzerine çekecek kadar gevşetiyor. İpeksi kumaş yerine otururken tenimi gıdıklıyor.

"Bu gecenin nasıl daha iyi hale geldiğinden emin değilim ama şu anda karşımda durup lanet olası bir tanrıça gibi görünmen bunun kanıtı."

Gömleğinin düğmelerini açıyor. Karnım korku ve şehvetle dönerken, askısız sütyenimin kopçasını açmak için arkama uzanıyorum. Gözleri kararıyor ve dili üst dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor, karnımın alt kısmındaki ateş tutuşuyor.

Sütyenim yere düştüğünde homurdanmaya başladı: "Kusursuzsun Mia. *Sen mükemmelsin.*"

Gömleğini yırtarak sonuna açıyor. Düğmeler parke zemine saçılır.

Gömleği elbisemin yanında yere düştü. Botlarını çıkarıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kot pantolonunu çıkarıyor. Başparmaklarını boxer külotunun kemerine sokuyor, eğiliyor ve hızlı bir hareketle karşımda doğduğu günkü gibi çıplak duruyor.

Onu giysileri olmadan görelî sadece bir saat oldu ama artık karanlıkta gölgelenmiyor. Şimdi, ışıklar açıkken, onu gerçekten içime çekebiliyorum. Ve o bir şaheser.

Bu sürpriz olmamalı. Yıllar boyunca onu sayamayacağım kadar çok kez üstsüz gördüm. Ama bu... Hiçbir şey önümdeki görüntüyle kıyaslanamaz ve hiçbir şeyin kıyaslanabileceğinden de şüpheliyim.

Çatı katında gördüğüm ağırlıkları kullandığı çok açık. Vücudu güç çıgıllıkları atıyor. Kalın kalçaları, geniş göğsü ve ön kollarından geniş omuzlarına kadar uzanan karmaşık dövmelemin altındaki gergin kaslar, dikkati sert boyundan çalmak için mücadele ediyor ama dikkatimi çeken yakışıklı yüzü ve bana bakışı.

Topuklu ayakkabılarım ve kravatından başka bir şey giymeden önünde dururken, büyükannemin yüzüğünü parmağıma doladım, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değildim. Ahırda, gecenin karanlığında saklanırken cesurdum ve istediğimi almıştım. Şimdi, burada, kör edici ışıktaki, kendimi açıkta ve belirsiz hissediyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yüzüğümün durmaksızın dönmesini engellemek için ellerimi kendi elleriyle kapatıyor.

"Sana ne kadar güzel olduğunu göstereyim."

Sözleri ve nazik dokunuşuyla büyülenmiş bir halde, sadece başımı sallayarak cevap veriyorum.

Bana baktığında ne gördüğünü anlayabileceğimden emin olmasam da kontrolü ele alacağına güvenerek beni yatağa doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Ellerimden birini bırakıyor ve göğsümü avuçlamadan önce bir parmak ucuyla meme uçlarımdan birini daire içine alıyor. Diğer elimi bırakarak arkama geçiyor, kulağıma fısıldadığında vücudunun sıcaklığı beni yakıyor.

"Sen. Muhteşem."

Yatak odasının ortasında, son bir haftadır kendi yatağım dediğim yatağın yanında, üzerimi örtecek hiçbir şey olmadan dururken, bu hafta her sabah hazırlanmak için kullandığım ahşap çerçeveli boy aynasında yansımamı yakaladığımda nefesim kesiliyor.

Angus'un iri bedeni arkamdan bana doğru bastırırken çerçeveliyor. Parmak eklemleri göğsümün yanından geçip kolunu belime dolayana kadar yanımdan aşağı iniyor.

Alçak, kadifemsi ve yumuşak bir sesle konuştuğunda bakışları aynadaki benimkilere sabitlenmişti. "Sana tapınmamı izlemeni istiyorum. Benim gördüklerimi görmeni istiyorum."

İçimi korku kaplıyor. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Angus, ben--"

Ben daha söyleyemeden kelimelerimi çalıyor. Yüzümü çevirmem için beni serbest bırakıyor, onun için sıırsıklam olana kadar beni öpüyor. Nasırlı elleri vücudumun kıvrımlarını keşfederken dili benimkini okşuyor. Kendimi ona kaptırıyorum. Ellerimi arkamda dolaştırarak parmaklarımı teninde gezdiriyorum. Hissettiğim tek şey o. Güvensizlik yok, suçluluk yok, korku yok.

Sadece Gus.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, önümde duracak şekilde hareket ediyor. Ona dokunma ihtiyacı parmaklarımı kalp atışlarının üzerine koyuyorum. Teninin altındaki sabit ritim beni çağırıyor. İçgüdüsel olarak, dudaklarımı göğsüne bastırmak için elimi hareket ettiriyorum.

"Sana tapacağım." Parmağını çenemin altına yerleştirip başımı eğiyor, böylece aramızda sadece bir nefeslik hava bırakarak gözleriyle buluşuyorum. Dili üst dudağımın üzerinde geziniyor. "Ve sen de izleyeceksin."

Bu sefer itiraz etmiyorum, boynumu öperken gözlerimi kapatıyorum.

"Gözlerini aç, güzelim."

Parmaklarım kısa saçlarında geziniyor, dudaklarının tenimdeki hissinin tadını çıkarıyor, talebini görmezden geliyorum.

"Gözler, Mia. Devam etmemi istiyorsan gözlerini açacaksın."

Tereddütle gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, henüz ondan vazgeçmek istemiyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor boğazıma karşı.

Tanrım, boynumu öpmeye devam ederken aynadaki görüntüsü muhteşem. Dövmeli sırtı, kışının sert yuvarlak topları ve kaslı bacakları yasadışı olmalı.

Dudakları köprücük kemiğimde gezinirken dikkatim yüzüme takılıyor. Dudaklarım öpüşmelerimizden dolayı şişmiş, yanaklarım sarhoş edici bir şehvetle pembeleşmiş, gözlerim ihtiyaç dolu. Yaptığı şey her neyse bana çok yakışıyor.

Eğilip meme uçlarımdan birini ağzına alıyor ve dişlerinin arasına hapsediyor. Isırığının verdiği acı, vücudumda elektriksel bir sarsıntıya yol açıyor ve daha önce harekete geçmemiş sinir uçlarımı uyandırıyor. Kravatı aralarında asılı dururken ağzını bir göğsümde, elini diğerinde görmek beden dışı bir deneyim gibi geliyor. Sanki aynada farklı bir çifti izliyormuşum gibi. Solgun bedenime karşı onun bronz teni kesinlikle muhteşem. Bu anı asla unutmak istemediğim için hafızama kazıyorum.

Ağzı diğer göğsüme kayıyor ve aynı uyandırıcı acıyı ona da veriyor. Sırtım dikleşiyor, ağzına bastırıyor, bedenim daha fazlası için yalvarıyor. Kırmızı tırnaklarım omuzlarını ve dövmeli kollarını çiziyor. Bu manzara baş döndürücü, içimi dışımı ısıtıyor.

"İzliyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Kravatını omzumun üzerinden sallıyor. "Gözlerini aynadan ayırma, Mia."

Kolları sırtıma dolanıyor ve göğüslerimin arasından karnıma doğru öpücükler gönderirken beni sabit tutuyor. Göğüslerim ağırlaşıyor, meme uçlarımdan sıkı pembe tomurcukları daha fazla ilgi için yalvarıyor. Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, elleri geniş kışıma iniyor.

Orada uzun süre kalmıyorlar, kalçalarımın üzerinde geziniyorlar ve sonra uyluklarımdan yukarı ve aşağı iniyorlar. Ağzı aşağıya doğru iniyor ve ben gerilerek bir adım geri atmaya çalışıyorum ama o beni olduğum yerde sıkıca tutuyor. Sıcak dudakları, ondan saklamayı umduğum küçük gümüş çizgilerin üzerine konuyor ve geri çekilip saklanmak istiyorum. Sanki tepkimi sezmiş gibi, tutuşu sıkılaşıyor.

Karnımın alt kısmındaki öpücüklerin arasında, "Bunlar bize Sawyer'ı verdi. Bundan daha güzel ne olabilir?"

Gözlerimin arkasına sıcaklık yerleşiyor ve hızla gözlerimi kırpıştırıyorum. Sözlerindeki gerçek karşısında bir gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ben yapmazdım

Sawyer'ı düz, pürüzsüz bir karın da dahil olmak üzere bu dünyadaki her şeye değişirim. Yaralarımızda gerçekten güzellik var ve kendimi bildim bileli istediğim bu adamın vücuduma tapınışını izlemek bir tür anne pornosu gibi, zihnimde yıllarca dönüp duracak.

Leğen kemiğime doğru hırlarken elleri kıçımı kavlıyor. Bana bakıyor ama ben talimat verdiği gibi gözlerimi aynadan ayırmıyorum. "Dar bir kot pantolonun içinde kıçını her zaman sevmişimdir, ama sana söylemeliyim, çıplak, tüm beklentilerimi aşıyor."

Bir yanağıma hafif bir tokat atıyor ve aynada ağzımın kenarları kalkıyor.

Ağzı tekrar leğen kemiğime kayıyor ve beni tam klitorisimin üzerinden öpüyor. "Yatak direğine tutun, tatlım."

Bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna atarken parmaklarım ahşap direğe dolanıyor. Yansımamızda gördüğüm şey, şimdiye kadar tanıktığım en ateşli şey. Onun bronz sırtına karşı kaymaktaşı tenim ve dövmesinin üzerindeki stiletto'm dizlerimi zayıflatmak için yeterli, ama aynı anda parmağını klitorisimin üzerinde, ıslak merkezimde sürüklediğini ve sonra içimde derinlere bastırdığını hissettiğimde ve izlediğimde göğsüm sıcak nefeslerle yükselip alçalıyor. Göbeğim zonkluyor, muhtaç.

Beni açıyor ve yüzünü amıma gömmeden önce açıklığımdan klitorisime kadar yalıyor. İzlemenin ve hissetmenin ikiz hissi beni uçurumun kenarına götürmekle tehdit ediyor. Beni daha yakına çekerken kıçımdaki tutuşu yoğunlaşıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana ziyafet çekiyor. Titreyen bir karmaşayım, benden uzaklaştığında yanmaya hazırım.

Omzunun üzerinden bakarak ikimize ilk bakışını atıyor ve gözleri yanaklarımı ısıtacak şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Kendine bir bak Mia. Mükemmel görünüyorsun. Ve tadın da cennet gibi." Dikkatini tekrar bana çeviriyor ve dilini göbeğime dayıyor, ucu içime bastırırken alay ediyor.

Ellerim başının üzerinde geziniyor, bedenim zevkle uğulduyor. Yan tarafa hareket ediyor ve bacağını da yanına alıyor, beni daha da açıyor. Ona bağlandım. Savunmasız.

"Bak benim için ne kadar ıslaksın." İki parmağını sokmadan önce ıslaklığında gezdirirken dudaklarını yalıyor. O

izlememi talep etmek zorunda değil. İstesem de gözlerimi onun vücudumdaki ellerinden ayıramam.

Gözlerim onunkilere takılıyor ve eli ilahi okşayışını durduruyor. Neden durduğunu anlayınca bakışlarımı tekrar parmaklarının sihrini yaptığı yere çeviriyorum. Parmakları tekrar içime girip çıkmaya başladığında talimatlara uyduğum için beni  d llendiriyor. Elinin beni ilahi bir çılgınlığa s r kleyişini açlıkla izliyor. Ve tam orada, topuklu ayakkabılarımdan başka hiçbir şeyim yokken, bu gece ikinci kez boşalıyorum.

İçgüdülerim gözlerimi kapatmamı istiyor ama direniyorum çünkü izlemek istiyorum. Onun ellerinde parçalanmanın neye benzediğini görmek istiyorum. Adını bir dua gibi tekrarlıyorum. Dünyam karanlığa gömülürken klitorisimi ağzına alıyor ve ben adını haykırana kadar diliyle çeviriyor. Sonunda gözlerimi kapatıyorum ve mutlu bir unutuşa dalarken parlak yıldızlarla karşılaşıyorum.

Ağzı klitorisimi serbest bırakıyor ve orgazmımın son dalgaları üzerime   k yor. Sonunda gözlerimi açtığımda, Angus'u parmaklarının yavaş hareketini izlemeye devam ederken buluyorlar, eli serbest bırakılmamdan damlıyor. Diğer eliyle sert uzunluğunu okşuyor ve bu manzara arzumu bir kez daha yoğunlaştırıyor.

"Siktir."

Tekrar boşalmadan önce tek çıkardığım bu, ilk seferki kadar sert. Ama bu sefer gözlerimi açık tutup onu izliyorum.

Zevkin son dalgaları da içimden geçtikten sonra parmaklarını çekip elini ve ıslaklığımı hassas amımın etrafına nazikçe sürüyor, beni kafamdan ayırmıyor.

Neyse ki bacağımı bırakıp ayağa kalktığında hayatım pahasına yatağa tutunuyorum. Aksi takdirde, yerde bir su birikintisi içinde olurdum.

Yorganı yatağın üzerine çekmeden önce beni sertçe öpüyor. Kravatını önümden çekerek parmaklarımı yatak direğinden ayırıyor.

"Bebeğim, daha yeni başlıyoruz."

Ve yalan söylemiyor. Beni yatağa yatırıyor ve güneş doğana kadar benimle yavaş, lüks bir sevişme yapıyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santimini öpüyor ve okşuyor, bir yandan da bana i imizin birlikte olduğu tüm fantezilerini anlatıyor.

Tek gecemizin avantajını kullanıyoruz.

Beni gelecek tüm erkekler için mahvederken fantezilerini yaşıyor.

Kendini sadece kalbime , ruhuma damgalamasına izin verdim.

On Dokuzuncu Bölüm

Angus

I 'Mia'ya dolanmış bir şekilde uyanmanın her şeyi mahvettiğini söyleyebilirim, ama aslında uyumadıysanız birinin kollarında uyanmak gerçekten de öyle mi?

nasıl bir dakikamı bile boşa harcayabilirim?

Birlikte geçirdiğimiz tek gece.

Dün gece aramızda olanları kesinlikle planlamamıştık. Kız kardeşimin en iyi arkadaşıyla yatmak, erkek kardeşimin düğünü için sağdıçlık görev listemin hiçbir yerinde yoktu. Onu dışarıda gördüğümde Mia'ya montunu getirmekten başka bir planım yoktu. Yine de işte buradayız ve saat gece yarısını vurmadan önceki halime dönebileceğimden emin değilim.

Gözlerimi tekrar açtığımda gecemizin sona ereceğini bilerek uyumayı reddettim. Bunun yerine, burada uzanıp onun güzel kalp atışlarının ritmini dinlemekten ve göğsünün hafifçe yükselip alçalmasının ritmini ezberlemekten, her ayrıntıyı kalbime kazımdan çok mutlu oldum.

Ona gömülmediğim zamanlarda, çocukluğumuzdan hikayeler anlatıp gülüşürdük ve birçok kez *neredeyse o anları* yaşadık. Mesela ben askere gitmeden önceki yaz kazara çıplak yüzmeye gittiğimiz zaman. Mia ve ben iki kişilik bir iç tüpteydik ve Cal tekneyi son sürat kullanıyordu. Düştük, suya öyle sert çarptık ki benim şortum ve onun bikini üstü uçtu.

Tanrım, o gün suda hiçbir şey görememekten nasıl da nefret etmişim. Keşke on altı yıl sonra onu bir anlığına görmekten çok daha fazlasına sahip olacağımı bilseydim. Tüm gece boyunca sevişeceğimizi ve kollarım ona sarılmış, başım karnında uyuyakalacağımı.

Birçok kadınla ama sonrasında hiç böyle hissetmemişim. Çünkü dün gece öylesine bir takılma değildi.

Dün gece Mia'ydı.

Dün gece daha

fazlasıydı.

Benim gibi bir adamın hak ettiğinden fazlasını.

Mia askere gitmeden önce olduğum kişi olduğumu düşünüyor. Herkes öyle düşünüyor. Herkesin gördüğü tek şey eve döndüğümde bana taktıkları CMH. Kabul ediyorum, parlak ve çok dikkat çekiyor. Aynı zamanda kaybettiğim kardeşlerimi ve masumları hatırlatıyor. Bu anıları o iğrenç madalyayla birlikte saklamak için elimden geleni yapıyorum.

İlk çıktığımda çok fazla içmişim. Günlerim evimi inşa etmekle ve babam ve Callen'la birlikte aileye ait nalbur dükkanında çalışmakla geçiyordu. Geceleri içiyordum. Unutmak için içtim. Suçluluk duygusunu bastırmak için. İçtim çünkü dönüştüğüm adamı sevmiyordum. Ama en çok da Chris benimle eve gelmediği için. Düşüşe geçtiğim bir yılın ardından, kardeşlerim yıllık doğum günü gezimizde benim için ne kadar anlatmak için beni oturtular.

Bu onların nazik müdahale versiyonuydu. Ve gözlerindeki endişeyi görmek acı veriyordu.

Onlara her şeyi anlatabileceğim ve yanımda olacakları konusunda ısrar ettiler ama burnumu sokmadılar. Onlarla konuşamadım ama biriyle konuşmamı istediler.

Çaresizce kaçmaya çalıştığım nedenleri talep etmeden beni oturtup endişelerini paylaştıkları için sonsuza kadar minnettar kalacağım. Gördüğüm şeyleri nasıl açıklayabilirdim? İstmeden bir parçası olduğum şeyleri? Evet, biz bir aileyiz, dördümüz de iki yıl arayla Ağustos ayında doğduk. Brian'ın göbek adını paylaşıyoruz, Daisy'nin Brianna'sı. Kardeşlerim bu dünyada en çok sevdiğim insanlar. Neredeyse her şeyi paylaşıyor olabiliriz ama ben bunu paylaşamazdım.

Ben de doktorunu tavsiye eden bir asker arkadaşıma ulaştım. Son dokuz yıldır terapiye gidiyorum. Dr.

Laughlin kendimi toparlamama yardım etti. Kardeşlerim ve doktor sayesinde bir iş sahibiyim. Sadece sosyal olarak içiyorum ve çoğunlukla oldukça mutlu bir insanım. Ne yazık ki, benimle birlikte eve gelen utanç duygusu hala varlığını sürdürüyor, ancak ne kadar derine gömülmüş olursa olsun, artık hayatımı kontrol etmiyor.

Yine de Mia'nın yanındayken, tüm o anılar ve utanç, neden bu geceden daha fazlasına sahip olamayacağımızı bana hatırlatmak için sıkı sıkıya kapalı kutularından çıkıyor gibi görünüyor. Mesele şu ki, dün gece farklı hissettirdi. Ruhumun en derinlerine kadar baktığında şeytanlarımı bir kenara itti. Kim olduğumu gördüğüne ve beni hâlâ istediğine beni inandırdı.

Keşke bu doğru olsaydı.

Çünkü onun için yapamayacağım hiçbir şey olmamasına rağmen, hala bilmediği sırlar var. Onu sonsuza dek uzaklaştıracak sırlar. Son 24 saattir onları bir kenara gömüp, kendimi ona bıraktım. Hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki bu hayatımın en güzel gecesiydi.

Ona sarılmak ev gibi hissettiriyor.

Ne kadar memnun olsam da güneş doğdu ve birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdi. "Mia. Bebeğim," diyorum isteksizce, karnına öpücükler kondurarak.

"Gitmem gerek."

Onu uyandırmak için ağzımı kullanarak kaburgalarının üzerinde bir iz bırakıyorum ve boynuna doğru giderken her bir meme ucunu kemiriyorum. Bacaklarını sıkıca etrafıma doladığında gözleri hala kapalı, elleri başımın üzerinde dolaşırken beni yerinde tutmaya çalışıyor.

"Ailen birazdan Sawyer'la birlikte burada olacak. Buradan gitsem iyi olacak."

"Bu gecenin hiç bitmemesini umuyordum."

"Ben de, Goof. Ben de."

Gecemiz bitmiş olabilir ama benim soğuk, karanlık kalbim Mia Powell'a ait.

Bu onun.

Başka kimse için bir şey kalmadı.

"Gerçekten mi? İkimiz de burada çıplak yatıyoruz ve meme ucum az önce ağzındaydı ve sen bana böyle mi diyeceksin?"

Onu yanağından öperim. "Bir gece ya da bin gece, her zaman benim aptalım , Mia." Boynuna sarılıyorum. "Her zaman."

"Angus."

Eğer şimdi kalkmazsam, asla kalkamayacağım ve ona bir gece için söz verdim. Bu yüzden, bedenimin ve kalbimin istediği her şeye rağmen, doğru olanı yapıyorum ve bedenimi onununkinden sıyrıyorum, tenimiz birbirine yapışıyor. Yatağımın başucuna oturup çarşafı göğsüne kadar çekiyor ve giyinmemi izliyor.

Tanrım, onu yatağında, odamda, evimde görmek... bunaltıcı. Pembe sabah yanakları, dağınık saçları ve açık teni, vücudunun her santimini ezberlediğim için beni her zamankinden daha fazla kızdırıyor. Onu böyle görmek kafamı karıştırıyor, çünkü bu şimdiye kadar istediğim ve asla gerçekten sahip olamayacağım tek şey.

Boku yedim.

Onu terk etmek yapmak isteyeceğim son şey ama ailesinin beni utanç yürüyüşü yaparken görmesine ya da ülkenin diğer ucuna taşındıkları gün onu yatağında çıplak bulmasına gerek yok.

Bir gece.

Hepsi .

Yatak odasının kapısında ona son bir kez bakıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum. Çünkü yatağında ağlamaklı gözlerle ondan uzaklaşmamı izlemesi, yıllarca bastırılmış özlemimi yüzeye çıkarmazsa, lanet olsun bana. Kendime hiç kimseye karşı hissetme izni vermediğim bir şey.

Gözyaşları bunun bir daha olamayacağını doğruluyor, çünkü zaten çok fazla acı veriyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu bir veda değil, çünkü onu tekrar göreceğim. Ve yine. Ama asla bu kapasitede değil.

İnliyor, ismim dudaklarında bir fısıltı. İçimde, onu ilk kez tadana kadar uykuda olan bir şeyi uyandırıyor. Başka bir kadına karşı hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusu ona geri dönmem için bana bağıyor. Gözyaşlarını sil. Onu teselli etmemi. Onu tekrar sahiplenmemi.

İkimizin de iyiliği için tam tersini yapıyorum ve göğsümün içinde atan organ kırılırken onu yatağında ağlarken bırakıyorum.

Evden koşarak çıktım, kamyonetime tırmandım, göğsüm sanki 10 km koşmuşum gibi kabarıyordu. Dün gece onu öpmek için eğildiğimde, kendime bu tek atışı yapacağımı ve sonra kalbimi sonsuza dek kapatacağımı söyledim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

O tek iğneyi yapmamın onu sistemimden çıkarması gerekiyordu ama bu sadece onu ruhumun daha da derinlerine yerleştirdi.

Anımızı yaşadık. Çok güzeldi.

Çok güzeldi.

Kalbim onda olsa bile, bitti. Bitmek zorunda.

Yirminci Bölüm

Mia

M Bu sabah kalbim kadar kafam da karmakarışık. Angus beni yatağında ağlarken bıraktıktan sonra çöktüm. Yüzümü onun gibi kokan yastığa gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Tek kelime etmeden gitti ama bir şey söylemesine gerek yoktu. Hissettiği her şey yüzünden okunuyordu.

O da benim kadar çelişkiler içindeydi, dün gecenin yaşanmaması gerektiğini biliyordu ama bunu geri alamazdı. İkimiz de bu kadar güzel bir şeyden pişmanlık duyamazdık.

Angus McKinnon beni sadece istemedi, beni gerçekten gördü. Kusurlarım olsa da beni istiyordu.

Bana taptı. Bana kendimi güzel hissettirdi. Kendi tenimde rahat hissetmemi sağladı, bir daha asla hissedeceğimden emin olmadığım bir şeydi bu.

Ahırın dışında bana dokunduğunda halüsinasyon gördüğümü sandım. Ama sonra dudakları dudaklarımla buluştu ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bir rüya halindeymişim gibi hissettim ama hiç bu kadar ayaklarım yere basmamıştı. Öpücüğü, vücudumda dolaşan elleri, hepsi sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi hissettirdi.

Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Elbette güvensizliğim çirkin yüzünü gösterecekti ama Angus onların kazanmasına izin vermedi. En anlamlı geceyi mahvetmelerine izin vermedi.

Hayatımın.

Bunca yıldır beni istiyordu.

Şimdi burada oturmuş, kahvemi yudumlarken ve ailemin gelmesini beklerken, zihnimde tekrar tekrar çalan şey bu. On sekiz yaşından beri beni istiyor. Bu nasıl mümkün olabilir? İşaretleri nasıl kaçırdığımı merak ederdim ama bir insanın birini en yakınındakilerin bile fark edemeyeceği kadar uzaktan nasıl sevebileceğini herkesten iyi bilirim.

"Bir gece ya da bin gece, sen her zaman benim aptalım olacaksın, Mia. Her zaman." Duş alıp güne hazırlanırken bu sözler zihnimde yankılanıyordu. Hayatlarının bu yeni başlarken aileme veda ettiğimde beni bombardımana tutacak yepyeni bir dizi duyguya hazırlanıyordum.

benim önceliğim olmalı ve ayrılımlarına çok üzülüyorum. Ama duygularım hâlâ Angus'a bağlı. Bana baktığı şekilde. Bana ihtiyacı vardı. Dizlerimdeki morluklar ve bacaklarımın arasındaki ağrı olmasaydı, bütün gecenin aslında bir rüya olup olmadığını merak ederdim.

"Sana tapacağım. Ve sen de izleyeceksin."

Elbette, kadınların onun çatı katındaki geceleri hakkında konuştuklarını duymuştum, ama Angus'la seksin bu kadar yoğun olacağını asla hayal edemezdin. Ama onun çatı katında değildik, onun evinde, onun yatağındaydık.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uyandırıyor ve aceleyle cevap veriyorum. Kapının diğer tarafında olduğunu bildiğim için annemden rahatlatıcı bir sarılma ihtiyacı aniden beni bunaltıyor.

Kapıyı çekip açtığımda hayatımdaki en önemli üç insanın bana gülümsediğini görmek göğsümün sıkışmasına ve uzuvlarımın ağırlaşmasına neden oluyor. Sawyer büyükbabasının kollarında ılık ılık parlıyor ve annem onlara sevgiyle bakıyor, babamın söylediği bir şeye gülüyor.

Annem görünüşümü fark ettiğinde, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilir. Kollarını açarak bana doğru uzanır ve daha önce kimsenin sarılmadığı gibi sarılır. Her zaman en iyi sarılmayı o yapmıştır, ben hazır olana kadar beni tutar ve asla bırakmaz. Başka bir gün olsa, ihtiyacım olduğu sürece burada dururdu ama bugün havaalanına gitmeleri gerekiyor. Bu yüzden, istediğimden çok daha erken, çekiliyorum.

Elimi tutuyor, beni nazıkçe açık kapıdan uzaklaştırıyor ve arkamızdan kapatıyor.

Babam ve Sawyer birkaç adım ötede bekliyorlar ve babamın yüzündeki kasvetli ifadeyi tekrar gördüğümde şaşıyorum. Aynı ıssızlık

Tıpkı Noel arifesinde taşındıkları için özür dilediğinde olduğu gibi. Annem bir sonraki yolculuğa çıkmanın heyecanı ile kendinden geçmiş gibi görünürken, babam hiç de öyle değil.

"Anne! Bak!" Sawyer, tanıdık açık kahverengi ve beyaz pelüş İngiliz buldogunu uzatıyor. Eskiden beyaz olan şey, otuz buçuk yılın ardından kirli beyaza dönüşmüş.

Geldiğini görmediğim gözyaşları beni ele geçiriyor. "Bruce," diyorum titrek bir nefesle, annemle babamın yüzlerini inceleyerek. "Emin misin?"

"Eminiz tatlım," diyor annem, Sawyer'ın ona uzattığı patiyi sallayarak.

Bruce küçük bir çocukken kardeşimin en değerli varlığıydı. Chris'in gittiği her yere o da giderdi. Ergenlik yıllarında bile Bruce hep onun yatağındaydı. Elbette, Chris geceleri uyurken onu yere atardı, ama Bruce hep oradaydı.

Chris burada Sawyer'ın büyümesini izlemeli. Ona ata binmeyi ya da balık tutmayı öğretmeliydi. Onun yerine, küçük oğlumun artık Bruce'u var. Aynı şey değil ama Chris'in bir parçasına sahip olduğundan emin olacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bruce için ve dün gece ona göz kulak olduğun için." Babam Sawyer'ı ayağa kaldırıyor ve o da koşarak odasına gidiyor.

Onun yokluğu üçümüz arasında garip bir gerilim yaratıyor. "Tabii ki. Eğlenceliydi. Onu zıplarken görmeliydin. ve bu sabah yatakların üzerinde aşağı. Sanki kendi trambolin parkı gibiydi." Babam kıkırdıyor. Tüm eşyaları Sarasota'daki yeni evlerine doğru yola çıktığı için son birkaç gündür bir otelde kalıyorlar.

Annemin parmak uçları yanağıma dokunuyor. "Görünüşe göre geç bir gece geçirmişsin.

Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Daha çok sabahın erken saatleri gibi.

Bu oyunu oynamam lazım. Yalan söylediğimi anlayan biri varsa o da annemdir.

"Kahretsin, bunları taktığımı unutmuşum." Duştan sonra taktığım göz maskelerini çıkarıyorum. Umarım işlerini yapmışlardır ve Angus giyinip gittiğinden beri ağladığım belli olmaz. "Çok güzel bir partiydi, değil mi?"

"Mükemmel bir gündü," diye onaylıyor annem. "Kahve ister misiniz?"

"Mia, tatlım. Fazla kalamayız. Havaalanına gitmeliyiz." Dehşet karnıma kurşun gibi dökülüyor. İşte bu kadar.

Su işlerini başlatın.

Lanet olsun!

"Böyle devam edersen bu ihtiyarı da sulandıracaksın." Babam beni kollarına çekti.

Annem arkamdan geliyor ve sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovuyor. "Tatlım, biz ziyaret için evde olacağız, sen ve Sawyer da bizi görmeye geleceksiniz. Ayrıca, FaceTime yapacağız. Sık sık."

Durum ne olursa olsun annem her zaman umut ışığını bulur. O benim kayamdır, her karanlık tünelin sonundaki ışığı görmeme yardım eder.

"Seni şimdiden özledim."

"Tatlım, seninle gurur duyuyoruz." Babam başımın üstünü öpüyor. "Sen harika bir annesin ve isteyebileceğimiz en iyi kızsın."

"Teşekkürler. *Ama* neden bir *ama* geliyor gibi hissediyorum?"

"Çünkü babanı iyi tanıyorsun." Beni serbest bırakıyor, kol mesafesinde tutuyor. "Sadece Sawyer'a değil, kendine de iyi bakmalısın. Biraz yaşa. Biraz eğlen. Aşık ol."

Keşke o kadar kolay olsaydı, baba.

"Ne demek istiyorsun? Son birkaç haftadır, son birkaç yıldır hiç olmadığım kadar çok dışarı çıktım."

"Öyle ve gözlerinde uzun zamandır görmediğimiz bir ışık var. Bunu daha fazla görmek isterim. Annen ve ben düğün şenliklerinin sona ermesiyle birlikte işe ve Sawyer'a dönüp evden hiç çıkmayacağından endişeleniyoruz. Güzel bir ev ama hayatta daha fazlası var. Dışarı çıkacağına söz verir misin?"

"McKinnon'larla Pazar yemekleri sayılır mı?"

"Bu da bir şeydir, ama kendini ortaya koymazsan nasıl biriyle tanışacaksın?" Annem soruyor, sesinde gerçek bir endişe var.

Bugün aşk hayatımı konuşuyor olmamız beni şaşırttı. "Ben iyiyim. Çıkacak vaktim yok."

"Elbette var. Sadece bunun için zaman ayırmalısın," diyor annem saçımdan bir tutamı çekiştirerek.

Konuyu değiştirmeyi umarak, "Yapmam gereken şey bu işi almak, böylece kendi evimi alabilirim ve eski aile dostlarımdan otlanmayı bırakabilirim," diye karşılık veriyorum.

"Saçmalık. Sen beleşçi değilsin. Ve o işi alacaksın. Sözlerimi unutma, Mia. Bu yeni bir yıl ve senin için iyi bir yıl olacağını hissediyorum."

"Umarım haklısındır."

"Biliyorum, öyleyim." Koridorda Sawyer'ın odasına doğru yürüyor ve beni babamla bırakıyor.

"Mia, beni duyduğunu söyle?"

"Seni duydum," diyorum utanarak, yaklaşan evde kalmışlığımın onları endişelendirmesinden utanarak. Hiçbir fikrim yoktu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece bir telefon uzağınızdayız. Her zaman yanınızdayız.

Bu değişmez."

"Biliyorum. Minnettarım ama annemle benim için endişelenmeyi bırakıp güneşe, plajlara, golfe ve odaklanmanızın zamanı geldi."

"Senin için endişelenmek bizim işimiz."

"Ben olacağım. *Biz de* iyi olacağız. Timsahlar için endişelenmelisin. *Beni* duyduğunu söyle," diyorum, endişesini ona geri atarak.

"Her zaman ukalasın."

Yüzüne bir gülümseme kondurduğuma sevindim, sıırıttım. Bugünkü ilk gerçek gülümsemem. "En iyisinden öğrendim."

Annem kucağında Sawyer'la döner. "Annen için iyi bir çocuk olacağına söz veriyor musun?" diye sorar.

Sarışın başını sallıyor ve şimdi sıra annemin duygulanmasına geliyor. Onu iki yanağından öpüyor ve babama vermeden önce sıkıyor. Kollarını serbest bırakır bırakmaz sıra bana geliyor. Konuşmuyor ve bana uzun süre sarılmıyor.

Babam Sawyer'ı bana verdi ve sonra ikimizi de kucakladı. "Seni seviyorum, küçük kız."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Kapıya yöneliyorlar, Sawyer ve ben de peşlerinden gidiyoruz. Verandanın merdivenlerinden inişlerini, kiralık arabalarına binişlerini izliyoruz ve Sharon'a ve yeni hayatlarına giden karla kaplı yolda uzaklaşırlarken el sallıyoruz.

Bölüm Yirmi Bir

Mia

"D Amn, kızım. Her şeyi nasıl düzgün tutuyorsun? O telaş çılgıncaydı," diyor Daisy en sevdiği köşe kabinden. O ve dizüstü bilgisayar, beş masaya garsonluk yaptığım kafenin vazgeçilmezlerindendir.

Haftada bir gün. Çalışıyor ve işler durgun olduğunda sohbet ediyoruz. Benimle vakit geçirmek için bu kadar çaba sarf etmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek. Bekâr bir anne olduğumda değişen pek çok şeyden biri de arkadaşlığımız oldu. Şanslıyım ki daha da yakınlaştık. "Projeme odaklanamadım, çünkü senin burada bir atlet gibi zıplaman beni sersemletti. Sadece seni izlerken bile yoruluyorum."

"Neyse o." Omuz silkiyorum. "Özellikle de bir kişi eksikken. İşin iyi tarafı, yoğun bir vardiya günün daha hızlı geçmesini sağlıyor. Oh, ve her zaman benim tek gerçek aşkım var... kahve."

Daisy, Grace's Crooked River Cafe bardağını onaylarcasına kaldırıyor. "Bunun şerefine."

Kalçam kabinin diğer tarafına dayanıyor. Oturup ayaklarımı dinlendirmeye cesaret edemiyorum. Tekrar ayağa kalktığımda daha çok ağrıyacak. "Mimarla işler nasıl gidiyor?"

Bana sinsi bir gülümseme attı.

"Hadi ama! Biliyorsun, senin flört hayatınla yaşamak zorundayım. Bana bir şey söyle!"

Angus'la yatalı bir haftadan az oldu ve o geceyi ondan saklamak işkencenin en kötüsü ama aynı zamanda ondan sakladığım en kolay şey. Kardeşine aşık olduğum gerçeğinden habersiz, yani... sonsuza kadar. Ve aramızda olanları bilseydi kendini kaybederdi. Ama Angus'la yaşadığım deneyimi ona anlatmamak beni öldürüyor.

Kardeşine olan aşkım ve Sawyer'ın babasının kimliği dışında hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Elbette, bunlar oldukça büyük sırlar, ama asla öğrenmediği sürece benden nefret etmeyecek.

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve ellerini önünde birleştiriyor, elleri birbirinden uzaklaştıkça gülümsemesi artıyor, bir kaşı havaya kalkıyor.

Nefesim kesildi. "Bekle, bana söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" "Mimar çok büyük. Düşündüğün şey bu muydu?"

Kimsenin duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "İyi büyük mü, yoksa çok mu büyük?"

"Biz hallederiz, sen merak etme."

"Gülümsemenden anladığım kadarıyla ondan hoşlanıyorsun."

"Şimdilik. O aradığım *kişi falan* değil ama eğlenceli."

"Bundan emin misin?"

"Sadece iş için burada olduğu ve önümüzdeki ay gidegerçeğinin yanı sıra, yatak odası dışında pek eğlenceli değil."

"Hayır mı?"

"Yeterince iyi biri ama *çok* ciddi. Bu adamın hayatında hiç aptalca bir an yaşadığından emin değilim."

"Şey, bu çok kötü."

Bir erkek nasıl eğleneceğini bilmiyorsa, aralarında asla işe yaramaz. Daisy yeri geldiğinde ciddi olabilir ama aynı zamanda aptal olmayı da sever.

"Hayır, her şey yolunda. Charlie ve ben yeni işimizi kurup yürütmekle meşgulüz. Ara sıra takılmaktan daha ciddi bir şey için vaktim yok."

Daisy'nin kesinlikle bir erkeğin ona bakmasına ihtiyacı yok, ama yalnızlık çekiyor. Ne kadar saklamaya çalışsa da, ben onun içini görüyorum. Bana bütün gün boyunca sıradan bir kaçamaktan fazlası için zamanı olmadığını söyleyebilir, ama eğer o *kişiyle* tanışırsa, zaman bulacaktır.

Daisy ve Charlie bu yönden birbirlerine çok benziyorlar. İkisi de çoktan kendi işlerini kurmuş ve başarılı olmuşlardı. Sadece Charlie, Cal ve

onu içeri al. Benim umudum Daisy'nin bir erkeğe ihtiyacı olmadığını kanıtlamakla ve çalışmakla çok meşgul olduğu için onu es geçecek biriyle karşılaşmaması.

Telefonum önlüğümün cebinde titriyor ve ekranda Dr. Gibbons'ın adını gördüğümde kalbim küt küt atıyor ve ter içinde kalıyorum. Daisy'ye kimin aradığını göstermek için telefonumu havaya kaldırdım.

Şimdi gözleri tamamen farklı bir nedenden dolayı büyüyor.

"Kahretsin!

İşte bu ! Cevap !"

O haklı, bu.

Kendim ve oğlum için çaresizce ihtiyaç duyduğum güvenlik, bu telefon görüşmesinin dengesinde asılı . Düğmeye bastığımda ellerim titriyor.

"Alo?"

"Mia, ben High Desert Health and Wellness'tan Dr. Gibbons, yeni yılınız kutlu olsun!"

"Merhaba. Size de mutlu yıllar."

"Direkt konuya gireceğim. Hâlâ ilgileniyorsanız sizi baş hemşire pratisyenimiz olarak işe almak isteriz."

Bekle. Kurşun mu dedi?

"Kurşun mu?"

"Evet, bu gerçekten sadece ekstra evrak işi ve programlama anlamına geliyor. Referanslarınız çizelgeleriniz hakkında övgüler yağdırdı ve çok düzenli olduğunuzu duyduk. Bunun uygun olduğunu ve biraz daha fazla ödeyeceğini düşünüyoruz. Ne dersiniz?"

"Evet!" Biraz fazla hızlı söyledim. "Kesinlikle hala ilgileniyorum."

"Harika! Şu anki işvereninize iki ay süre vermeniz gerektiğini biliyorum.

ancak maaşınızı görüşmek ve evraklarınızı imzalamak için bu hafta gelebilir misiniz?"

"Elbette, eğer uygunsa yarın öğleden sonra gelebilirim."

"Mükemmel. Her şey yoluna girdiği için çok mutluyum. Dört gözle bekliyoruz

Sizinle çalışmak ve ailenizi tanımak."

Kahretsin.

"Ben de, Dr. Gibbons."

"Harika, yarın görüşürüz."

"Yarın görüşmek üzere ve bu fırsat için çok teşekkür ederim."

Arama bittiğinde tek yapabildiğim elimdeki telefona bakmak. Bunun olduğuna inanamıyorum. Hayallerimdeki işe girdim ve Angus'la evli olduğumu düşünüyorlar. Sevincim ve heyecanım mide bulantısıyla gölgeleniyor.

Çünkü ben bir yalancıyım.

", değil mi?" "Aldım."

Beni kucaklamak için kabinden çıktı. "Başaracağını biliyordum! Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Teşekkür ."

Kabine çöküyorum, ağrıyan ayaklarıma lanet olsun ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Bekle. Ne oluyor? Bu senin hayalindeki iş. Sigorta ve kreş, hatırladın mı? Neden üzgünsün?"

Haklı ama beni de kısmen bir yalan yüzünden işe aldılar.

"hepsi Daisy." Ona bakmak için parmaklarımın arasından . "Ama... onlar... Aman Tanrım. Daisy, kardeşinle evli olduğumu düşünüyorlar."

"Daha yüksek sesle lütfen. Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Kardeşinle evli olduğumu sanıyorlar," diye fısıldıyorum ona. "Kapa çeneni!"

"Biliyorum, çok kötü."

"Bu çılgınlık!"

"Katılıyorum."

"Mia. Benim üç erkek kardeşim var. Senin hangisiyle evli olduğunu düşünüyorlar?"

"Şşş..." Beni dinleyen meraklı birileri olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Angus."

"Peki tam olarak neden Gus'la evli olduğunu düşünüyorlar?"

"Açıklayabilirim."

"Lütfen yap."

Ön kapının üzerindeki zil çalıyor ve o an için kurtuluyorum.

"Bu düşünceni unutma."

Kabinden çıkmak için hamle yapıyorum ama Gracie mutfaktan çıkıyor. "Ben hallederim. Biraz ara ver."

Kahretsin.

Artık kaçış yok.

Daisy'kolları önünde kavuşturulmuş. "Konuşmaya başlayın hanımefendi." "Dinleyin, gerçekten açıklayabilirim."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Bunun her saniyesine bayılıyor.

"Tanrım, bu çok utanç verici."

"Tükür onu."

"Görünüşe göre Dr. Gibbons, Angus ve Sawyer'ın beni görüşmeye bıraktığını görmüş. Ve sonra biz ofisinde konuşurken, bilemezsiniz, kliniğin yanındaki parkta oynuyorlardı ve onları mükemmel bir şekilde görüyordu. Büyükanneimin yüzüğünü gördü ve evli olduğumuzu sandı. Onu düzeltmeye başladım ama aynı nefeste ailenin klinik için öneminden ve onlarla tanışmak için nasıl sabırsızlandığından bahsetti. Onu ikinci kez düzeltmeye başladığımda Sawyer ağlamaya başladı. Yaralanmış olabileceğini düşündük ve beni apar topar kapı dışarı etti."

"Gus biliyor mu?"

"Evet, ona hemen söyledim ve etmedi."

"Eminim öyledir." Bir şeylerin peşindeymiş gibi gülümsüyor. Sanki olduğundan daha fazlası varmış gibi.

"Garip davranma."

"Düğünde ne kadar dikkatli olduğunu fark etmedim değil. İkinizin arasında ne olduğunu merak ediyordum. Seninle rol yapmaktan oldukça memnun görünüyor. Görebildiğim kadarıyla kocalık becerilerini geliştiriyordu."

"Saçmalıyorsun."

"Dinle, sahte kocalar ve bebek babaları söz konusu olduğunda daha kötüsünü de yapabilirsin."

Doğru. Çok doğru.

"Biliyorum. Bu konuda çok soğukkanlı davrandı ve zaten onun evinde kaldığım için adresin yalan olmadığını söyledi. Evraklarımda eşimi ve acil durumda ulaşabileceğim bir kişiyi yazmamı isteyeceklerini biliyorsun. Evraklarda *kocamın* adını yazmamak ne kadar tuhaf görünecek?"

Arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Gülümsemesi hâlâ yerinde. "Biraz zor durumdasın."

"Bunu , değil mi?" "Sandığından daha çok."

"Sen tam bir veletsin."

"Komik olduğunu kabul etmelisin. Sanki kardeşlerimden biriyle evlenecekmişsin gibi. Gerçi düğünden sonra Angus'un senin evlenmene aldırmayacağını söyleyebilirim."

Şakacı sesi kafa karıştırıcı. Angus ve benimle iyi geçinir mi, yoksa tüm bunlar onun için sadece komik bir çıkmaz mı?

Düğün gecesi Angus'la yattığım için duyduğum suçluluğun ağırlığı göğsüme çarpıyor. Ciğerlerimi doldurmaya çalışsam da

nefes almak imkansız gibi geliyor. Ben ne zaman bu insan oldum? Daisy benim en iyi arkadaşım ama ben sır saklıyorum. Ona Sawyer'ın babasından bahsedecek kadar bile güvenmedim. Şimdi de iş bulmak için işverenlere yalan söylüyorum.

Kime dönüştüm ben?

"Daisy, bu çok kötü."

"Her şey yoluna girecek." Öne eğildi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Mia, işi aldın. Sen ve Sawyer iyi olacaksınız ve Gus da ihtiyacın olduğu sürece sana yardımcı olacak. Dürüst olmak gerekirse, o oldukça iyi bir acil durum irtibat kişisi."

"Kızgın değil misin?"

"Neden kızayım ki? Seninle çok gurur duyuyorum. İş sana kardeşim bulmadı. Bunu sen yaptın. Ve bunu kutlayacağız. Cuma gecesi. The House'da. Sahte kocanın güzel mekanında bedava içki."

"Kulağa harika geliyor ama Sawyer'a bakacak kimsem yok."

"Bırak ben halledeyim."

Eşyalarını toplayıp paltosunu giyiyor ve ben de istemeye istemeye ayağa kalkıyorum. Ayaklarımın daha çok acıyacağını biliyordum.

"Dinle, aileyi de kapsayan bir plan yapmamız gerekecek."

"Angus da aynı şeyi söyledi ama mümkünse bundan kaçınmayı gerçekten çok isterim."

"Tatlım, Bend buraya sadece yirmi dakika uzaklıkta ve pislik gibi görünmek istemem ama Orta Oregon'da McKinnon ailesini tanımayan kimse yok. Özellikle de kardeşlerim. Üslerimizi korumalıyız ve bence ailenin de bilmesi gerekiyor ki bilmeden senin kimliğini açığa çıkarmasınlar."

"Daisy, hayır." Panik duygularımı ele geçiriyor, utanç yanaklarımı kavuruyor. "Bilseler çok utanırdım."

Beni kucağına çekerek, "Tamam. Bunu başka bir gün düşünürüz. Seninle gurur duyuyorum. Oh, ve cuma gecesi benimsin." Ve aynen böyle, kapıdan çıktı.

Bir anda, tamamen yeni bir dizi endişeyle baş başa kaldım. Cuma günü Angus'u görüp yılbaşı gecesi tekrarlanmasını nasıl istemem? Tekrar öyle hissetmek istemiyorum.

Onun duygularını bilmek, hamile kalmadan önce sahip olduğum özgüvenin bir kısmını geri getirdi. Angus McKinnon'ı tanımak

beni bunca yıl istemiş olması olağanüstü bir duygu.

Güçlendirici.

O gece içimde bir şeyler değişti. Farklı hissediyorum. Sawyer'ın annesinden daha fazlası gibi. Neredeyse eskiden olduğum kadın gibi.

Yirmi İkinci Bölüm

Angus

GOOF

İş aldım.

GUS

. Tebrikler, Goof. Senin adına sevindim.

GOOF

Teşekkürler.

Hâlâ evli olduğumuzu
düşünüyorlar.

GUS

O zaman muhtemelen benden çok şanslı bir adam
olduğumu düşünürler.

GOOF

Onlara gerçeği
söyleyebilirim.

GUS

Bunu benim hesabıma
yapma.

GOOF

Seni acil durum irtibatım olarak listelemem
gerekecek.

GUS

Benim için
çalışıyor.

GOOF

Gus.

GUS

Mia, adımlı .

GOOF

Emin misin? İstedğin zaman geri çekilebilirsin. Bu benim
sorunum, senin değil.

GUS

Bu işler böyle yürümez. Senin sorunların benim
sorunlarımdır, karıcığım.

I Kız kardeşimin Mia'yla birlikte bu akşam kutlama yapmak için bara geleceklerini söylediği mesajı okuduğumdan beri endişeli bir aptal gibiydim.

Mia üç gün önce bana mesaj atıp işi aldığını söylediğinde, içimde derinlerde bir yerlerde bir elektriklenme oldu. Gerçek olmadığını biliyorum ama onunla ve Sawyer'la olan bu yeni bağ, sahte olsun ya da olmasın, beni hayata döndürdü. Terapistim bu sahte bağın çok gerçekçi gelmesinden endişeleniyor. Bunun nasıl sona ereceği konusunda endişeli. Mesele şu ki, kalp kırıklığının kaçınılmaz bir sonuç olduğundan eminim, en azından benim açımdan. Bunu sonra düşüneceğim. Şimdilik bu sahte ilişkiyi sürdürebildiğim kadar sürdüreceğim.

İyi kalpli doktor ayrıca Mia'yla gerçek bir şeyler denememiz gerektiğini düşünüyor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin bende uyandırdığı tüm duyguları inceledikten sonra, Dr. Laughlin kendimi küçümsemişimi düşünüyor. Mia'yı hak ettiğimi. Bu da Sawyer'ı da hak ettiğim anlamına geliyor.

Onlarla birlikte bir hayatı gerçeğe dönüştürmek için her şeyi yaparım. Aile bağlarımız üstesinden gelebileceğimiz bir şey. Aileme bu kadarını bilecek kadar güveniyorum. Asıl engel, sırlarım ve peşimi bırakmayan şeytanlarım.

Sefil ruhumu onların hayatından uzak tutmak için her şeyimi verirdim. Onlarla birlikte bir yaşam düşüncesi neredeyse tüm düşüncelerimi tüketiyor olsa da buna kararlıyım.

Onu yatağında gözyaşları içinde bırakalı beş gün oldu.

Beş gün boyunca kafeye gitme dürtüsüyle savaştım.

Beş gün boyunca saçma bir nedenle onu görmek için evime gelmedim.

Beş gün boyunca her sabah duşta elimi becerirken, çarşaflarımı yumrukladığı, ben onu son yemeğimmiş gibi yerken zevk içinde kıvrandığı görüntüler. Koyu renk saçları yastığımın üzerine yayılmış, mükemmel pembe dudakları saatlerce sevişmekten şişmiş, inlemesi ve adım haykırması duyduğum en yüce ses.

Lanet olsun o mükemmel dudaklarına. Aletimin etrafında nasıl göründüklerini bilmeden önce büyüleyiciydiler. Ya şimdi? Şimdi, onları başkasının üzerinde düşünmek midemi bulandırıyor.

Sikimi ne kadar sıkı kavransam kavrayayım, onun daracık amının içinde olmanın nasıl bir his olduğuna asla yaklaşamayacaktım.

Cennete.

Onun her santimi yeryüzündeki cennet ve bir geceliğine benim oldu. Olabileceğini hayal ettiğimden ve hak ettiğimden çok daha fazlasıydı, ama tabii ki bencil bir piç olduğum için bir gece daha istiyorum. Kimi kandırıyorum ben? Onunla sonsuz geceler geçirmek istiyorum.

Bu sahte koca olayını sürdüğü sürece sürdüreceğim ve her saniyesini seveceğim. Yol boyunca belki onun güvenini kazanabilir ve beni uzaklaştıracağını düşündüğü sırlarını bana söylemesi için onu cesaretlendirebilirim.

Onun insanı olmak
istiyorum. Onun
koruyucusu.

Ona dokunan ve beş gün önceki gibi sağlayan tek kişi.

Ailenin hırdavat dükkanında çalışan Loten ile düşüncesizce sohbet ederken odadaki elektrik değişiyor.

O burada.

Sezgilerimi doğrulamak için omzumun üzerinden baktığımda kalp atışlarım hızlanmakla kalmıyor, göğsümde bir davul gibi gümürdüyor. Midemde tuhaf bir his çalkalanıyor, tıpkı çocukken Noel arifesinde Noel Baba geliyor diye heyecandan uyuyamadığım zamanki gibi.

Sikeyim.

İşte bu o. Noel'de.

Her zaman. Lanet olsun. Gün.

Ona doğru çekildiğimde, Loten'den uzaklaşmadan önce özür bile dilemiyorum. O ve kız kardeşim paltolarını çıkarıp en sevdikleri iki bar taburesine kayıyorlar ve koltuklara yapıştırdığım *Rezerve* işaretlerine . Kızlar geldiğinde bir başkasını kovmak zorunda kalmamak için daha iyiydi.

Yüzündeki gülümseme bu Noel duygularını yüksek vitesle geçiriyor, ama benim ona doğru geldiğimi fark ettiğinde ve gülümsemesi bir çentik yükseldiğinde, onu içten aydınlattığında, peki, koşmamı siktir et, çünkü böyle bir his yok.

Aradaki mesafeyi kapatarak ona kollarımı açıyorum ve o da doğrudan kollarıma girerek sarılmamı kabul ediyor ve beni ateşliyor.

"Tebrikler karıcığım," diye fısıldıyorum kulağına. Kolları boynuma dolanırken benimkiler de onun beline dolanıyor.

Bu, tekrar dokunabileceğimiz tek fırsat ve bundan sonuna kadar yararlanacağız. "Onlara üzgün kıcımlı terk ettiğini söylediğinde bana haber ver, ama acele etme."

Uzaklaştığında, gözlerimiz dostça sayılamayacak kadar uzun süre birbirine kilitleniyor.

Çok yaklaştı.

Aramızdaki mesafeyi bir öpücükle yok etmek için neler vermezdim.

Bir gece.

Hepsi .

Bir. İyi geceler.

Onu bırakıp uzaklaşmak neredeyse acı verici. "İki sıska margarita geliyor."

Başını sallayıp ayrılmış taburesine oturuyor, benim gibi sersemlemiş görünüyor. Gözlerindeki mücadele bana onun da duygularıyla savaştığını söylüyor, ikimiz de birbirimize duyduğumuz ihtiyacı bastırıyoruz.

İçkilerini hazırlamakla meşgulken, gecenin geri kalanında zavallı kıcımlı barın arkasında tutmanın en güvenli yol olduğuna karar verdim. Neyse ki meşguldü. Laurie'nin barın Mia ve Daisy'nin tarafında çalışmasına bilerek izin verdim ama mücadele gerçektir.

O ve Daisy dans pistine çıktılar ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Kendimi gibi hissedirdim, ama daha da ... o da gözlerini benden alamıyor. Beni izliyor, onu izliyor, aramızdaki manyetik çekimle savaşmak neredeyse imkansız, ama yine de yapıyoruz.

Rhen Mitchell dans etmek için eliyle işaret ederek ona yaklaştığında, elimi bara vurup üzerinden atlamaya hazırlanıyorum ama o bunu yapmıyor

acele edip onu kurtarmamı istiyor. Ne kadar çok istesem de. Gözlerini sertçe deviriyor ve "Ben iyiyim," gibi bir şey söyleyip topuklarının üzerinde Daisy, yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle uzaklaşıyor.

Kalçamı Laurie'nin rom ve kola doldurduğu tezgâha yaslayarak vücudumu Mia ve Daisy'nin aksi yönüne çeviriyorum. "Hey, Rhen Mitchell'in olayı ne? Neden buradaki kadınlar ondan nefret ediyor?"

Öksürüyor. "O bir pislik."

"Nasıl yani?"

"Görünüşte, o güzel yüzüyle yeterince iyi görünüyor, ama inan bana, o bir pislik. Hiçbir sonuç olmadan istediğini yapabileceğini ve söyleyebileceğini sanıyor. Ona birden fazla kez hayır denmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Ama babası senatör, o yüzden kendini özel sanıyor."

Kızıl öfke görüşüme sızıyor. Artık doğru düzgün göremiyorum.

"Neden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin? Eğer bilseydim, Onun buraya girmesine asla izin vermezdim."

Yıllardır içimde derinlerde uyuyan canavar uyanıyor, uykusundan çıkıyor ve kendini serbest bırakmaya hazırlanıyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama uygunsuz erkeklerin buraya girmesine izin vermezseniz müşterilerinizin yarısını kaybedersiniz."

Rom ve kolayı barın diğer ucundaki müşterisine teslim ediyor. Ne söylediğini düşünüyorum. Bu barda, bu kasabada gerçekten bu kadar çok pislik var mı? önünde olup bitenleri mi geliyorum?

Döndüğünde "O kadar kötü olduğuna inanmayı reddediyorum," diye karşı çıkıyorum.

Kasada durur ve şifresini girer. Çekmece açılır. "Eminim biliyorsundur, bu çok hoş bir şey ama yanıliyorsun." Parayı çekmeceye yerleştiriyor, çekmeceyi kapatıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Çoğu erkek iğrençleştığının farkında bile değil. bir bar. Çok fazla içiyorlar. Bakıyorlar, yorum yapıyorlar, bizi rahatsız ediyorlar. Neyse o. Çoğu çizgiyi çok aşmıyor. Rhen büyürken böyle değildi. O da kasabadaki diğer kovboylar gibiydi. Ama boşandığından beri tam bir pislik oldu."

"Sana karşı hiç sınırı aştı mı?"

Yapmış olması ne kadar boktan olursa olsun, lütfen bana yaptığını söyle. Bu bardan atlayıp kollarını vücudundan ayırmama izin ver.

Öfkelendi. "O daha iyi bilir."

"Peki ya başkaları?"

"Gus, bilseydim bile sana söylemezdim. Anlatacak benim hikayem değil. Ayrıca, onun içkilerini diğerlerinden daha zayıf yapıyorum. Ne kadar çok içerse o kadar pislik oluyor."

Bunu nasıl bilemedim?

Mia ve Daisy'yi kontrol etme dürtüsü karşı koyamadığım bir zorunluluk haline geliyor. Çevrelerinde pusuya yatmış sapıklar olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden baktığımda, bakışlarımız kilitlendiğinde başka tarafa bakmayan iri mavi gözlerle karşılaşıyorum.

BENİM!!!

Canavarım kükrüyor, Mia'ya doğru bakmaya cüret eden ejderhayı öldürmeye hazır. Kendimi onun içine gömmek, onu kendiminmiş gibi sahiplenmek için duyduğum bencilce ihtiyaç içimde kükreyerek beni bu durumdan uzaklaştırmaya zorluyor. Mutfığa giden kapıyı itiyorum ve ofisime ulaşana kadar durmuyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak masamdaki fareyi hareket ettiriyorum ve monitörleri canlandırarak onu ve kız kardeşimi sekize sekiz küçük odanın güvenliğinden izleyebiliyorum. Rhen, Loten ile dart oynuyor ve kızlar da Redmond'daki Christie's Kitchen'da çalışan birkaç kız arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar.

Otuz dakika sonra hala uzaktan izliyorum, tıpkı her zaman yaptığım gibi. Kızlar paltolarını giymeye başlayıp gitmeye hazırlanıyor gibi göründüklerinde, bu beni ofisimin güvenliğinden uzaklaştırıyor. Mutfakta, barın arkasında ve sonra ana katta dolanarak yaklaşıyorum ama dokunmuyorum.

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?"

"İşte . Nerede saklanıyordun?" diye soruyor kız kardeşim.

Mia, tepesinde tüylü toplardan olan bebek mavisini bir şapkayı kafasına geçirerek gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor.

"gereken bazı evrak işleri vardı."

Daisy bana ihtiyatla bakıyor, açıkça bana inanmıyor. Siktiğimin kardeşleri.

Onları atlatmanın yolu yok. "Siz ikiniz sürebilir misiniz?"

"Evime park ettik ve aşağıya yürüdük. Biz iyiyiz."

Cehennem gibiler. Gece yarısı eve tek başlarına gitmelerine izin vereceğimi düşünüyorlarsa bu ikisi aklını kaçırmış olmalı. Özellikle Laurie ile konuştuktan sonra.

"alayım. Seninle yürüyeceğim."

Daisy huffs. "Üç blok ötede, Angus. Sakin ol."

"Evde güvende olduğunu rahatlayacağım. Hemen döneceğim."

Daireme koşup paltomu ve şapkamı aldım ama geri döndüğümde gitmişlerdi.

"İyi olacaklar patron," diyor Laurie. Yüz ifadesinden benim maskaralıklarımla eğlendiği anlaşılıyor. Saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor.

Kız kardeşim ve Mia iyi olabilir. Ancak ben hiçbir yere yaklaşamadım.

Barın kapısını açtığımda ikisinin kıkırdamalarını duyuyorum, sonra iki blok ötede kol kola girmiş, bir şeyden kaçan küçük çocuklar gibi koştuklarını görüyorum. Arkalarından takip ediyor ama geride duruyorum, Daisy'nin sokağının köşesini dönüp gözden kaybolduklarında kalbim hızlanıyor. Hızımı artırıyorum ve tam ön kapı arkalarından kapanırken köşeyi dönüyorum. Geriye Daisy'nin arkasından kilitlediğini duymadığım ışıksız bir ön kapı kalıyor. Evin dışındaki kaldırımda durup telefonumu çıkarıyorum ve parmaklarım çalışmaya başlarken onlara küfrediyorum.

Angus: Lanet kapıyı kilitle ve verandanın ışığını aç. Daisy: Aman Tanrım. Cidden bizi eve kadar takip mi ettin?

Angus: Sadece yap.

Bence Dr. Laughlin'le bu yeni takip eğilimleri hakkında konuşmalısın. Bu ürkütücü.

Doktorumla Daisy ve Mia'nın eve sağ salim dönmelerini sağlamaktan başka konuşacak çok şeyim var ama bu muhtemelen listeye girecek. Laurie ile yaptığım konuşma ve Rhen'in uzuvlarını vücudundan ayırmayı ne kadar çok istediğimle birlikte. Eminim tüm gece listeye .

Ne olursa olsun, içeride güvende olduklarından emin olana kadar hareket etmeyeceğim.

Işık yanıyor ve sürgünün yerine kaydığını duyuyorum. Kan basıncım düşüyor. Annemi saymazsak, en sevdiğim iki kadın o evde.

Angus: Teşekkür .

Daisy: Seni seviyorum, Gus. Şimdi buradan. Angus: Seni seviyorum, kardeşim.

Bara doğru kısa yürüyüşümde acele etmiyorum. Buzhava ciğerlerimi serinletiyor ve ben de kafamı boşaltmak ve içimdeki yanan öfkeyi bastırmak için bunu istiyorum. Daisy ve Mia'ya uygun olmayan bir şekilde bakan her erkeği yok etmek isteyen bir öfke.

Burada kız kardeşim ve karımdan bahsediyoruz. Onlara zarar veren herkesi öldürürüm.

Ve evet, Mia'ya karım dediğimin farkındayım.

Sahte ya da değil, o benim ve ona yaklaşan her erkeğin canı cehenneme.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mia

"M "İşte buradasın," diyor kliniğin ofis müdürü Blakely, kafasını dinlenme odasına uzatarak. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, neden beni aradığını merak ediyorum.

Bu sabah evraklarımı ona verdiğimden beri midem bulanıyor. Angus'u acil durum irtibatım olarak listeledim ama kişinin sizinle nasıl bir akrabalığı olduğunu soran kutuyu boş bıraktım. Formlarımda bir eksiklik olduğunu fark etmiş olmalı.

Kahretsin.

"Sana bunu vermek istedim." Önünde güzel bir el yazısıyla adımın yazılı olduğu bir zarfı bana uzattı ve ikinci bir kanepe ve iki büyük boy koltukla eşleşen ultra pelüş kanepeye yanıma oturdu. Burayı tasarlarken gerçekten de hiçbir masraftan kaçınmamışlar.

"Nedir bu?" İş evraklarımla ilgili olmadığı için rahatlamış bir şekilde soruyorum.

Sevimli, sarışın, uzun boylu ve zayıf olan Blakely, komşu kızının timsali. Her nasılsa, elimdeki zarfın içinde ne olduğunu bana anlatmadan önce koltuğunda zıpladığında daha da sevimli görünüyor.

"Tatilden önce son işe alımlarımızı için şirket tatil partimizi yapamadık. Geç bir kutlamanın birbirimizi tanımak için harika bir yol olacağına karar verdik. Çalışanların yarısı Kaliforniya'dan, diğer yarısı da çeşitli

Bunun iyi bir buz kırıcı olacağını düşündük. Ayrıca, kocanızla bir randevu gecesi geçirmeniz için de iyi bir bahane olur."

Hayır, hayır, hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz. Hemen bir şeyler düşünmeliyim.

Bulabileceğim herhangi bir bahane için beynimi zorlarken zarfı açıyorum. "Oh, bu hafta sonu."

"Biliyorum, çok kısa bir süre. Ama elbise konusunda , Hailey bana geçen gece kardeşinin düğününden fotoğraflar gösterdi. Büyüleyici görünüyordun. O elbiseyi tekrar giy. Bir nedime elbisesini birden fazla kez giyme şansını ne kadar sık yakalayabilirsin ki?"

Küçük kasabalardan gerçekten nefret ettiğim zamanlar oluyor.

"Keşke yapabilseydik ama bebek bakıcım olan ailem Florida'ya yeni taşındı."

"Endişelenmeyin, ihtiyacınız olursa kreşimiz hazır."

Tabii ki biliyorsun.

"Tamam, Angus'la konuşayım, kısa zamanda size haber veririm."

Ayağa kalkıyor ve ellerini çırparak odadan dışarı fırlıyor. "Harika, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bu çok eğlenceli olacak!"

Saate bakıyorum, öğle yemeği saatimin bitmesine on iki dakika var. Yara bandını sökmek için şimdiki zaman gibisi yok. Angus'a mesaj atmak artık eskisi gibi hissettirmiyor. Kolay, rahat, önemli bir şey değil. Gecemizden beri değil. O zamandan beri her şey farklı. Basit bir mesaj bile kalbimin göğsüme fırlamasına neden oluyor.

Göğüslerimde bıraktığı izlere ya da ertesi gün bacaklarımın arasındaki ağrıya aldırmadan kendimi neredeyse her şeyi uydurduğuma ikna etmiştim. Ama sonra onu The House'da gördüm. Gözlerimi ona diktiğim anda vücudum alev aldı. Herkesin önünde bana sarıldığında, bunun belli olmaması imkânsız gibiydi ama kimse, Daisy bile fark etmedi. Onun bütün gece beni izlemesi, benim bütün gece *onu* izlemem ihtiyacım olan tek kanıtı.

Gecemiz gerçekten oldu.

Sarılmamız dışında birbirimize dokunmadık ya da gerçekten yaklaşmadık ama ikimiz de birbirimizin farkında olduğumuzu saklamadık. İkimiz de bakışlarımızı yakaladığımızda arkamızı dönmedik, bunun yerine göz temasımız derinleşti ve uzadı. Gözlerindeki düpedüz arzu beni bütün gece boyunca ateşlendirdi ve rahatsız etti.

Ama biz bir şey değiliz.

MIA

Hey.

Telefonumun ekranının altında üç küçük baloncuk anında dans ediyor ve daha iyisini bilmeme rağmen kulaktan kulağa sırtıyorum çünkü mesajımı alır almaz okudu. Ama en çok da hemen cevap veremeyecek kadar havalı olmadığı için.

GUS

Hey,
karıcığım.

Kelebekler uçuşuyor ve bacaklarımın arasında hafif bir zonklama hissediyorum. Neden kendime ikimizin arasında *daha fazla* bir şey olmadığını söyleme zahmetine giriyorum ki? Her ne kadar beynim daha fazla bir şey olamayacağını bilse de, bedenim mesajı almış gibi görünmüyor.

GUS

Sawyer sana her ne söylediye... doğru değil!

Bu adam yüzümü nasıl gülümseteceğini biliyor.

MIA

Henüz tam cümlelerle konuşmadığı için şanslısın.

GUS

Bana söylüyorsun. Ee, var ne yok, Buttercup?

MIA

Bu sahte koca olayını kabul ettiğin için pişman olma zamanı geldi.

GUS

Asla.

MIA

Bunu şimdi
söylüyorsun.

Tamam, sen istedin. Yeni patronum çalışanlar ve eşleri için
geç bir tatil partisi veriyor. Bebek bakıcılığı bahanesini
denedim ama onu zaten halletmişler.

GUS

Tabii ki evet! İyi bir zamana asla hayır demem, biliyorsun.
Sadece detayları ve ne giyeceğimi söyle, ben oradayım.

Yakaladım seni, Goof.

MIA

Bence oldukça süslü.

GUS

Fantezi
yapabilirim.

MIA

Emin misiniz? Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir bahane
bul.

GUS

Yapmak istemediğim bir şeyi yaptığımı hiç gördünüz mü?

MIA

Hayır

Kanepeden ne zaman kalktığımı bilmiyorum ama tıpkı gençken
telefonda bir çocukla konuşurken yaptığım gibi şimdi de kanepenin
önünde bir ileri bir geri volta atıyorum. Heyecanlandığımda yaptığım
şey bu.

GUS

İşte cevabınız. Detayları bana gönder.

Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda?

MIA

Teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum.

GUS

Hala o teşekkür yemeğini bekliyorum.

MIA

Yarın gece boş musun yoksa akşam yemeği için barda mı olman gerekiyor?

GUS

bana ait.

Saat kaçta?

MIA

6:00? Ben ve Sawyer olacağız.

GUS

Mükemmel.

MIA

Tamam. Yarın görüşürüz. Bu sahte evliliği sürdürmek için birbirimizi yeterince iyi tanıdığımızdan emin olmak için eğlenceli gerçeklerimizi tazeleyebiliriz.

GUS

Bu bir randevu.

Telefonumun alarmı çalıyor ve öğle yemeğimin bittiğini haber veriyor. Telefonumu lacivert önlüğümün ön cebine sokarak, öğleden sonramın geri kalanına odaklanabilmek için midemdeki kelekleri kafeslerine geri itmek için elimden geleni yapıyorum.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Angus McKinnon inatçı bir adam ve onun kafamda ve gerçekçi olalım, kalbimde yer kaplamasına izin verirsem, yapılabilecek pek bir şey yok.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mia

"H Hey, dostum. Şu nefis Japon balıkları nasıl?" Masaya ilk birkaç tabağı getirirken tatlı oğlumu başından öpüyorum.

"Nefis, balık!" Sawyer mama sandalyesinden şöyle diyor ağzına bir tane daha atıyor. Akşam yemeğini hazırlarken endişeli bir karmaşa içindeydim ve akıl sağlığım için onun tek bir yerde güvende ve sağlam olduğunu bilmek şarttı. Kraker dolu bir mama sandalyesi tepsisi işimi gördü.

"Umalım da Gus Gus da senin kadar hevesli olsun."

Ev yapımı guacamole ve tortilla cipslerini mutfak masasına koyduğum anda kapı çalınıyor. Sanki sadece Angus yanımdayken karnımda kelebeklerden oluşan orkestrayı yönetiyormuş gibi, senfonilerine başlıyorlar.

Saat 5:55. Angus beş dakika erken geldi, tıpkı geleceğini bildiğim gibi. Beş dakika erken gelmek onun için her zaman tam zamanında gelmek olmuştur. Dışarıda durup 5:55'e kadar kapıyı çalmayan saati izlediyse hiç şaşırırmam.

Bu çok sevimli olurdu.

Ancak, kapıyı açtığımda ve buz gibi akşam esintisi evin içine girdiğinde *sevimli* kelimesi yola çıkıyor. Eşiğin diğer tarafında duran adamın sevimli bir yanı yok. Yeni tıraş olmuş olması, günün bu saatlerinde yüzünü süsleyen kirli sakalları silmiş ve yanılmıyorsa saçlarını da yeni kestirmiş. Ben

Onu gri Carhart ceketi ve kot pantolonuyla milyonlarca kez görmüşümdür. Genellikle günlük üniforması olan tişört ve kot pantolonunu seksi iş botlarıyla eşleştirir; ancak bu gece kovboy çizmeleri giyiyor.

Vay canına. Kahretsin.

Bunun bir randevu olduğunu söylerken ciddi miydi? Ciddi değildi.

Uh, uh.

artık.

Görünüşüne çok fazla anlam yüklüyorum. Muhtemelen yemekten sonra gerçek bir randevusu vardır. O gelmeden önce beş kez üstümü değiştirmiş ve saçıma bir o kadar şekil vermiş olmam, onun iyi görünmek için elinden geleni yaptığı anlamına gelmez.

"Beni içeri davet edecek misin,

Goof?" Kahretsin. Yakalandım.

"Oh, tabii ki. Evet, kusura bakmayın. İçeri buyurun. Ne de burası senin evin." Aptal gibi tökezliyorum.

Kapıyı daha geniş açarak içeri girebilmesi için geri çekiliyorum ve ağır çekimde yanımdan geçip gidiyor, göz teması mümkün olan en iyi şekilde tedirgin edici. Artık duygularını saklamıyor ve karşılığında benim duygularımı saklamamı imkânsız hale getiriyor. Mesele şu ki artık çok geç. Hayat oldu ve asla bir *biz* olamayacağız.

İçeri girdiğinde kapıyı kapatıyorum, onunla yüzleşmeden önce onu incelerken yakalanmaktan duyduğum utancı bastırmak için bir nefes alıyorum. Keşke onun temiz, narenciye kokusu düşüncelerimi bulandırmasaydı.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

"Küçük adam! Ne var orada?"

Sawyer'la konuştuğunu duyunca arkamı dönmenin güvenli olduğunu anladım. Ama onun başka bir gezegenden gelen bir uzaylı olduğunu söyleseydim daha fazla yanıltmış olamazdım.

Angus, Sawyer'ın sandalyesinin yanına çömelmiş, tatlı melek oğlum da onu Japon balığı krakerleriyle besliyor. Sawyer ağzını benim ona bebek mamasını yedirirken yaptığım gibi açıyor ve bu gördüğüm en şirin şey.

Kalbim iyi değil.

Oğlum böyle bir baba figürünü hak ediyor. Elbette, hayatında bir aile dostu olarak Angus var. Amcasına en yakın kişi o. Ama Sawyer şu anda salyalarla kaplı parmaklarından kraker yiyen adam gibi bir babayı hak ediyor.

Mutfak adası çocuklarla benim aramda kaldığında, dikkatim dağılmış bir şekilde akşam yemeğinin son ayrıntılarını tamamlıyorum. Ona yemek yapacağım için ne kadar heyecanlı olduğuma şaşırdım. Özellikle de bu yemek için. Her şeyi servis tabaklarına koyuyorum ve masaya taşımaya başlıyorum.

"Bu akşamki yemek süslü değil ama senin favorin."

"Benim favorim mi var?"

Sinirden anında kızardığımı hissediyorum ve kendimden şüphe başlıyorum.

Bu onun favorisi olmalı. Doğum gününde tek istediği bu. Değil mi?

Kahretsin, yanlış mı anladım?

"En sevdiğin yemek olduğunu sanıyordum." Gözlerimi aşağıda tutarak etraftan dolanıyorum ve tortilla ısıtıcısını Meksika pilavıyla birlikte masanın ortasına bırakıyorum. "Belki de sadece doğum günü ?"

"Vay canına. Bana carne asada sokak tacosu yaptın mı? Goof?"

"Yaptım," diyorum, bir sonraki bulaşıklar için mutfığa bir kez daha giderken hâlâ ona bakmıyorum. "Umarım sorun olmaz?"

"Mükemmel," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse onu duymuyorum.

Kafamı kaldırdığımda, yüzünde ciddi ama düşünceli bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Sanki en sevdiği yemeği bir anlamı varmış gibi. Yüz ifadesi beni mutlu ediyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. O da kendi gülümsemesini serbest bırakıyor ve birbirimize sırtıyoruz.

İkimiz de mutluyuz.

Sawyer, "Anne, daha fazla balık lütfen," diyerek içinde bulunduğumuz tatlı büyüğü bozuyor.

Angus dikkatini oğluma çeviriyor ve bana kafamı karıştıran uygunsuz düşüncelerden arınmak için özel bir an tanıyor. Seksi düşünceler değil, gelecek için olasılıklar gibi düşünceler. Bilirsiniz, daha da tehlikeli türden düşünceler.

Mutfığa dönerken omzumun üzerinden, "Dostum, balıktan daha fazlasını yemelisin," diyorum. "Neredeyse her şeyi hazırladım, sonra seni dolduracağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Neredeyse bitti. Ceketini çıkar ve kışını kaldırıp otur. *Sana* borçluyum, unuttun mu? Yemeği ve temizliği *ben* yapacağım. O yüzden daha sonra bulaşıklara yardım etmeyi aklından bile geçirme. Anladın mı?"

"Vay canına, Sawyer. Annen hep böyle otoriter midir?"

"Anne, otoriter." Son tabakları da yerleştirirken Sawyer kıkırdıyor.

"Hey, şimdi. Anneye karşı çete kurmak yok."

"Asla yapmayız, değil mi dostum?" Göz kırıyor ve ben eriyorum.

Mutfığa son kez gidip Gus'ın en sevdiği Meksika birasından iki şişe çıkarıyorum ve derin bir nefes daha alarak kendimi sakinleştiriyorum.

Bunu yapabilirsin, Mia. Sadece Angus. Hayat boyu arkadaşın. Küçük bir selamla masaya yaklaşıp ona birasını uzattım. "Vay canına, gerçekten her şeyi düşünmüşsün."

"Senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da sadece içki içtiğin.

bu yemekle bu bira."

Şişemi onunkiyle tokuşturuyorum ve oturuyorum.

"Ve iş arkadaşlarını karı koca olduğumuza ikna için bu gece bir çalışma seansı yapmamız gerektiğinden endişeleniyorsun."

"Ne tür bira sevdiğinizi bilmenin yeterli olacağını sanmıyorum. Çalışma zamanı şart."

"Dediğim gibi, otoriter."

"Oh, sana patronluğu göstereceğim." Önündeki tabağı alarak ayağa kalktım.

Tabağın bir tarafına iki tortilla koydum ve Angus'un tacolarını hazırladım. Karne asada, soğan, kişniş ve yanında limon dilimi. Tabağın diğer tarafına ise pilav ve en sevdiğim garnitür olan siyah fasulye, tatlı mısır ve daha fazla kişniş ekliyorum.

Yemeğini önüne koyarken, masanın ortasındaki her bir öğeyi işaret ediyorum. "Ev yapımı quac, ev yapımı salsa, istersen jalapenos ve Juantia'nın cipsleri, çünkü duh. Ve eğer iyiyseniz, tatlı da alabilirsiniz." Cümlemi ona dilimi çıkararak bitiriyorum.

Koltuğuna yerleşiyor. "Bu seviyorum, Goof." Ben de seviyorum. Patronluk kısmını değil. Onu besleme kısmını.

"Anne, ben de mi?"

"Evet, bebeğim."

Onun Paw Patrol tabağını alıyorum ve bir bölümünü pilavla dolduruyorum. Başka bir bölüme de elma püresi ve dilimlenmiş peynirli quesadilla koyuyorum. Eşleşen Paw Patrol kaşığı tumbul küçük elinde ve eşleşen damlatmaz süt bardağını da unutmayın. Muhtemelen yiyeceğinden daha fazlasını giyecek ama bu gece için sorun değil.

Tabağı , "Deet do." diyor.

"Bir şey değil, tatlım."

Angus, elma püresini yiyen Sawyer'ı şaşkınlıkla izlerken, "Cidden, bence teşekkür etme şekli duyduğum en şirin şey," diyor.

"Biliyorum, değil mi? Ancak birazdan yaratacağı karmaşa o kadar da sevimli olmayacak ama bu gece biraz eğlenmesine izin vereceğiz. Söz veriyorum katlarınıza hiçbir zarar gelmeyecek."

"Sandalyesinin altındaki muşambayı fark ettim. Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Bu anne olmanın bir parçası."

"Bana sorarsanız oldukça iyi bir tane var."

Yüzümdeki sıcaklık bana muhtemelen iltifatının bana bir şey yaptığını bildiğini söylüyor ve bu ihtiyacım olan son şey. O yüzden hiçbir şey söylememiş gibi davranıyorum.

"Yemeğinizin soğumasına izin vermeyin. ."

"Yiyin bakalım!" Sawyer bir kaşık dolusu pilavı ağzına götürerek haykırıyor. Pilavın çoğu önünden aşağı düşüyor. Yakalamaya çalışıyor, kepçeyle alıp ağzına atıyor.

Ben tabağımı doldururken Angus kıkırdıyor ve bir ısırık alıyor. Ben oturduğumda o ilk taco'sunun son lokmalarını yutuyor ve bana yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyordu.

"Sorun nedir?"

"Bir şey değil. Sadece o kadar iyi ki beni ."

Kıkırdıyorum. "Beğendiğine sevindim."

"Kadın. "Gibi, onu örtmeye yaklaşıyor."

Tek yapabildiğim omuz silkmek, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ee, iş nasıl?" diye soruyor guacamole'ye bir cips batırırken. "Harika. Herkes iyi."

"Paslandığından endişelendiğini biliyorum. Her şey umduğun gibi geri mi?"

"Bunu ben mi söyledim?"

"Yaptınız, görüşmenizden sonra."

Öyle mi yaptım?

"Seni işe alacaklarından ve paslanmış olduğun için onları hayal kırıklığına uğratacağından endişeleniyordun."

Bu doğru. Ben yaptım.

"Sen bir filsin, bunu biliyor musun?"

Benim siyah fasulye karışımımınla karıştırılmış pilavından bir ısırık alıyor ve kafası karışmış bir şekilde başını yana eğiyor.

"Asla unutmazsın. Hiçbir şeyi!"

Omuz silkiyor.

Başımı salladım. "Evet, hepsi geri geldi. Yine de klinik son derece modern. Öğrenilecek bir sürü yeni teknik şey var."

Yemek yiyoruz, sohbet ediyoruz ve çok eğlenceli. Aklım şimdiden ona ne yapacağım yarışıyor.

Bir dahaki sefer olmayabilir, ama bir kız hayal kurabilir.

Takolarımızı bitirdiğimizde, tatlıyı hazırlamak için mutfağa geçiyorum. En sevdiği restorandan en sevdiği börek olduğu için fazla bir şey gerekmiyor. Elimde tabakla mutfaktan çıkarken sanki ona doğum günü pastasını götürmek üzereymişim gibi hissediyorum ama Ağustos'ta doğum günü geldiğinde bu küçük maskaralığımız muhtemelen sona ermiş olacak.

"Ooh, burada neyimiz varmış?" diyor Sawyer kucağındayken. Ben mutfaktayken onu temizlediğini görünce çok etkilendim.

"Bu *Matador*'daki arkadaşlarınızdan. Övgüyü ben alamam."

"Sawyer, hiç börek yedin mi?"

"Hayır, " diye cevap verdim.

"Hayatın değişmek üzere dostum."

"Çocuğuma o iğrenç şeyi veremezsin." "Bu ne cüret?"

"Üzgünüm, iğrenç!"

"Buna Sawyer'ın karar vermesine izin vereceğiz."

Kaşıkla bir parça alıyor ve oğlumun denemesine izin veriyor. Sawyer'ın ağzından neredeyse girdiği kadar hızlı çıkıyor. Angus onu elinde yakalıyor.

"Ucky."

Islak lokmayı peçetesine koyarken salyası Angus'u korkutmuyor.

"İşte benim oğlum." Sawyer'ı almak için ellerimi uzatıyorum ama Angus başını sallıyor. "Sen yemek yerken ben onu alırım," diyorum.

"O iyi. Sana tatlı yok mu?"

"Hayır, ama hikayemiz üzerinde çalışma zamanı geldi."

Kaşığını dudaklarının arasından çıkarıyor, kaşığını havada sallarken dili dudaklarının üzerinde geziniyor. O dille neler yapabileceğini bilmekten nefret ediyorum, çünkü bu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyor.

"Devam edin."

"Tamam, başlangıç olarak... Nasıl tanıştık?"

"Bu çok kolay. İhtiyacımız olan tek şey gerçek. Seni doğduğun günden beri tanıyorum. İki yaşındaydım, annelerimiz en iyi arkadaşlardı ve birlikte büyüdük. Buna ne diyorlar? *Arkadaştan sevgiliye* mi? Pazar yemeğinde Daisy ile kitaplarınızı tartıştığınızı duymadığımı sanmayın. Sapıklar." Göz kırıyor.

Neden bu konuda bu kadar soğukkanlı? Angus McKinnon soğukkanlı biri değildir. Kafasını sert kabuğundan nadiren çıkarır, ama Sawyer'ın doğum günü partisinden beri onun yepyeni bir yönünü tanımaya başladım. İçinde bulunduğumuz durumu gönül rahatlığıyla ele alması beni şaşkına çeviriyor ve yemin ederim bunun her anından keyif alıyor.

"Ama birbirimize karı koca dersek, bu gerçeklerden çok uzak olur. Bu yüzden bir noktada yalan söylemek zorunda kalacağız."

"Peki ya bu iki kelimeyi bilerek hiç söylemiyorsak? Eğer sen bana kocam demezen ve ben de sana karım demezen, teknik olarak yalan söylememiş oluruz."

"Teknik konulardan , değil mi?"

"Durum hakkında daha iyi hissetmenize yardımcı olacaksa, bulabildiğim her teknik ayrıntıyı bulacağım."

Onu her zaman nazik bir insan olarak tanıdım, ancak son zamanlarda benim iyiliğim onun sorumluluğundaymış gibi davranıyor. Bana evini vermesi ve sahte kocam ve çocuğumun babası gibi davranması, tüm aile dostu sorumluluklarının ötesine geçiyor. Kafam çok karışık.

"Ve eğer sorarlarsa, arkadaştan fazlası olduğumuzu ne zaman fark ettik?" Geri itiyorum.

"Senin cevabını bilmiyorum ama ben kendiminkini biliyorum." "Hikayen üzerinde gerçekten çalıştın mı?"

"Hiçbir şey üzerinde çalışmama gerek yok. Tekrar söylüyorum, tek yapmam gereken doğruyu söylemek."

Ne?

"Ne?" Şaşkın bir fısıltıyla soruyorum.

"Sana balodan bahsettiğimi hatırlamıyorsun." "Bunu mu demek istedin?"

"Tatlım, bu ağızdan asla yalan duymayacaksın." Sawyer'ı kollarında zıplatıyor. "O gece sana söylediğim gibi, baloya başka biriyle gittiğini görmek içime bir yumruk gibi indi ama asla benim olamayacağını biliyordum. Ertesi gün askere yazıldım. Daha güvenliydi.

Bu şekilde. Sen yasak bölgedeydin ve seni başka erkeklerle izlemek için burada kalmamın imkânı yoktu. Şehirden ayrılmak zorundaydım."

"Angus, hayır. Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Böyle bir şey olamaz. Çok şey yaşadı. Korkunç şeyler. Benim yüzümden olamaz.

"Zaten katılacağımdan yüzde doksan emindim. O gün kararımı kesinleştirdi ve işleri biraz hızlandırdı."

Flanından bir ısırık daha alır, sonra başını şiddetle sallayan Sawyer' bir ısırık uzatır.

"Benim için daha fazla." Küçük adamımı başının üstünden öpüyor.

Sawyer ona sokuluyor ve kalbimin biraz kırılmasına neden oluyor.

Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Bu kadar uzun zamandır böyle hissettiğine inanmakta zorlanıyorum. Yani, bu kadar kayıtsız olamam, değil mi?"

"Senin için yalan söylerim, Mia. Ama sana asla."

Kalbimin bu konuşmayı daha fazla kaldırabileceğinden emin değilim, ama yapabilseydim de durdurmazdım.

"Ama bana hiç ilgi göstermedin. Fark ederdim.

Güven bana."

"Yıllar içinde duvarlarımı nasıl yükselteceğimi öğrendim. Asla olamayız, o halde neden bir şeyleri kışkırtalım? Bu ikimiz için de adil olmaz."

"Peki, neden şimdi?"

"Gerçekten mi?"

"Asla yalan söylemeyeceğini ."

"Bu gerçeği duymak istediğin anlamına gelmiyor." "İstiyorum."

"Bunu gerçekten açıklayamam. Hamile olduğunu söylediğin ama babanın kim olduğunu söylemediğin günden beri seni ve bu küçük çocuğu korumak için içimde karşı konulmaz bir ihtiyaç var." Esneyen oğlumu okşuyor.

Rüya mı görüyorum? Rüya görüyor olmalıyım.

"Kendimi kontrol altında tutmayı başardım, ancak yardıma ihtiyacınız olduğunda ve sorununuza çözüm getirebileceğimi bildiğimde, devreye girmeden edemedim. İkinizin içeride olduğunu bilerek bu evden uzaklaştığım gün hissettiğim rahatlama... Mia, bunu açıklayamam. Göğsümden, orada olduğunu bile fark etmediğim bir ağırlık kalktı."

"Gus, bizi korumak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Zihnim son iki buçuk yıl boyunca kaçırdığım tüm anlarla dolup taşıyor. Şimdi geriye dönüp baktığımda Angus hep yanımdaydı. Hamileliğime ve ardından Sawyer'a kendimi o kadar kaptırmıştım ki, eminim herkesin sahip olduğu şeyi gördüm: tüm önemli anlarda yanımda olan iyi bir arkadaş. Doğuma girdiğim gece de dahil. Bütün gece oradaydı ve ailem ve arkadaşlarım gelip ikimizi görene kadar oradan ayrılmadı. Beni alnımdan öptüğünü hatırlıyorum ama o kadar kendimde değildim ki bunu platonik bir öpücükten başka bir şey olarak görmedim.

"Ama seni korumam gerekiyor."

"Neden?" Kesinlikle kafam karıştı. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Nedenini bilmiyorum. Sadece işte." Göz kapakları giderek ağırlaşan iki yaşındaki bir çocuğun ağırlaştırmadığı omzunu silkiyor. "Seni görüşmene götürdüğüm ve bu adamla takıldığım gün," Sawyers'ın başına küçük bir öpücük daha kondurdu, "uzun zamandır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek yapabildiğim masanın karşısından ikisini izlemek. Sawyer kollarındayken doğal görünüyor. Onun başını salladığını fark ediyor ve devam ederken sesini alçaltıyor.

"İkinizin burada kalması iyi hissettiriyor. Bu *doğru*. Burada sizinle olamayabilirim ama sorun değil çünkü tam da olmanız gereken ."

"Angus, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bu doğru. Kafam karıştı. Bu, ondan aldığım tüm karışık sinyalleri çok daha net hale getiriyor, ancak yine de kafamı toparlamak için çok fazla.

Benim hakkımda böyle hissedemez. Bizim hakkımızda. Hissedemez.

"Söyleyecek bir şey yok. Yine de çizgiyi bu şekilde aşmamalıydım. Bunu arkadaş olarak bırakmalıydım. İkinize bakmak yeterli olmalıydı. Ve öyleydi de. Ta ki seni bencilce öpene kadar. Tek bir öpücük yetti ve sen benim iyi örülmüş duvarlarımı yıktın."

Ben de seni kovboy.

"O gece için pişman değilim Mia. Asla pişman değilim. Ama o gecenin gidebileceğimiz en son nokta olduğunu da biliyorum."

"Anlaştık."

"Güzel. Şimdi, eğer biri partide bana içki ısmarlamak isterse, en sevdiğim içkinin ne olduğunu biliyor olmalısın."

Ve böylece hayatımın en anlamlı konuşmalarından biri sona erdi. Sahte ilişkimize geri döndük. Benim için

dileğim sahte değildi. Ne olursa olsun, konuşma değişikliğini kabul ediyorum.

Ayrıca, sorusunun cevabı çok kolay.

"Biradan bahsediyorsak EBC, gerçek bir içki içinse eski moda bir bira."

"Görünüşe göre tek dikkat eden ben değilim. Yani, en sevdiğim yemeği biliyordun."

Dilimin ucunda bir sürü çapkınca cevap var, ama yeni sohbetimizin güvenli yönünü seçiyorum. Ayrıca, beni yakaladı. Bu gece ona ne yapacağımı tam olarak biliyordum ama bundan hiç bahsetmemiş gibi davranacağım.

"Her neyse. En sevdiğim içkiyi bildiğini mi sanıyorsun?" "Tatlım, bu bir soru bile değil. Şarap her zaman kırmızıdır, bira Her zaman EBC. Bebekten önce karışık içki tercihiniz votka yaban mersiniydi, ama bebekten sonra, eğer içiyorsanız, buzlu bir margarita tercih ediyorsunuz."

Vay anasını.

O kadar tahrik oluyorum ki, vücudumu bacaklarımın arasındaki titreşimden uzak tutmak için koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Tamam, bunu listeden çıkarabiliriz."

"Mia, bir yalanın içinde yakalanmaktan endişelendiğini biliyorum ama birbirimiz hakkında neredeyse her şeyi biliyoruz. Onlara nerede okula gittiğini, çalıştığın her yeri ve en sevdiğin rengi söyleyebilirim."

Küçük bir kahkaha atıyorum. "En sevdiğim rengi biliyor olamazsın."

"Elbette. Şu retro bebek mavisi rengini seviyorsun. Eski okul üstü açık arabalarda kullanılan renk gibi. Sizin ne dediğinizi bilmiyorum ama ben gördüğümde tanıyorum. Bana hep seni hatırlatıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi, bence bunu gereğinden fazla büyütüyorsunuz."

Sawyer'ın gevşek küçük kolu Gus'ın boynundan düşer.

". Dur, onu ben alayım. Gidip onu ." Ayağa kalkıp Sawyer'ın sırtını desteklerken, "Ben hallederim," diye fısıldar. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, bilmiyorum. Ama istiyorum."

Buna nasıl karşı çıkabilirim? Özellikle de bu gece paylaştığı şeyden sonra.

Başımı sallayarak önlerinden Sawyer'ın odasına yürüyorum. Angus'un yaptığı şifonyerin üzerindeki kamyon gece lambasını açıyorum ve aldığı yatak takımını geri çekiyorum.

"Üstünü değiştirmen gerekiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır, şimdilik onu kendi haline bırakacağız. Yemek yedikten sonra onu temizledin. Bu gece işleri oluruna bırakacağız," diyorum elimi uzatıp Sawyer'ın sırtında yumuşak daireler çizerken.

Düşük ışığın parıltısında Angus'un gözleri benimkilere kilitleniyor. Aramızda gerçek bir şeyler oluyor. Her ne kadar yapmam gerektiğini de, gözümü ondan kaçıramıyorum. Bana böyle bakarken olmaz. Yıllardır bastırdığı duygularını itiraf etmesine gerek yok, çünkü şimdi hepsini gözlerinde görüyorum. Bir biz olabilmeyi diliyor.

Büyüyü bozmak için üçe kadar sayarak gözlerimi kapatıyorum, sonra kenara çekilip meleşimi nazikçe yatırmasına izin veriyorum. Battaniyeleri üzerine çekiyor ve yeni favori pelüş buldogunu yanına sıkıştırıyor.

Bu samimi anda gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor, ben de onlara sırtımı dönüp kendimi toplamak için kapıya doğru ilerliyorum. Ailemden başka hiç kimsenin çocuğumu yatağa yatırışını izlememiştim, hele az önce bana ikimize bakarken hayatının daha iyi olduğunu söyleyen adamı hiç. Duygularım yüzeyin hemen altında geziniyor ve korkarım onları zapt etmekte başarısız olmak üzereyim.

Kendi evini terk etmesini istemek kabalık mı olur? Buna ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

Benimle yatak odasının kapısında buluşuyor ve kapıyı neredeyse kapanana kadar çekip aralık bırakıyorum.

"Teşekkür ," diyor, sesi hâlâ kısık.

Başımı büyük odaya doğru çeviriyorum ve o da beni takip ediyor, ama ben bir şey söyleyemeden o konuşuyor.

"Akşam yemeği mükemmeldi..." Ellerini ön ceplerine sokuyor ve yürüdükçe aramızdaki mesafe açılıyor. "Ben... Ben gerçekten çok eğlendim, ama sanırım gitmeliyim."

"Tabii ki. Tabii. Evet, geç oluyor."

Geç kalmadım. Kelimelerimi karıştırıyorum çünkü kendimi korumak için yapmasını istediğim şey bu olsa bile şimdiden kaçmasını beklemiyordum. Yine de hayal kırıklığı kalbimi sıkıca kavırıyor.

"Hey, sormayı unutup duruyorum. Araban nasıl? Geri aldığından beri her şey yolunda mı? ister misin?"

Yaklaşıyor, kalp atışlarım hızlanıyor ama yanımdaki sandalyeden sadece ceketini alıyor. Daha fazlası değil.

"Oh, uh, arabam. Evet, yok. Sorduğunuz için teşekkürler." "Ve kar lastikleriniz var, değil mi?"

"Evet, Oregon'un merkezinde yaşıyorum ve otuz üç yaşındayım. Yani, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok, Angus."

Eğer kapıya uzanmasaydı, oy alıyor derdim ama hayır. O sadece Gus, Gus gibi davranıyor.

"Tamam. Cumartesi akşamı görüşürüz o zaman." Rahatsız görünüyor. ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Bana mesaj at ve seni ne zaman alacağımı söyle."

"Um, tamam. Tabii."

"İyi geceler, Goof."

"Sen de," diyorum kapıya doğru çünkü o çoktan gitmişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Angus

Yes, dışarısı bir cadı memesinden daha soğuk, ama vücudumun bambaşka bir nedenle titrediğinden eminim. Akşamı Mia'nın kocası gibi davranarak geçirmek üzereyim ve En azından bütün gece ona dokunabileceğimi bilmek .

Geçen akşamki yemekten sonra, ona dokunmak için bütün sinirlerim alev alev yanıyordu. Evden çıkmak zorundaydım, yoksa ikimizi hayatımın en güzel gecesini tekrarlamaktan alıkoyan görünmez çizgiyi aşmış olacaktım.

Bunun sadece bir akşam yemeği olduğunu biliyorum ama daha çok bir peri masalı gibi hissettirdi. Hala onunla yalnız kalmaya alışmaya çalışıyorum.

Bu yeni.

Her şey var.

Sawyer'ı da işin içine katarsak düpedüz mükemmel olur.

En sevdiğim Meksika birası da dahil olmak üzere doğum günü yemeğimi servis ettiğinde, kendimi yeniden Noel'deymişim gibi hissettim. O da beni benim onu tanıdığım kadar iyi tanıyor, bu da uzak kalmayı daha da zorlaştırıyor. Akşam yemeğinde onunla birlikte olamama nedenlerimi küçük bir kutuya .

Çiftlik evini inşa ederken, dört yatak odasında kimin uyuyacağını hiç düşünmemiştim. Ama Mia ve Sawyer'ın evin içinde bu kadar rahat hareket görmek beni çok düşündürüyor. Çıplak ellerimle inşa ettiğim duvarların içinde hareket etmeleri hoşuma gidiyor.

el ele tutuşuyor, evi kahkahalarla ve ilk kez neşeyle dolduruyorlar. Sahip olduğumu fark etmediğim bir hayali geręekleřtiriyorlar.

Uyanmak istemediğim bir gündü.

O gece yatağıma uzandığımda ne istediğim çok a ıktı. Yıllar boyunca çatı katıma girip çıkan ama asla çiftliğe gelmeyen isimsiz, yüzsüz kadınlar aklımdan geçti. Ve hiçbir şey hissetmedim. Çünkü hiçbiri Mia ve Sawyer için bilmeden inşa ettiğim eve layık değildi.

Ne yazık ki bu bir peri masalı değil ve ben de sonsuza dek mutlu yaşamayı hak eden bir Beyaz Atlı Prens değilim. Ne olursa olsun, ne olursa olsun benim gözetimimde onlara bir zarar gelirse lanetleneceğim. Her zaman yanlarında olacağım.

Otoyoldan çıkıp beni büyüdüğüm araziye götürecek yola girdiğimde midem bulanıyor ve heyecanım artıyor. Bu kadar heyecanlanmamın aptalca olduğunu biliyorum. Tek yaptiğım kendi kendime sapıkça bir işkence düzenlemek. Ama bana ihtiya ı var. En azından kendime böyle söylüyorum.

Gerçek şu ki, onunla daha fazla yalnız kalmak istiyorum.

Üstünü  iz, onunla yalnız kalmaya *ihtiyacım var*.

Hızla bir bağımlılık haline geldi. Tek düşündüğüm.

Daisy'nin en iyi arkadaşına ve Chris'in k  k kız kardeşine gösterdiğim özdenetim artık yok.

Tüm mantık pencereden dışarı.

Eminim o da aynı şeyi hissediyordur. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Geçen gece Sawyer'ı yatırdığımda özel bir şey oldu. Aramızda şehvetten çok daha güçlü bir bağ vardı. Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip gibi.

Onu öpmek için duyduğ m amansız arzu o kadar yoğundu ki, geçen gece dudaklarımı onunkilere bastırmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Bunu yapmazsam bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi hissetmeme rağmen.

Bu gece hayali bir oyun oynayacağımızı bilmek nefes almamı sağlayan tek şey oldu.

Bir geceliğine bile olsa ona benim diyebilmek için.

Evime giden karla kaplı engebeli yolda ilerlerken kamyonet bir o yana bir bu yana sallanıyor. Hava soğuk ama üzerimde mont yok. Yıpranmış iş ceketim, Knox ve ara sıra beni sürüklediği giysi giydirme sayesinde şu anda giydiğim çok pahalı Tom Ford takım elbisemle uyuşmuyor. Bu gece büyük bir

Mia için bir gece ve en iyi halimle görünmek istiyorum. Onun için taşaklarımı donduracağım.

Onun için her şeyi yaparım.

Kamyonetimden atladığımda ön kapıya giden yolun temiz olduğunu görmek beni mutlu etti. Çiftlik işçilerinden birine her sabah eve giden yolu sürmesi ve ön ve arka kapıya giden yolu küremesi için para ödüyorum. Mia'nın ihtiyacı olan son şey işe geç kalmak ya da Tanrı korusun kayıp düşmek. Sundurma basamaklarının temiz olduğundan emin olmak için her sabah erkenden kendim geliyordum, ancak Yeni Yıl gecesinden sonra bu çok fazla riskli hale geldi.

Baloya gidecek bir genç gibi takım elbisemi düzelttikten sonra kendi kapımı çalıyorum ve kapı açılmadan önce kilit tıkırdarken nefesimi tutuyorum. Mia yerine kız kardeşim karşıma çıkınca hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum.

Başıyla onaylamadan önce bana hızlıca bir göz atıyor. "Peki, güzelce temizlenmiyor musun?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim, kardeşim."

Kıpırdamadan beni incelerken yüz ifadesi zehirli bir hal alıyor.

"Dais, burası buz gibi. Beni içeri alacak mısın yoksa Ne?"

"Bilmiyorum, Angus. En iyi arkadaşımın ne gibi bir niyetin olduğunu bana söylemeye ne dersin?"

Birdenbire, yerdeki kara rağmen hava cehennem gibi sıcak oldu. Niyetim ne?

Mia'nın Daisy'ye ne söylediğini bilmediğim için sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Düğün gecesini ne olduğunu biliyor mu?

Mia, Daisy'ye kocası ve oğlunun babası rolünü oynadığını söyledikten sonra, yakın aileyi durumumuz hakkında bilgilendirmeyi kendine görev edindi. Yani, anlamayı biliyor ama ona pek bir şey . Muhtemelen benim içimi görüyor. Muhtemelen aramızda sahte bir ilişkiden daha fazlası olduğunu biliyor.

"Bir arkadaşına iyilik yapıyorum.

Rahatla." "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Şimdi donarak ölmeden önce beni içeri alın."

Sonunda kapıyı açtı. Yanından gizlice geçip büyük odada yanan şöminenin sıcaklığına şükrediyorum. Yine de kız kardeşimin dikkatli gözlerini sırtımda hissetmek kadar sıcak değil.

"*Karınız* bir saniye içinde çıkacak. bitirmek üzere."

Bu soruya cevap oldu. Tek
cevabım başımı sallamak.

"Sawyer nerede?"

"Odasında oynuyor."

Kız kardeşimden uzaklaşmak için yanıp tutuşurken, Sawyer'ın odasına ulaşana kadar mobilyaların etrafından dolanıp koridorda ilerliyorum. Sırtı bana dönük olduğu için kapının pervazına yaslanıp itfaiye arabasını yatak odasındaki halının üzerindeki yollarda sürmesini izliyorum. Onu mutlu ve gelişirken görmek kalbimi kabartıyor. Özellikle de onun mutluluğunda küçük bir rol oynadığımı bilmek.

Mia'nın boğazını temizlerken çıkardığı ses dikkatimi
çekiyor. Kıcımlı bir tüyle devirebilirsin.

Kalçasının üst kısmına kadar uzanan yırtmaçlı, yere kadar uzanan siyah kadife elbisesiyle kesinlikle nefes kesici. Elbisenin bedeni sanki tasarımcı sadece onun giymesini istemiş gibi vücudunu sarıyor. Uzun ipeksi dalgaları omuzlarının üzerinden sırtına doğru sarkıyor.

Tanrıça gibi görünüyor.

Sawyer'ın kapısından uzaklaşıp koridorun sonunda durduğu yere yaklaşarak sadece ikimizin duyabileceği şekilde fısıldıyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Yüzü kızarıyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Artık aramızda sadece birkaç metre var. "Sen de öyle," diye fısıldıyor.

Ağzımın bir köşesi kalkıyor, çünkü pek çok şey olabilirim ama güzel olmak bunlardan biri değil.

Hiç düşünmeden uzanıp ellerinden birini aldım. Omzumun üzerinden bakarken gözleri açılıyor.

Daisy.

"Hazır mısın?" biraz daha yüksek sesle soruyorum.

"Evet." Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirerek bir adım öne çıkıyor.

Kenara çekilip yürümesine izin verdiğimde, kız kardeşimi koridorun sonunda, iyi bir şey yapmadığımı bilen onaylamayan bir ebeveyn gibi bizi izlerken bulduğuma şaşırmadım.

Mia iyi geceler dilemek ve Daisy için uslu durmasını söylemek için Sawyer'ın odasına uğruyor. Bana kamyonetini gösteriyor, sonra da kız kardeşimin gözüne tekrar çarpmadan bizi ön kapıdan çıkarmak için elimden geleni yaparken bana beşlik çakıyor.

Eşikten geçerken omuzlarımdaki gerginlik hafıfledi, rahatlamıştık ve bir metreyi aşmıştık.

İçeride hiçbir şey sorgulanmıyor. Mia birkaç adım önümdeydi ve ben kapıyı kapatmak için dönmüştüm ki dişi şeytan açık alanda belirdi.

"Onu incitirsen hayatını zindan ederim."

Kahretsin.

O zaten biliyor.

Bilmediği şey ise Mia'ya zarar verirsem, onun müdahalesi olmadan hayatımın perişan olacağı. Emin olduğum birkaç şeyden biri bu. Benim huzurum sadece Mia ve Sawyer'ın iyiliğine bağlı.

Tehdidine aldırmadan kapıyı yüzüne kapattığımda Mia'yı verandanın merdivenlerinin dibinde ayakta buluyorum. Uzun bacağı elbisesinin yırtmacından dışarı fırlıyor ve soğuktan titreyerek kız kardeşimin uyarısını bir anlığına düşüncelerimden siliyor.

"Palto getirmedi mi, Goof?"

"Bununla uyumlu bir ceketim yok."

Kız kardeşimin muhtemelen ön pencereden izlediğini umursamadan elini tuttum ve onu kamyonete götürdüm. İçeri girdiğinde sıcak olsun diye açık bırakmışım.

Arka koltuktan ceketimi alıp omuzlarına geçiriyorum. "Seninle ne yapacağım ben?" Onu sararken yüksek sesle merak ediyorum.

Konuşmuyor ama gözleri her şeyi anlatıyor. Onunla yapmamı istediği birçok şeyi düşünebildiğini söylüyorlar.

Yoksa bu benim mu?

binip toprak yolda ilerlemeye başladığımızda, Daisy kapıyı açtığından beri aklımda ne olduğunu soruyorum.

"Daisy ve ailesinin sahte ilişkimizi bildiğini biliyorum ama kız kardeşim bundan daha fazlasını biliyor mu?"

"Senin benim sahte kocam olduğunu biliyor. Ama bu."

"Ona bundan daha fazlasını söylememiş olabilirsin. Ama o daha fazlası olduğunu biliyor."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Onunla tanıştın, değil mi? Her şeyi biliyor. Muhtemelen feromonlarımızın kokusunu alabiliyordur. En azından zihnimizi okuyabilir."

"Peki senin zihninde ne okuyacaktı?" "Seni o elbisenin içinde görmeden önce mi sonra mı?"

Kıkırdıyor ve koluma vuruyor. "Çok aptalsın."

Aramızdaki şeyleri hafif tutmaya çalışıyor ve onu suçlayamam. Bir çizgi çizdik. Aşmamaya kararlı olduğum bir çizgi. Ama sadece ikimiz olduğumuzda bir şeyler oluyor. Duvarlarımız yıkılıyor ve her şey kolaylaşıyor. Doğru. Sanki çoktan bir sonuca varmışız gibi. Sadece biz olduğumuzda, onun daha iyisini hak ettiğini ya da benim kaçacağımı düşündüğü kadar büyük bir sırrı olduğunu umursamıyorum. Bunun yerine, çizginin üzerinden atlayıp bizi ayrı tutuyorum.

"Ve sen de seni bu elbiseyle ilk gördüğümünden beri aklımdan neler geçtiğini sormaya korkuyorsun."

Gözlerini deviriyor ve sessizleşmeden önce sallıyor, dikkati pencereden dışarıya odaklanmış durumda, bu da söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlıyor. Aklımdan neler geçtiğini sormaya çok korkuyor, çünkü ona gerçeği söylersem partiye varmadan o hayali çizginin yok olacağını biliyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Mia

"Küçük Archie'min iki yaşında olduğu zamanı hatırlıyorum. Cheerio'dan başka bir şey yemezdi."

"Sawyer değil," diyor Angus, konuşmasına devam ederken İş arkadaşım Blakely. "Beni yanlış anlamayın, bütün gün Japon balığı yiyebilir ama annesinin peynirli quesadillalarını ya da önüne koyduğunuz her türlü meyveyi çok sever. Neyse ki iyi bir yiyici."

Yalan söylemiyor.

Söylediğimiz hiçbir şey yalan değildi. Angus bütün gece Sawyer hakkında konuşsa bile yalan söylemez, çünkü çocuğumu seviyor. Belli ki benim fark ettiğimden daha fazla dikkat etmiş. Angus bu gece için çalışmadı, çünkü buna ihtiyacı yoktu. Bizi ailem kadar iyi tanıyor. Bizi önemsiyor. Onu iş arkadaşlarımla konuşurken dinlemek bunu açıkça ortaya koyuyor.

Bu gece onu koridorda Sawyer'ı izlerken gördüğümde nefesimi . Şu süslü kolonya reklamlarındaki mankenlere benziyordu. Şık siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat giymişti. Her zamanki iş botlarına kıyasla rahat olamayacak parlak smokin ayakkabıları bile giymişti. Keşke botlarını giyseydi, çünkü çok sıcaklar, ama onu olduğu gibi kabul ediyorum.

Çünkü o olduğu gibi muhteşem.

Onu hiç giyinik görmediğimden değil, ama *benim* için süslendiğini bilmek onun ateşini da artırıyor. Adam seks sızdırıyor.

çekici. Yine de bu geceki görüntüsüyle ilgili en sıcak şey, her ne kadar zarif görünse de, pahalı kıyafetlerinin altında saklanan yontulmuş vücudu kaplayan karmaşık dövmelerin ayrıntılarını biliyor olmam.

Davranışları başlı başına bir afrodisyaktı. Beni sıcak tutmak için ceketini üzerime örttükten sonra kamyonetin kapısını açtı ve ben yerleşene ve emniyet kemerimi bağlayana kadar yolcu kapısını kapatmadı.

Beni elbisemle gördükten sonra aklından neler geçtiğini bilmek istemediğim konusunda benimle alay ettikten sonra ortalık sessizleşti. Kalbim çarpıyordu ve midem onun ilgisi, dikkati ve beklenmedik oyunculuğu yüzünden takla atıyordu.

Çok fazla şey hissediyordum. İkimiz baş başa kaldığımızda hep yaptığım gibi. Hissettiklerimi paylaşmak benim için o kadar kolay değil, ancak o düşüncelerini dile getirmekte bir sorun yaşamıyor gibi görünüyor.

Yolda, park ederken ve el ele otel lobisine doğru yürürken sessizdik. Ama herkesin evli olduğumuza inandığı balo salonunun kapısından içeri girdiğimizde bir tür şalter attı.

Herkese karşı kibar ve ilgili davranıyor ve bir kalp atışı kadar bile yanımdan ayrılmıyor. Odanın içinde yürürken eli sırtımın alt kısmında duruyor. Başkalarıyla sohbet etmek için durduğumuzda beni yanına çekiyor ve elini kalçama indiriyor.

Ve yanaktan öpücükler. Oh... canım... Tanrım.

Ne yaptığını biliyor ve iyi yapıyor. Elinde oyuncak oldum.

Ben de onu izliyorum ve nazik okşamalarının tadını çıkarıyorum.

Akşam yemeği bitti ve gecenin dans kısmı başlarken sohbet ediyoruz. Sawyer'la sanki gezegendeki en gururlu babaymış gibi övünürken ben onun yanına sokuluyorum. Olmam gereken yerde olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Mahkemeyi yönetirken yüz hatlarını inceliyorum ve dürüst olmak gerekirse Angus McKinnon'dan daha yakışıklı birini hayal edemiyorum. Burnu dümdüz ve birden fazla kez kırıldığı için zar zor fark edilebilen bir şişlik var. Uzun kirpikleri karamel gözlerini çerçeveleyiyor. Mükemmel biçimli dudakları bütün gece boyunca beni masumca öptü, ancak daha çok dağlama demiri gibi hissettiriyorlar. Dudaklarının her dokunuşunda kendimi ona biraz daha kaptırıyorum.

Beni onu izlerken yakalıyor ve ben kafamı çevirmiyorum. Bunun yerine, gecenin bana verdiği özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Bu gece, ikimize de yüksek sesle itiraf etmek istemediğim her şeyi görmesine izin vereceğim. Gözlerinde sıcaklık parlıyor ve tam olarak görmesini istediğim şeyi gördüğünü biliyorum.

O tanıdığım en güzel adam. İçi de dışı da. Hayatımdaki varlığını takdir ediyorum. Onu önemsiyorum ve Tanrım, onu istiyorum.

Belli ki yanlış anlamışım, çünkü gözlerinde arzu parladığı anda kayboluyor. Aradaki mesafeyi kapatarak, gruba hitap etmeden önce şakağıma bir öpücük konduruyor. "Lütfen bana müsaade edin."

Açıklama yok.

Neyin yanlış olabileceğine dair bir ipucu vermek için göz teması yok. Sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi balo salonundan aceleyle çıktı.

Utanç yüzümü ısıtırken kalbim karnıma batıyor. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Dr. Goff, Angus'un hızlı ayrılışının bıraktığı sessizliği, Oregon'un merkezine taşındıktan sonra köpeğinin ilk kez karda oynamasıyla ilgili bir hikayeye dolduruyor. Teklif edildiğinde bir kadeh kırmızı şarap alıyorum ve endişeli sinirlerimi yatıştırmak için büyük bir yudum alıyorum.

Gideli sadece on dakika oldu ama saatler geçmiş gibi geliyor. Blakely ve kocası, doktorlar ve eşleri yavaş bir Adele şarkısı eşliğinde dans ediyorlar ve ben Angus'un beni bıraktığı yerde duruyorum.

Tek başına.

Laboratuvar teknisyenlerimizden Devon, şarap kadehimin boş durduğu ve yüzüğümün parmağımda döndüğü yüksek masada bana katılırken, "Burada tek başına durmak için fazla güzel görünüyorsun," diyor. "Angus nereye gitti?"

Gülümseyerek gözlemine ve sorusunu görmezden geliyorum. "Randevun nereye gitti?"

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü Angus'un yeri benim için bir muamma. Geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyorum.

Beni burada bırakmaz, değil mi?

"Kim, Cindy mi?" Bana kuşkuyla bakıyor. "O gerçek bir randevu değil. Sadece iyi bir arkadaş."

"Bundan emin misin? Sana bir arkadaş gibi bakmıyordu." "Tamam, beni yakaladın. Arkadaşlık durumundan daha fazlasını istiyor. ama o bekar bir anne ve ben de bekar bir anne olmaya hazır değilim."

kimsenin babası değil."

Vay be. Devon tam bir pislik.

"Peki, onu neden getirdin?"

"Çocuk babasıyla birlikteyken hâlâ çok eğlenceli."

Devon, sen bir pisliksin. Bunu söylemek isterdim ama ne yazık ki bunun verimli bir iş ilişkisi yaratacağını sanmıyorum. Ama cidden, ne pislik ama.

"Peki, getirdiklerimizi beklerken, birlikte olduğumuz kişiyle dans edelim mi?"

Onu vurmama gerek kalmıyor çünkü bir el belimden uzanıp kalçama dayanıyor ve damarlarımda elektrik dolaşüyor.

Angus.

Geri geldi.

"Üzgünüm ama karım sadece kocasıyla dans eder." Sesinde zerre kadar mizah yok. "Yeminlerimizde böyle yazıyordu, kurallar böyle." Neşeli görünmeye çalışıyor ama sesi hiç de öyle değil.

Eşim.

Bana karım dedi ve bunu yaparak gecenin ilk yalanını söylemiş oldu.

Bu duyduğum en güzel yalan.

Devon'a başka bir şey söylemeden, kalçamda duran el beni serbest bırakıyor, eli benimkini bulmadan önce baştan çıkarıcı bir şekilde belimin üzerinde kayıyor, sanki birbirlerine çaba harcamadan çekilen mıknaatılar gibi.

Angus bizi dans pistine götürüyor, tam Adele şarkısı biterken beni kollarına alıyor. Bir sonraki şarkının hızlı bir şarkı olacağını varsayıyorum ama garip bir şekilde aynı şarkı tekrar çalmaya başlıyor. Birinin biriciği olmayı istemekle ilgili bir şarkı.

Başka birinin fark edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum ama herkes sevgilisinin kollarında sallanmaya devam ediyor.

"Bu çok garip. Acaba şarkıyı yeniden başlattıklarının farkındalar mı?"

"Onlardan tekrar çalmalarını

istedim." "Ne yaptın?"

"Bırakalım da şimdilik Adele konuşsun."

"Angus?"

"Kocanla dans etmek istemiyorsan başka tabii." "Yapmak zorunda değilsin--"

"Şşş."

Beni göğsüne çekiyor ve yanağını başımın tepesine yaslıyor, birleşen ellerimizi aramıza sokuyor, sallanırken benimkini kalbine yaslıyor.

Ezbere bildiğim sözleri dinlerken kafam daha fazla karışamazdı. Angus ve ben asla birlikte olamayacağımızı açıkça belirtmişken neden bu şarkıyı istesin ki?

Ne söylemeye çalışıyor?

Birkaç dakika sonra, diğer eli yanağımı okşuyor ve gözlerimiz buluştuğunda, onunki güçlü bir şeyle dolu. Anlamlı. Gözünü kırpmıyor. Konuşmuyor. Sanki her sorunun cevabı benmişim gibi bana bakıyor.

Ya da muhtemelen tek ve biricik.

Nabzım hızlansa da korkmuyorum. Çünkü hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, çevremizle ilgili tüm farkındalıklarımız uçup gidiyor. Odada sadece Angus ve ben varız. Ağzıma nazikçe öpücük üstüne öpücük konduruyor ve ben de onun içinde eriyorum.

Dili izin istemiyor. Olay çıkarmıyor. Sanki şarkının sözleri aracılığıyla bana anlatmaya çalıştığı şeyi bana göstermeye çalışıyor. Hayatımın en dürüst anı olabilir.

Nakarat tekrar başladığında, Angus ve müzikten başka hiçbir şey yoktu. İkisinin de beni tüketmesine izin veriyorum.

Ona bir şans vermem için bana meydan okuyor. Ona kalbimi vermem için.

Ama zaten onunken bunu ona nasıl verebilirim?

Onun olmak istediğimi bilmeli. Keşke onun sevgisine layık olsaydım. Başparmağıyla yanağımdaki bir yaşı silmek için geri çekiliyor.

Gözleri hüznle parlıyor, sanki şarkı sözleri ne kadar doğru olursa olsun, bunun bizim gerçekliğimiz olacağı anlamına gelmediğini biliyor.

Hafifçe gülümseyerek alnıma son bir öpücük konduruyor ve beni tekrar kollarına çekiyor, ellerimiz bir kez daha kalbinin üzerinde birleşiyor. Birbirimize o kadar sıkı sarılmışız ki daha fazla yaklaşmak imkânsız.

Şarkı bitiyor ve neşeli bir şarkı başlıyor. Kimin söylediğini ya da şarkının adını söyleyemem çünkü tek duyduğum az önce dans ettiğimiz şarkı, kafamın içinde bir döngü halinde çalışıyor.

Sonunda, ekibin geri kalanı ve yanlarındaki kişiler beni aşk acısı çeken yavru köpeğimin sersemliğinden kurtarıyor. Bir saat daha herkesle birlikte şarkı söyledik, dans ettik ve içtik.

Gece sona ererken, Dr. Gibbons yaklaştığında insanlar vedalaşmaktadır. "Mia, Angus'la bu gece bize katılabildiğinize çok sevindim. Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir."

"Harika vakit geçirdik. Çok teşekkür ederiz."

"Hayır, teşekkür ederim. Ekibe harika bir katkı sağladınız ve bunu tatilden sonra yaptığımız için memnunum, böylece ikiniz de bize katılabildiniz. Şimdi, eve dönmek isteyenler için bir araba servisimiz var."

Angus bizim adımıza, "Teşekkür ederim hanımefendi, ama buna ihtiyacımız olmayacak," diye cevap veriyor. "Otelde bir odamız var."

Şokumu gizleyemeyerek nefes nefese kaldım. Patronumun gözleri parlıyor ve yüzünde arsız bir sırıtma beliriyor.

"Sürpriz, bebeğim," diyor elimi sıkarak.

"Gizlice gittiğin yer , değil mi? Karınıza sürpriz yapmaya gittiniz. Ne kadar romantik."

"Suçluyum. Böyle geceler pek sık olmuyor. Fırsatımız varken bundan yararlanmamız gerektiğini düşündüm."

"O günleri hatırlıyorum. Küçük çocuklar çok yorucu oluyor. Bir çift olarak ikinizi unutmak kolay."

Bu şu anda mı oluyor?

Bu konuşmayı gerçekten patronumla mı yapıyoruz?

"Yine de bırakma teklifin için teşekkür ederim." Angus'ta bu akşam daha önce hiç görmediğim bir çekicilik var. "Harika bir gece geçirdik ve herkesle tanıştığımıza memnun oldum."

"Bizim için zevk. Şimdi, siz ikiniz gidin. Gecenizi burada benimle daha fazla harcamayın. Pazartesi görüşürüz, Mia."

Adımın sesi beni çekip çıkarıyor. "Oh, evet.

Pazartesi. Pazartesi görüşürüz. Tekrar teşekkürler."

Sersemlemiş bir halde, loş balo salonundan lobinin parlak ışıklarına doğru el ele yürüyoruz. Burası herkesin ikimizi birbirimize yapışmış halde görebileceği halka açık bir yer.

Bir geceye ne oldu?

Angus sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi asansörlere doğru ilerliyor ve yukarı düğmesine basıyor. Ben şaşkın bir bekleyiş içindeyken o sakinliğin tanımını. Asansör pır pır ederken, vestiyere uğramayı unuttuğumu hatırlıyorum.

"Angus, ceketimi unutmuşum," diyorum asansör kapılarından bir adım uzaklaşarak.

Yine de gitmeme izin vermedi. "Palto giymemiştin. Hatırladın mı?" Asansörün kapıları açılıyor ve kalbimin iyiliği için onu takip etmemem gerektiğini biliyorum ama ediyorum.

Tabii ki biliyorum.

"Peki ya Sawyer?"

"Daisy'yi aradım bile. Gece onunla kalacak."

Sesi neredeyse sert, yüzü ciddi ama gözlerinde hâlâ bir ateş var.

Ruh halindeki değişim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, birlikte geçirdiğimiz diğer geceyi hatırlatıyor. Gecenin dizginleri bana verdiği kısmı değil, onun evinde, kontrolün tamamen onda olduğu kısmı. Hayatımın en güzel gecesiydi.

"Daisy bir şeyler anlayacak."

"şu anda gerçekten kız kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum."

Yan yana duruyoruz, el ele, önümüzde kapalı kapıların yansımasında birbirimize bakıyoruz.

Bana bakma şekli, bakışlarını hiç ayırmaması, asla alışamayacağım bir şey.

Çok yoğun.

Bizim kata ulaştığımızda, koridorun sonundaki son kapıya doğru yürürken elim hâlâ onun elinde. Gizlice aldığı anahtarı kullanarak, sanki sıra dışı bir şey olmuyormuş gibi kapıyı benim için açık tutuyor. Sanki Angus ve ben geceyi hep otel odalarında birlikte geçiriyormuşuz gibi.

Yanından geçerken vücudum uğulduyor. Yatak dışında her şey bulanık. Beyaz yorgan geriye çekilmiş ve yatağın ayakucuna iki bornoz serilmiş. Yan masada iki şampanya kadehi ve bir şişe şampanyayı soğutmak için gümüş bir buz kovası duruyor.

kadar uzun süredir yoktu çünkü sadece odayı almakla kalmadı, buraya hazırlanmak için geldi. Ne yapacağımdan emin değilim. Ya da ne diyeceğimi. Bunu yapmamalıyız ama bu odayı terk etmek bir seçenek değil.

Bunu

istiyorum.

Onu

istiyorum.

Henüz ona bakmaya cesaret edemeden, nihayet konuştuğumda sesimdeki titremeyi duyabiliyorum. "Bir gece demiştik."

Beni geçip masaya doğru ilerliyor ve kovadan bir şişe şampanya çıkarıyor. Vücudum yüksek alarmda, o şişeyi patlattığında zıplıyor.

mantar. Ses endişeli kalbimde yankılanıyor. İki kadehi de dolduruyor, sonra bana dönüp kadehleri masanın üzerine bırakıyor.

"Yaptık. Ama daha fazlasına ihtiyacım var."

Ayakkabılarını çıkarıyor.

"Yapamayız," diyorum büyükannemin yüzüğünü yüzük parmağımın etrafında döndürerek. Artık burada olduğuma göre geri dönmemin mümkün olmadığını bildiğim halde kendimi güçlü kalmaya zorluyorum. Artık mutluluk dolu bir gece için ikinci bir şansım var. En azından kendime doğru şeyi yapmaya çalıştığımı söyleyebilirim.

"Neden olmasın?"

Takım elbise ceketini büyük bir aynanın altındaki masanın üzerine atıyor.

"Çünkü bunu yapmaya devam edersek, bir gün benden nefret edeceksin. Bu konuda bana güven."

"O zaman aynı gemideyiz. Yaptığım şeyleri bilseydin, asla sana tekrar dokunmama izin ver."

Bana doğru bir adım atarken gömleğini pantolonundan çıkardı.

"Sana inanmıyorum."

Bir adım daha atınca uzanıp parmağıyla boynumu ve köprücük kemiğimi izleyebilecek kadar yakınlaşıyor ve öyle de yapıyor. Dokunuşuna doğru eğilmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Ve senden nefret edebileceğimi hiç sanmıyorum. Görünüşe göre aynı fikirdeyiz."

"Angus, kalbim işe karışmadan bunu tekrar yapamam." Yaklaştı. Çok yaklaştın.

"Tatlım, benimki yıllardır bu işin içinde."

Saçlarımı omuzlarımdan birine doğru tarıyor, böylece sırtımdan aşağı dökülüyor.

"Ne?"

Hareketi tekrarlıyor ve beni açıkta bırakıyor. "Beni duydun."

Öyle mi ?

Benden etkilenmesi ayrı bir şey. Beni istemesi. Duygularının şehvetten daha derin olduğunu itiraf etmesi başka bir şey. Kalbinin de işin içinde olduğunu itiraf etmesi.

İtirafı kalbime adrenalin pompalıyor, sanki daha önce hiç tam olarak atmamış gibi onu canlandırıyor. Ama beynim... beynim bunun anlamını tam olarak kavrayamıyor.

Sırtımı nazikçe duvara yaslıyor. Gözlerindeki bakış, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi tam şu anda beni istediği kadar istemediğini söylüyor. Ve inanmakta ne kadar zorlansam da, bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Bu da bir şeydir, çünkü ben onun her şeyini gördüm.

En azından ben öyle sanıyordum.

Gözlerindeki tutku, bedeninin benimkine değen sıcaklığı ve içimde tutuşturduğu alev arasında arzumla savaşmak için tüm nedenler kalkıyor. Çünkü bu... Angus... evim gibi hissettiriyor.

"Angus..."

"Artık konuşmak yok." Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

"Sen kendi sırlarını sakla, ben de kendiminkileri."

Boynumu öpmek için eğiliyor ve dudaklarının ve dilinin çenemde gezindiğini hissedince nefesim kesiliyor.

"," diyorum şakayla, ellerim gömleğinin altında gezinip gövdesinin belirgin kaslarını izlerken.

"Biliyorum," diye kulağıma doğru nefes ve hepsi bu kadar.

Artık konuşmak yok. İkimizin de istediği ve olacağını bildiğimiz şeyi daha fazla ertelemek yok.

Yirmi Yedinci Bölüm

Mia

MUyurken parmağım omzundaki Deniz Piyadeleri dövmesinin kartal, küre ve çapasını izliyor. Başı karnımda, tıpkı son kez bütün bir geceyi birlikte geçirdiğimiz zamanki gibi.

Bu onun olayı gibi görünüyor. Yatıp kalktığı tüm kadınlarla mı ilgili? Yoksa *benimle* ilgili bir şey mi? Onun başka bir kadına sarılmış halde bu kadar mışıl mışıl uyuduğu düşüncesi içimi düğüm düğüm ediyor, bu yüzden aklımın bir köşesine itiyorum.

Dün gece tüm dövmelerini ezberledim. Her bir sanat eserinin arkasındaki anlamı açıkladı. Bununla birlikte, herhangi bir açıklamaya ihtiyaç duymayan birkaç tane vardı. Kalbinin üzerindeki McKinnon aile arması ya da diğer göğsündeki, üzerinde kardeşimin künyesi olan katlanmış bayrak gibi. İkisini de öptüm ve vücudunu ve onu kaplayan sanatı keşfetmeye devam ettim.

Yine mükemmel bir geceydi ama bir hataydı.

Bunu yapmaya devam edemeyiz.

Ondan daha fazlasını bulduğumda hayatta kalabileceğimden emin değilim. Evet, bedenimi ateşe veriyor ama Angus'la bundan çok daha fazlası var. Aramızdaki sadece çekim değil, saygı da var. Arkadaşlık.

Kalbiyle ilgili itirafları kafamı karıştırmaya devam ediyor. Adele'in "One and Only" şarkısının sözleri tekrar tekrar çalmaya devam ediyor ve şarkıyı neden istediğini sormayı çok istiyorum ama tabii ki

Yapma. Dün gece vücuduma tapınma şekli... hepsi hak etti imden fazlasıydı.

Yatakta birlikte uyanmamıza neden olacak durumlara devam edemeyiz. Bu ikimiz için de adil değil.

Sözlerinin sıcaklığı tenime yayılmadan hemen önce alçak bir inilti karnımda titre iyor. "Günaydın, Goof."

"Günaydın."

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?"

Cevap olarak kıkırdıyorum, keşke hayal kalabilseydik.

Vücudumda yükselmeye ba larken dudakları karnıma bastırıyor. Bir meme ucunu ağzına almadan önce g  s me doğru öpüyor. Sabah odunu baca ıma baskı yapacak şekilde kendini ayarlıyor, sonra dikkatini diğer meme ucuma veriyor.

"Angus," diye fısıldıyorum.

Boynumun kıvrımına sokuluyor ve hızlı bir hareketle kendini a layan g be ime gömüyor, yara ını tembelce içeri sokuyor ve sonra tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen içimden çıkarıyor. Vücudu üzerimde sıcak ve ağır ve aramızda hiçbir şey yok.

girip çıkarken bedenimi ve ruhumu dolduruyor. Tanrım, neden bu d n geceden bile daha iyi? Her santimi inanılmaz hissettiriyor. Angus'la seks bir üst seviye ama hiçbir şey bu kadar olağanüstü hissettirmemi ti.

Sonra aklıma geldi ve nefesim kesildi.

"Angus, prezervatifi unuttun. Durmak zorundayız."

Tek kelime etmeden çekiliyor, dizlerinin üzerine kalkıyor, bacaklarım hala belinde. Hiç utanmadan önümde diz çöküyor, o güzel boyu kendi kendine çalışırken parlıyor.

"Kendine dokun."

 kinci kez düşünmeden, parmaklarım klitorisimi buluyor ve istediğini yapıyorum.

"Siktir, Mia. Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Elini sikinin etrafına sarmı  görüntüsü ve parmak uçlarımla hissi dikkatimi da ıttı ı için cevap vermiyorum.

"Mia, cevap ver bana. Bana ne yaptığını gördüğünü söyle."

Bakı larımı elinden çekip yüzünü , yüz hatlarının neredeyse vahşi olduğunu görüp  a ırıyorum. Üzerimde süzülürken, efsanevi bir yaratık gibi görünüyor. G zelli i gerçek dışı. Vücudu gergin, karın kasları dalgalanıyor, büyük eli ve güçlü kolu yavaş bir tempoda hareket ediyor. Beni izlerken çenesindeki kaslar titriyor.

Şu anda benden istediği her şeyi yaparım.

"Evet."

"Kendine bir bak. Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?" "Çok güzelsin, Gus."

Serbest ellerimiz bir araya geliyor ve parmaklarımız birbirine geçerek doruk noktamıza yaklaşıyor.

"Benim için gel, Mia. Kendi dokunuşunla parçalanışını izlememe izin ver."

İsteğinden cesaret alarak ve ona bu sabahı hatırlayacağı bir şey vermeyi umarak, parmaklarımın klitorisimden ıslaklığıma doğru kaymasına izin verdim ve ardından iki parmağımı amımın içine soktum.

"Tanrım, kahretsin," diyor kendi zevkinin hızını artırırken.

Parmaklarımı merkezime sokup çıkarıyorum, Angus'un içimde olması kadar iyi bir his değil, bu yüzden onları hassas sinir demetime geri kaydırıyorum, basınç ve sürtünme uyguluyorum ve orgazmımın hissinin oluşması sadece birkaç saniye sürüyor.

"Angus. Ben . Ben gidiyorum. Ben... Ben... Ben geliyorum."

Üstümden homurdanıyor, vücudumun parçalanışını izlerken kaşları çatılıyor. "İşte bu, Mia. Siktir, evet."

Son zevk dalgası da geçtikten sonra ıslak parmaklarımı dudaklarına götürüyorum ve karnıma boşalmadan hemen önce parmaklarımı emerek temizliyor, ismim ağzından öyle şiddetli dökülüyor ki sesi öfkeli çıkıyor.

Hâlâ elimi tutarken öne doğru eğiliyor ve kolumu başımın üzerine kaldırıyor. Uyandığından beri ilk kez ağzımı öpüyor. Yavaş ve nazık, şehvet dolu ve dilli değil. Küçük, tatlı, şefkat dolu öpücükler. Belki takdir bile.

"," diye emrediyor.

Beni yatakta bırakıyor ve bir dakika sonra elinde beni temizlemek için kullandığı sıcak bir bezle geri geliyor.

"Giyin. Seni kahvaltıya götüreceğim." "Eve gitmem gerek, Angus."

Saatini kontrol eder. "Saat daha 7:30. Daha çok vaktimiz var."

O haklı. Daisy'nin bizi bu kadar erken beklediğinden şüpheliyim. Dün geceki şık kıyafetlerimizi giydik ve krep yemek için Jackson's Corner'a gittik.

* * *

"Seni hiç götüremediğim balonun ertesi sabahı gibi hissediyorum." Waffle'ından bir ısırık alırken göz kırpmıyor.

"Bunca yıldır bana karşı bir şeyler hissettiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Bu çekimin tek taraflı olmadığına."

Ayrıca gün ışığında, halka açık bir yerde, dün geceki kıyafetlerimizle, birbirimize duygularımızdan bahsedecek kadar rahat olduğumuza inanamıyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sözümüz kesiliyor. "Şuraya bakın. Angus McKinnon ve Mia Powell. Kim düşündün mü?"

Rhen Mitchell.

Az önce tadını çıkardığım anı mahvetmeyi bu pisliğe bırakın.

"Rhen," diyor Angus başını sallayarak, daha fazla meşgul olmadan.

"Sürprizlerle dolusun, değil mi?" diye soruyor, gözleri benimkilerde. Onu görmezden gelerek kreplerimden bir ısırık alıyorum.

"Sakıncası yoksa kahvaltımıza geri dönmek istiyoruz."

Söylemeye çalıştığı şey, her nereden geldiysen oraya geri dön, pislik.

"Armut dibine düşermiş, öyle değil mi? Bir yabancından hamile kaldın ve şimdi bir gece önceki kıyafetlerinle kahvaltı ediyorsun. Sen gerçekten annenin kızıydın."

Angus oturduğu yerden fırlayıp göz açıp kapayıncaya kadar Rhen'le burun buruna gelirken gümüş eşyalar yere düşüyor. Sesini alçak tutarak hırlıyor. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Gözleri hâlâ bende, Rhen geri adım atmıyor. Aptal Angus'u görmezden geliyor ve devam ediyor. "Sadece onları gördüğüm gibi çağıran bir adamım. Sürtükler Powell ailesinden geliyor gibi görünüyor."

Rhen kaderini mühürlüyor ve ben suçlamalarının büyüklüğünü fark edemeden Angus'un yumruğu burnuna çarpıyor ve yere düşüyor. Başında dikilen Angus öfkeden kuduruyor. Göğsü kabarıyor, elleri hâlâ yumruk halinde, daha fazlası için hazır.

Yakın masalardaki müşteriler dağılıyor ve kısık sesler fısıldaşıyor. Eşyalarımı toplayıp masaya para attım. Kavriyorum

Angus'un bileğini tutarak onu restorandan dışarı çıkarıyorum ve yerde gülümseyen Rhen'den uzaklaştırıyorum.

Sokağın bir buçuk blok aşağısına park etmiş Angus'un kamyonetine varana kadar durmuyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Hiç kimsenin bana böyle davranmamış olması bir yana, bu adam neden bahsediyordu? Rhen'in bir pislik olduğunu hep biliyordum ama anneme sürük demek! Bu bir sonraki seviye.

"Bu da böyle, Angus?"

"Hak ettiğini buldu. Karımla böyle konuşarak kendini ne sanıyor?"

Oha!

"Angus-"

Hatasını anladığını belli ederek kesti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kimse seninle böyle konuşamaz, Mia. Hiç kimse."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kollarına çekiyor ve bir eliyle başımı okşuyor. "İyi misin?"

"Gerçekten emin değilim," diyorum dürüstçe, elini incelemek için geri çekiliyorum. "İyi misin?"

Derin bir nefes alarak uzaklaşıyor ve kaldırımında bir ileri bir geri volta atıyor. "Hayır, iyi değilim Mia. Sana o şeyleri söyleme cüretini gösterdiğine inanamıyorum. Pisliğin teki olduğunu duymuştum ama kendim hiç görmemiştim. Eğer bir daha benim barıma adım atacağını sanıyorsa, aklını kaçırmış demektir."

Her ne kadar beni savunmaya gelmesini takdir etsem de, aklım başımdan gidiyor.

"Angus?"

Aralıksız volta atmayı bırakıp dikkatini tekrar bana verdi. "Neden ?

Benimle ilgili tüm o şeyler neydi?

Anne?"

Kıpırdamıyor. Benden başka her yere bakıyor.

"Angus..."

Yolcu kapısını açıyor ve benim için açık tutuyor. Onu takip ederek koltuğuma tırmanıyorum ama kemerimi bağlamıyorum. Kapıyı kapatıyor ve direksiyonun arkasına geçerek kamyonetin etrafında dönüyor.

Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. Bakışları önündeki yola kilitlenmiş, elleri yüzündeki tüyleri sıyrıyor. Kemerini bağlamıyor ve konuşmuyor.

"Angus, neyi biliyor musun?"

"Goof, o sadece asılsız söylentiler yayıyor. Onu dinlemeyin. O bir bok parçası."

"Ama ima söylentileri biliyor musun?"

"Ben... Eminim hepsi saçmalıktır. Küçük kasabalardaki insanların dedikodu yapmayı ne kadar sevdiğini bilirsiniz."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Kamyonun kabini üzerime geliyor, oksijen bir türlü ciğerlerime ulaşmıyor. Angus söylentileri duyduysa, başka kim duymuştur? Ve ben neden duymadım?

"Ne duydun?" Fısıldıyorum. "Mia... "

"Bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Neden? Ne demek neden? Eğer annemin babamı aldattığına dair söylentiler varsa, bunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Ya senin ailen olsaydı?"

"Kasaba dedikodularına katılmam. Beni bundan daha iyi tanırırsınız." "Bunu senden duymayı tercih ederim."

Güvendiğim birinden.

"Emin misin?" Konsolun diğer ucuna uzanıp parmaklarımızı birleştiriyor. "Yapmak istediğim son şey seni incitmek."

"Lütfen." Elini sıkarak sorun olmadığını gösteriyorum.

"Kahretsin, bunu sana söyleyen kişi olmak istemiyorum." Sanki tepkimi görmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "Belediye Başkanı Collins."

"Ne?" Çığlık atıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama cevap vermiyor.

"Annem belediye başkanıyla mı yatıyor?"

"Bu bir söylenti, Mia."

"Belediye başkanı ve annem mi?"

"Çok özür dilerim."

Babamın umutsuz yüzü gözümün önüne geliyor. "Bu yüzden mi gidiyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Aman Tanrım. Sanırım hasta olabilirim. Bunu ona nasıl yapabildi?" Angus'un elini bırakarak kapıyı açtım, temiz havaya ihtiyacım vardı. Ayaklarım kaldırıma değmeden Angus oradaydı.

Yüzümü ellerinin arasına alıp göze gelmemizi sağlıyor. "Mia, ben bir barda çalışıyorum. İnsanlar sarhoş. Saçma sapan konuşuyorlar. Bir erkekle bir kadın arasında tek bir bakış yeter ve bu kasabada herkes

daha bitmeden birbirleriyle yatıyorlar. Söylentiler gerçek değildir. Onlar sadece önemsiz insanların saçma sapan konuşmalarıdır."

Dondurucu hava ve onun sözleri paniğimi gevşetiyor ama yok etmiyor. Adam haklı. Bir söylenti onu doğru yapmaz. Ama ya doğruysa?

"Sence bu doğru mu?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Annenle babanın birbirini çok sevdiğini biliyorum."

Soruma da cevap vermedi.

"Sorduğum bu değildi."

"Belki de değil, ama kesin olarak bildiğim tek şey bu. Söylentilerin doğru olduğunu düşünmüyorum ama burada oturup sana bunları duymadığımı da söyleyemem. Sana yalan söyleyemeyecek kadar saygı duyuyorum."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben ona başımı sallayıp iyi olduğumu söyleyene kadar ellerimi tutuyor.

İyi değilim ama kaygımın kontrolden çıkmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Yapboz parçalarının birbirine uyması gibi, annemle babamın karakterine çok aykırı görünen şeyler şimdi anlam kazanıyor. Ülkenin diğer ucuna ani taşınma. Annemin ayrılma konusundaki gözyaşları ve babamın kasvetli tavrı.

Evet, annem Goose Hollow konsey üyesi olarak belediye başkanıyla düzenli olarak çalışıyor. Ama onunla yatmak? Cidden mi?

Angus kamyonete geri atlıyor ve motoru çalıştırıp kaloriferi açıyor. Kim bilir ne kadar süre sessizce oturduktan sonra sordu. "Bu bilgiyle ne yapacaksın?"

Kafamı kurcalayan soru da bu.

Anneme sorarsam ve doğru çıkmazsa, ondan şüphe ettiğim için beni asla affetmeyebilir. Eğer ona sorarsam ve doğruysa, o zaman ne olacak? Onunla ilişkim bir daha eskisi gibi olur mu? Öğrenirsem babamı utandırır mıyım? Eğer sormazsam, bu hep aklımın bir köşesinde mi kalacak?

"Bilmiyorum. Sen olsan ne yapardın?"

"Sana söyleyemem. Fark etmiş olabileceğiniz gibi, biraz asabi olabiliyorum."

Az önce Rhen'i yere serdiğini düşünerek .

"Muhtemelen doğru düşünemezdim ve cevaplar talep ederdim. Ama içimden bir ses, keşke önce iyice düşünseydim diyeceğimi söylüyor."

Bana bir dakika oturmamı söylüyor.

Geri alamayacağım bir şekilde tepki vermeden önce düşünmek.

"Sence annen insanların söylediklerini duymuş mudur?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç konuşmadık."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için
üzgünüm." "Ben de üzgünüm."

"Hadi, seni eve Sawyer'a götürelim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Angus

I Hayatımın en uzun üç haftasıydı. Yirmi bir gün önce hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşadım ve gecenin bu önemi taşıdığı anı tam olarak biliyorum.

Benim için her şeyin tıklandığı an.

Mia'nın iş arkadaşlarıyla Sawyer hakkında sohbet ediyordum ve onun beni izlediğini hissedebiliyordum. Bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde bana sırtını dönmedi. Onun yerine, gözleri benim ona duyduğum aynı merak ve takdirle yumuşadı.

İşte tam o anda, parti bittiğinde onu eve götürmemin hiçbir yolu olmadığını anladım. Onu odamızın rezervasyonunu yapması için bırakmak her şeyden daha mantıklıydı. Ona tekrar dokunmam gerekiyordu. Onu tekrar tatmalıyım.

Bu benim açımdan bencilceydi, elbette bunu biliyordum. Ama ikimiz de bir gece daha istiyorduk. Başka bir geceye ihtiyacımız vardı.

Bütün gece seviştik, şafak sökerken uykuya daldık. Bir kez daha, yeryüzündeki cennete sarılmıştım.

Giyinip el ele kamyonuma doğru yürürken sessizlik bize eşlik etti. Ama kahvaltıda ikimiz de rahatladık. Sohbetimiz yeniden canlandı. Belki de yemeğe ara vermemiz birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunu geciktirdiği ve sahip olduğumuz zamanı kucakladığımız içindi.

Sonra Rhen masamızın üzerine bir gölge düşürdü ve Mia'nın gözlerindeki ışığı kararttı.

Ona vurmalı mıydım?

Muhtemelen

vurmamalıydın.

Tekrar yapar

mıydım? Kesinlikle.

Yapmak istediğim son şey, ona annesi ve belediye başkanı hakkında son bir yıldır ortalıkta dolaşan saçma sapan söylentilerden bahsetmektir. Erin'i hayatım boyunca tanıdım ve insanların söylediklerine inanmayı reddettim. Ama bu hakaret onun dilinden dökülür dökülmez Mia'nın çarklarının döndüğünü görebiliyordum.

Kahvaltıya giderken zihnim çift zamanlı çalışıyor, ne söylemek istediğimi bulmaya çalışıyordu. Ona bir geceden daha fazlasını istediğimi nasıl söyleyeceğimi. Onun her şeyini istediğimi. Ama önce bilmesi gerekiyordu. Her şeyi.

Sonra sabah boka sardı ve ihtiyacı olan son şey zaten karmaşık olan ilişkimizi daha da karmaşık hale getirmemdi.

Evin önüne geldiğimde ilk kez konuştu. "Benimle ön kapıya kadar yürümene gerek yok."

"Elbette yapacağım," diye ısrar ettim.

"Hayır. Bırak gideyim. Daisy'nin yatıya kalmamızla ilgili soruları olacağını biliyorsun."

"Tam da bu yüzden sizinle birlikte cevap vermek için orada olmalıyım."

"Gerek yok. Ona aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyeceğim. Ne de olsa gerçek bu."

Sesindeki yenilgi kalbimi göğsümden söküp aldı.

Ona uzandım ama o beni geri çekti. Sanki kalbimi araba yoluna düşürmüş ve kamyonu üzerinden geçirmiş gibi hissettim.

"Mia, konuş benimle."

"Bunu tekrar yapamam. Zaten acıyor." "Tamam."

Tamam mı? Gerçekten mi pislik? Hepsi bu mu?

Kendimi yumruklamak istedim ama geçirdiği sabahtan sonra başka ne diyebilirdim ki? Özellikle de bana onu bırakmamı söylerken.

Garip bir yanımda dün gece için özür dilemek istiyordu ama üzgün değildim. Ona da söylediğim gibi, ben bencil bir piçim. Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Ön kapı açıldı ve kız kardeşim kapı aralığını doldurdu, kollarını kavuşturmuş, evin tüm sıcaklığının dışarı çıkmasına izin veriyordu.

Mutlu görünmüyordu ama değildi.

Mia kamyonetten indi ve veda etmeden ya da omzunun üzerinden bakmadan uzaklaştı, bu da beni umutsuz bir paniğe sürükledi. Kadın kalbimi ölümüne kavramıştı ve bilmeden onunla birlikte uzaklaşıyordu.

O zamandan beri her hafta Pazar yemeğine gidiyorum. Üç gösteriden sonra Mia ve Sawyer nihayet geldiler.

Kahretsin, acıyan gözler için bir manzara.

Üç hafta önce onu bıraktığımdan beri neredeyse hiç uyumadım. O sabah onu kontrol etmek için mesaj attım ve bana teşekkür etti ama biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Onun isteğine saygı göstermek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Milyonlarca kez neredeyse ona mesaj atacak, onu arayacak ya da annemi ziyaret etmek için çiftlikteyken eve gelecektim. Ama yapmadım. Onun sesindeki acıyı duyacak kadar güçlü değilim. Eğer yüzündeki kalp kırıklığını tekrar görürsem, siktir et diyebilir ve onu kendime mal edebilirdim. Sonuçlar lanet olsun.

Bu gece her şey normale döndü. Beni platonik bir kucaklamayla karşıladı, sanki ben ona ziyafet çekerken otel bornozunun kravatıyla onu bağlamama izin vermemiş gibi. Sanki yüzümün her yerine boşalmamış ve kendimizi anlamsızca becermemişiz gibi.

Bu anılar zihnimde yer kaplarken, ertesi sabah onu bıraktığımda yüzündeki yenilgi ve üzüntü beni rahat bırakmıyor. Her şey yolundaymış gibi davranmama izin vermiyor.

Her ne kadar onun rol yaptığını düşünsem de öyle olmayabilir. Belki de son birkaç haftadır aramızdaki boşluk, bazı şeyleri aşmak için ihtiyaç duyduğu şeydi. Beni aşmak için.

Ben o kadar şanslı değildim.

Duygularım daha da yoğunlaştı.

Onu özlüyorum.

Sawyer'ı özledim.

Şu anda annem, Cal, Charlotte, Daisy ve ben Knox ile görüntülü sohbet ediyoruz. Görüşme sırasında Mia Sawyer'ın bezini değiştirmek için sıvıştı. Odaya geri dönmesini beklerken takıntılı bir adamım. O kadar ki, Knox'un söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Daha ne olduğunu anlamadan, vedalaşıyorduk.

Masadan kalkıp Mia'yı bulmak için bir bahane uydurmak üzereydim ki Daisy içeri daldı. Beni kolumdan tutarak

Beni zorla arka kapıdan dışarı, otlaklara bakan güvertenin mahremiyetine sürüklüyor. Üç haftadır onunla bir odada yalnız yakalanmamaya özen gösteriyor ve bütün gece onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum. Mia'nın benden kaçtığı kadar ben de kız kardeşimden kaçınıyordum. Daisy istediği zaman tam bir kasırga oluyor. Korkarım ki getireceği fırtınaya hazırlıklı değilim.

Pijama partimizden sonraki pazar günü, kız kardeşim beni köşeye sıkıştırdı. Bir kez daha Mia'yı incitmemem için beni uyardı. Rhen fiyaskosundan sonra yeterince şey yaşadığını ve hayatında başka bir drama ihtiyacı olmadığını söyledi. Ona boş yere çıldırdığını söyledim. Tabii ki bana inanmadı ama daha fazla sorusuna cevap vermeyi reddedince işin peşini bıraktı.

Ancak Daisy kemiği olan bir köpek gibidir. Kemiği saklamak için gömebilir, ancak hazır olduğunda onu çıkarır ve çekirdeğine ulaşana ve sonunda tamamen yok olana kadar çığır.

Yemek odasının pencerelerinden görünmeyecek şekilde güvertenin en ucuna ulaştığımızda bana dönüp "Ne ediyorsun sen?" diye tısladı.

Mart ayının başlarındaki serin akşam havası olabilir, ama büyük olasılıkla kız kardeşimin sesindeki zehir omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Neden bahsettiğinden emin değilim, kardeşim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum, bakışlarımı kararan ufukla aramdaki çit direklerinde tutuyorum.

"Mia! Seni salak! İkinizin arasında neler oluyor?" Omzuma sapladığı parmağı her zamanki gibi sivri. "Bu, patronları için sahte bir ilişkiden daha fazlası ve bana öyle olmadığını söyleme."

"Eminim kız kıza konuşmuşsundur. Neden *bana* neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Ciddiyim. Mia'nın ona ne söylediğini bilmek istiyorum. Nasıl hissettiğini. Ne istediğini.

"Gus, Mia'dan bahsediyoruz. Senin hiç bitmeyen tek gecelik ilişkilerinden biri değil."

Mia ile yatağıma giren diğer kadınlar arasındaki farkı bana söylemesine gerek yok. Karşılaştırılmaz bile. Bu yüzden Yeni Yıl Arifesi'nden beri başka kimse olmadı ve beni becerdi, ama olmasını istemiyorum.

"Endişelenmene gerek yok, kardeşim. Onun ve Sawyer için yeterince iyi olmadığımı biliyorum."

"Kapa çeneni," diye tıslıyor. "Saçmalama. Ben öyle bir şey demedim ama bu Mia, Gus. O ailenin bir parçası. Ona zarar verirsen, bana zarar vermiş olursun."

Aynen, kardeşim. Aynen.

"O hiçbir yere gitmiyor," diye devam ediyor. "Ve buradan sonsuzluğa kadar her Pazar yemeğinde ve aile etkinliğinde sana bakmak zorunda kalacak."

Keşke. "Dais, anlıyorum."

"Anladın mı?"

"Derse ihtiyacım yok, küçük kardeşim." "Gus Gus!"

Sawyer her an devrilecekmiş gibi başını öne eğmiş, son sürat bize doğru koşuyor ama tam zamanında bacağıma çarpıyor.

"Hey, dostum. Ne yapıyorsun?"

Yapmamam gerektiğini bilsem de her zaman cezaya aç biri olmuşumdur, kız kardeşime bakıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzündeki kızgınlık her şeyi anlatıyor. *Hayatlarını mahvetme.*

Mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde alındı, başımı sallayarak cevap veriyorum.

Sawyer'ı kucağıma alıyorum ve kollarını boynuma doluyor. Vücudu bana karşı ölü bir ağırlık gibi gevşiyor. Anında rahatladım.

"Üzgünüm, yatma vakti geçti."

Mia'nın sesi bana anında huzur veriyor. Üç haftalık sessizlikten sonra, onun yakınlarda olduğunu bilmek, o sabah onu bıraktığımdan beri beni bağlayan endişe düğümünü çözmeye yetiyor. Ne yaptığını ya da gününü nasıl geçirdiğini bilmemek beni çıldırmanın eşiğine getirdi.

Oğlunun sırtını ovmak için yanıma geldi ve kolumu ona dolamak ve onu yanıma çekmek istemediysem lanetleneceğim, böylece ikisi de kollarımın arasındaydı.

"Hayır, endişelenme. Sorun etmediğimi biliyorsun," diyorum Sawyer'ı yatıştırmak için bir o yana bir bu yana sallanarak.

Bana küçük bir gülümseme sunmadan önce göz ucuyla Daisy'ye bakıyor. Kız kardeşimin dikkatli bakışları altında rahatsız görünüyor.

"Ee, nasılsın?" Seyircimiz yokmuş gibi davranmaya çalışarak soruyorum. Ve onu görmeyeli tam olarak kaç gün, hatta kaç saat olduğunu söylememek için kendimi tutuyorum. "Sorun değil. Beni bıraktığında Daisy'ye her şeyi anlattım. Biz onun önünde konuşabiliriz."

Daisy ile savaşılmaya hazırım, çünkü elbette bebek bakıcılığı yaparken bütün gece en iyi arkadaşını becermem hakkında söyleyecek bir şeyleri olacak.

Ürkütücü bir şekilde sessiz kalıyor. Bu onun karakterine aykırı. Ona güvenmiyorum. Madem üç haftadır biliyordu, neden peşime düşüp canıma okumadı?

"Peki... ikiniz tam olarak ne hakkında konuştunuz?" Ayrıntıları öğrenmeden fazla bir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

"Annem," diye fısıldıyor.

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası dalgalanıyor. Tabii ki birlikte geçirdiğimiz geceden bahsetmiyordu. Annesinden bahsediyordu. Bana bunu bir daha yapamayacağını söylediğinde ciddiye. Kalbinin bu işe karışmasını istemiyordu. Ama ben kalbi her zaman işin içinde olan ve birlikte geçirdiğimiz gecenin onun için Rhen'in gündeme getirdiği saçmalıklardan daha önemli olduğunu düşünen bir pisliğim.

Ben bir aptalım.

Tabii ki Rhen'in yorumları onu sarstı.

"Doğru ya. Ee, iyi misin?"

"Bilemiyorum. Yani, bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum ama bu, buradan başka bir yerde emekli olmaktan hiç bahsetmemişken, ülkenin diğer tarafına aniden taşınmalarını açıklıyor."

"Ona bir şey söyleyecek misin?"

"Hayır. Bunun onların ilişkisi olduğunu ve beni ilgilendirmedini düşünüyorum. Ve umarım doğru değildir. Onunla bu konuda yüzleştiğimi ve bunun doğru olmadığını düşünebiliyor musun?"

"Mantıklı."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onun kalp kırıklığını görebiliyorum. "Bir parçamın buna inanmasından nefret ediyorum. Ve eğer doğruysa, bunun babamı ne kadar incittiğini düşünmekten nefret ediyorum. Onlara bir daha aynı gözle bakabileceğimden emin değilim."

Oğlunu tutmayan kolumla onu kendime doğru çektim. "Özür dilerim, Goof." İçgüdüsel olarak onu başının üstünden öpüyorum. Vücudunu bana doğru çeviriyor, böylece yanağı göğsümde kalıyor ve eli Sawyer'ın sırtını ovmaya devam ediyor.

Üçümüz sığdık.

Ama kız kardeşimin bir bakışıyla yarın Dr. Laughlin ile terapi randevumda konuşacak çok şeyim olacağını anladım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Angus

H Uzun saçları göğsümü gıdıklıyor. Öpücükleri karın kaslarımın üzerinden geçip sikime doğru ilerlerken tenimi dağlıyor, ağzının sıcaklığının beni dizlerimin üzerine çökerteceğini biliyorum. saniyeler. Dili uzunluğumun alt tarafındaki damarın izini sürdükten sonra ucun etrafında daireler çizerek onu bekleyen pre-cum'u yalıyor.

Etrafımda mırıldanmasının titreşimi göğsümün derinliklerinden bir hırıltı çıkarıyor ve beni boğazının arkasına götürmeden önce kıkırdamasına neden oluyor. Parlak mavi gözler beni almasını izlememi emrediyor. Ellerim siyah saçlarını yumrukluyor -

BANG!

Garip bir tıslama sesinin eşlik ettiği yüksek bir gürültü beni rüyamdan uyandırıyor. Karanlıkta hiçbir şey göremeyince, doğduğum günkü gibi çırlıçıplak yataktan fırlıyorum ve ışıkları açıyorum. İlk başta, gözlerim ışığa alışırken, akan su sesinin nereden geldiğini anlayamıyorum. Mutfığa doğru yürürken, bunu anlamak için gözlerime ihtiyacım yok. Çıplak ayaklarıma vuran buz gibi soğuk su bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Mutfak lavabosunun altındaki borular patladı ve her yer su oldu.

Siktir!

Aceleyle yatağa dönüp yerde bıraktığım şortumu giyiyorum ve telefonu hoparlöre alarak Cal'ı arıyorum.

"Ne oluyor, Gus? Saat sabahın biri. İyi misin?"

"Dostum, seni uyandırdığım için üzgünüm ama bir sorunum var. Mutfak borusu patladı. Her yer su oldu."

"Kahretsin, tamam. Yola çıkıyorum. Ana su hattını kapatmanız ve cihazlarınızın bağlantısını kesmeniz gerekiyor."

"Anlaşıldı. Sağ ol dostum."

Aramayı sonlandırıp dışarıya, ana su hattına doğru koşuyorum. Ne yaptığımı anlayana kadar Cal'in kamyonunun ışıkları hattı aydınlatıyor ve artık el feneri özelliğine güvenmeyerek telefonumu cebime sokuyorum.

Su hattı kesildikten sonra Cal bir kol dolusu havlu ve yanında getirdiği alet çantasıyla beni içeri kadar takip ediyor. Sahip olduğum aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğum aklımdan çıkmıyor. Her zaman bir telefon uzağımdalar. İhtiyacım olduğunda hep yanımdalar.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, mutfaktan mekanın tamamına kadar zemini kaplayan su vardı.

"Barı tamir ederken çatı katını da yenilemeni söylemiştim. İşin kolayına kaçarsan olacağı budur."

"Dersi başka bir zamana saklayabilir miyiz?"

Cal merdivenlerin başına bir havlu bırakır, muhtemelen suyun merdivenlerden aşağı inmesini engellemeye çalışıyordur. Onun açısından temenni dolu bir düşünce.

O lavabonun altında bir çeşit sihir yapıyor, ben ise bardaki ıslak süpürgeyi hatırlamadan önce sahip olduğum tüm havluları kullanıyorum. Ben ortalığı temizlemek ve silmek için elimden geleni yaparken Cal aletleri kancalarından çıkarıyor ama ortalık hâlâ dağınık. Bu pisliği temizlemek için ıslak bir süpürge ve birkaç havludan çok daha fazlası gerekecek.

"Bir çanta hazırla. Bu gece bende kalabilirsin," diye teklif ediyor Cal.

"Kulübede kalırım," diye karşı çıkıyorum, birkaç gün yetecek kadar kıyafeti bir çantaya tıkıştırıyorum.

"Yapamam. Knox'un bir yapımcı arkadaşı bunu paparazzilerden saklanmak için kullanıyor. Bir pop yıldızıyla aldatma skandalı ya da onun gibi bir şey."

"Kahretsin."

"Bir yolunu buluruz. Bu arada sabah arkadaşşıma ulaşp onları ne kadar sürede buraya getirebileceğimize bakacağım. Nereye inersen in, bir süre orada kalman gerekecek. Sanırım

Bu süre zarfında eşyalarınızı da bir yerde saklamanız gerekiyor. Bu sefer cimrilik yok. Her yeri yenilemeniz gerekiyor."

"Harika. Ama seninle bu geceden fazla kalmayacağım. Sen yeni evlisin ve senin seks yapmanı dinlemektense kulak zarımı oymayı tercih ederim."

"Her zaman annemle kalabilirsin."

"Yapabilirim ama geç saatlere kadar çalışıyorum ve onu uyutmak istemiyorum. Bir yolunu bulacağım."

Tanrım, bu oldukça pahalıya mal olacak. Böyle bir durumu planlamamıştım ama neyse ki barın tadilatı kendi masraflarını karşıladı ve işler iyi gidiyor. Paramı buna harcamak istemezdim ama hayat çok acımasız.

Her ne kadar maliyet ve tüm bu durumun yarattığı genel sıkıntı berbat olsa da, mazoşist bir umut ışığı var, çünkü tam olarak nerede kalabileceğimi biliyorum.

Otuzuncu Bölüm

Mia

I Bu sabah Angus'un mesajlarını aldığımdan beri midem bulanıyor. İçim ve dışım o kadar titriyor ki ilk hastamın kan basıncını üç kez ölçmem gerekti. duyamıyorum Stetoskopumdan kalp atışlarını kendi kalbimin gürültüsünden daha fazla duyuyordum. Hastalarımın bana söylediklerinin yarısı bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu çünkü beynimde Gus'ın metninden başka bir şeye yer yoktu.

Titreyen parmaklarımı ona mesaj atacak kadar kontrol altına almam öğle tatilimin sonuna kadar sürdü.

ANGUS:

Günaydın, Goof. Senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Çatı katındaki borular patladı ve kalacak bir yere ihtiyacım var. Yoluna çıkmayacağıma söz veririm, geçici olarak eve taşınmamda bir sakınca var mı? Benim odam sende kalsın. Ben yedek odayı kullanırım.

MIA

Tabii ki, burası senin evin. Ama eve döndüğümde oda değiştirmenin sakıncası yok. Yeni bir yer aramaya başlayacağım, böylece senden kurtulabiliriz.

Sanki sabahtan beri cevap vermemi bekliyormuş gibi hemen cevap veriyor.

ANGUS

Sakin cüret etme. Benim yerim hala senin yerin. Bu değişmedi.

MIA

Yine de umurumda değil.

ANGUS

Dur. Eve gittiğinde görüşürüz.

Mesajlaşmamız dört saat önce sona ermişti ama o zamandan beri kafamın içinde özgürce yaşıyordu. Sawyer ve ben evin önüne geldiğimizde Angus'un pikabını park etmiş halde bulduk, içim burkuldu ve soğuk terler döktüm.

Bunu yapamam.

Angus McKinnon ile yaşayamam.

Oteldeki gecemizden sonra olmaz. Kalbimin bu adama bağlanması yeni bir şey değil ama her zamankinden daha kırılgan hissediyorum. Dikkatli olmazsam milyonlarca parçaya ayrılabilirmiş gibi.

Arabadan inip akşamın serin havasına adım attığımda, oğlumu araba koltuğundan almak için arka kapıyı açmadan önce derin ve güçlendirici bir nefes alıyorum.

"Benim yorgun küçük adamım," diyorum, verandanın merdivenlerinden çıkarken tüylü kışlık şapkasına bir öpücük kondurarak. "Seni seviyorum, benim tatlı oğlum."

"Seni seviyorum anne," diyor uykulu bir sesle.

Adımlarım kekeliyor ve kalbimin sadece kollarımdaki çocuğa ayrılmış kısmı kabarıyor. n kapıyı açtığımda ve mutfaktan gelen lezzetli bir şeyin kokusuyla karşılaştığımda dökülen gözyaşlarını durdurmak mümkün değil.

Gözyaşlarımı silmek için çantamı ve Sawyer'ın sırt çantasını yere bırakıyorum.

Angus'un derin sesi beni ürkütüyor. "Var? Sen iyi misin? Sawyer'a bir şey mi oldu?"

"Gus?" Sawyer başını kaldırır ve şimdi çok yakınında duran endişeli adama doğru uzanır.

Angus Sawyer'ı elimden alıyor, bu da duygusal durumumu daha da kötüleştiriyor. Bu çok fazla. İkisini bir arada görmek şimdiden kalbimi kırıyor.

"Mia, lütfen." Sesi çaresiz geliyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Gözlerimdeki havuzlardan onu zar zor görebiliyorum ama sesindeki endişeyi saklamak mümkün değil. Belli ki birinin bana zarar verdiğini düşünüyor ve beni kurtarmak istiyor.

Sawyer'ı işaret ederek, hıçkırıklarına engel olamıyorum ama kıkırdıyorum. "O yaptı."

"Ne demek istiyorsun, Goof?"

"Anne, ağlamak yok," diyor Sawyer Gus'ın kollarından.

"Bebeğim, lütfen bana sorunun ne olduğunu söyler misin?" Gözlerimin içine bakmak için eğilerek bir adım daha yaklaşıyor.

Bebeğim?

Hayır.

Şu anda buna değinmeyeceğim. Hayır.

Hayır, hayır. Yok, yok.

"Bana ilk kez beni sevdiğini söyledi," diye zırladım.

Kulaktan kulağa gülümserken Angus'un yüzü aydınlanıyor. Aramızdaki boşluğu kapatarak alnını benimkine bastırıyor. Sawyer ikimizin de boynuna birer kol doluyor. "İyi işti dostum."

Angus beni öpmüyor, ama o an dudakları benimkilerin üzerindeyken olabileceğinden çok daha samimi, çünkü üçümüz varız. Hayatımdaki iki erkek. Benim olmayabilir ama Angus benim için inanılmaz derecede önemli. Her zaman öyleydi.

Bu tatlı anı onunla paylaşmak benim için dünyalara bedel. Bunun gibi anların hayalini kuruyorum ama en çok korktuğum şey, bunun gibi çok fazla anın sonunda yaşayan bir kabusla dönüşmesi.

Bu çok tehlikeli.

Boşluğa. Alana

ihtiyacımız var.

"Bir şeyler güzel kokuyor." Konuyu değiştirmeye ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama Sawyer hâlâ ikimize de tutunmuş, bizi birbirimize bağlı tutuyor.

Cevap verirken Angus'un nefesi yüzümü gıdıklıyor. "Sana yemek yapıyorum. Alanını işgal etmeme izin verdiğin için teşekkür etme şeklim."

Sadece birkaç santim ötemde duran güzel dudaklarını öpme isteğiyle başım dönüyor. Bunun yerine, geriye doğru bir adım atıyorum.

Boğazını temizler. "Hadi, küçük adam. Bırakalım da annen biraz rahatlasın." Büyük odaya geçerler ve Sawyer'ı kanepeye oturtur. Şapkasını kafasından çıkardığında, yeni yürümeye başlayan çocuğun parazit dolu ince saçları dimdik dikiliyor. "Bud, saçına bak. Stil sahibisin, dostum." Angus ceketini ve ayakkabılarını giymesine yardım ederek yoluna devam eder. Sawyer artık tamamen uyanmış ve oynamaya hazır.

"Gus, vroom truck oyna!" Koltuktan atlayıp odasına koşuyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Aptalca su dökmeler için özür dilerim," diyorum ve paltomu omuzlarımdan sıyrıp ön kapının yanındaki kancaya asıyorum.

"Hiç de aptalca değil," diyor, Sawyer'ın ceketini asmak için odayı geçiyor ve ayakkabılarını az önce çıkardıklarımın yanına bırakıyor.

Ve böylece aramızdaki mesafeyi yok ettik. "Yemek yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum, ama istedim." Bana doğru uzanıyor ve tam başparmağı yanağımlı okşarken, koridorda koşan çoraplı ayakların patırtısı elini bırakmasına neden oluyor, ancak oğluma dönmeden önce bakışları birkaç kalp atışı boyunca benimkine sabit kalıyor.

"Vroom, vroom." Sawyer bir eliyle plastik bir damperli kamyonu havaya kaldırırken diğer eliyle Angus için uzattığı çekiciyi taşıyor.

"Sen onları benim için ısıt, ben de yemekten sonra oynayacağıma söz vereyim."

"Hayır! Gus şimdi oyna!" diye sızlanıyor, ayaklarını yere vuruyor. "Sawyer Brian Powell," diyorum anne sesimi kullanarak.

Yorgun oğlum kendini yere bırakıyor ve bezli poposunun üzerine iniyor. Alt dudağı titriyor ve su işlerinin güvertede olduğunu biliyorum. Bitkin düşmüş ve eriyor. Araya girmek üzereydim ama Angus benden önce davrandı.

"Bud, sana özel bir spagetti yemeği yaptım ve şimdi yemek zamanı. Yemekten sonra oynayacağımıza söz veriyorum."

Sawyer'ın alt dudağı hâlâ titriyor, dev bir timsah gözyaşı alt kirpiklerine can havliyle tutunuyor.

"Sana verdiğim sözü asla tutmayacağım, dostum. Asla."

Angus her şeyiyle söylediklerinin arkasındadır. Tanıdığım en sadık, en güvenilir insanlardan biridir. Bana söylediği tek yalan, birlikte sadece bir gece geçireceğimizdi, çünkü bana bir saniye verdi.

Sawyer anlayışla başını sallar.

Sawyer'ın oyuncaklarını elinden alıp onu kucağına alan dövmeli adam, az önce oğluma sözünden asla dönmeyeceğine dair söz vermişti, hazır masaya doğru yürüdü ve Sawyer'ı mama sandalyesine oturttu.

"anne, yemek vakti. Git önlüklerini çıkar."

Sersemlemiş bir halde talimatlarını yerine getiriyorum ve iş kıyafetlerimi çıkarıp aynı derecede rahat yoga pantolonumu ve omzu açık büyük bir kazağımı giyiyorum. Onlarla masada buluştuğumda, Angus iki kadeh kırmızı şarap doldururken Sawyer bir parça sarımsaklı ekmek çiğniyordu.

Bunu neden yapıyor? Bu çaba niye? Bir biz olma ihtimali hakkında fikrini mi değiştirdi?

"İşte "

"Anne!" Sawyer salyalı ekmek dolu bir yumruk uzatıyor.

"Hey, tatlım. Nefis görünüyor."

"Nefis, anne."

Gözlerim Angus'a kayıyor. Beni izliyor ve onu yakaladığımda başka tarafa bakmıyor. Onun yerine, fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Hey." diyor.

Tek kelime. Tek gereken bu ve ben darmadağın oldum. Koltuğuma yeni oturmamış olsaydım, yerde bir su birikintisi olacaktım.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Süslü bir şey değil. Sadece bir Sezar, spagetti ve sarımsaklı ekmek. Bu küçük adamla sosu nasıl idare etmek istediğinden emin değildim, bu yüzden ona başlangıç olarak ekmek verdim."

"Teşekkürler."

Başka ne diyeceğimi
bilemiyorum. "Yumul, Goof."

* * *

"Bir çocuğa bakmanın bu kadar zor olması inanılmaz. Hayatımda gördüğüm en sevimli şey olması iyi bir şey." Angus derin bir iç çekerek kanepeye oturur.

"Bunun doğanın onları gençken hayatta tutma yöntemi olduğuna inanıyorum. Yani, o , ona karşı sert durmak çok zor.

Bazen," diyorum işimi bitirmekte olduğum mutfaktan. Yemek harikaydı, ama vay canına, mutfağı havaya uçurdu.

Banyo sırasında ve ben Sawyer'ın dişlerini fırçalayıp pijamalarını giydirirken bizimle takıldı. Angus ona yatmadan önce bir ya da üç masal okudu ve ben de akşam yemeği hazırlanırken patlayan bombadan sonra burayı temizliyordum. Adamın o kadar da mükemmel olmadığını bilmek güzel.

Telefonu çalıyor ama cevap vermeden önce koltuktan kalkıp ön kapıya yöneliyor. "Hemen döneceğim."

Onaylamak için elini sallarken çenesinin esnemesini ya da ses tonundaki ciddiyeti gözden kaçırmıyorum.

Mutfakla işim bitince yatak odamdan e-okuyucumu aldım. Şey, *onun* yatak odasından ve büyük boy kanepenin en sevdiğim köşesine yerleşiyorum, arkaya sarkan yumuşak polar battaniyeye sarınıyorum ve yarısına geldiğim seksi milyarder romantizmini okumaya çalışıyorum. Keşke sayfadaki ilk cümleyi geçebilseydim. Aklım sorular ve çılgın düşüncelerle dolu bir hız treninde.

Neden telefon etmek için dışarı çıkmak zorunda kaldı? Kiminle konuşuyor?

Biriyle mi görüşüyor?

Burada oturup okumak yerine eşyalarımı boş odaya mı taşımalıyım?

Yaşamak için yeni bir yer aramaya başlamalıyım ki adam evini geri alabilsin.

Ama taşınmak istemiyorum. Aslında, tesisatçıların acele etmemelerini, parçaları kaybetmelerini ve belki de çatı katını hiç bitirmemelerini istiyorum. Hem Angus'u ev arkadaşı olarak tutabilirim hem de kadınları geri götüreceği seks yuvası olmaz.

Ön kapı açılıyor ve gözlerimi tabletimden ayırmadan, bir şey söylemeden önce kalktığı yerde oturmasını bekliyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece eski asker arkadaşlarımdan biri. Son birkaç yıldır benden programlarına katılmamı isteyen bir podcast sunucusu var. Çareyi benim müfrezemden birine ulaşmakta buldu ama ben ilgilenmiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Etrafta çok fazla CMH yok ve çok fazla teklif , ancak tüm bu özel muamelenin hayranı değilim. Benim de diğerlerinden bir farkım yok.

Birlikte görev yaptığım diğer askerler gibi. Ben sadece hayatta kalan şanslılardan biriydim."

Kongre Onur Madalyası'ndan hiç bahsetmez. Konuşmamızın bu noktaya varacağını düşünmemiştim ama bana bu konuda konuşacak kadar güvendiği için mutluyum.

"Evet, ama başkalarını da kurtardın. Şanslı değildin, cesurdun," diyorum kanepenin diğer ucundan. "Sen , Angus. Keşke bunu görebilseydin."

Gözleri benimkileri arıyor. Ne aradığından emin değilim ama tek yapmak istediğim kucağına tırmanıp ona sarılmak. Kendisi kadar özel olduğunu hissettirmek.

"Terapistimle bu konuyu konuştum ve bana iyi gelebileceğini düşünüyor. Sadece emin değilim."

Terapisti mi var?

Bu beni neden şaşırttı, emin değilim ama bunu duyduğuma sevindim. Bu düşünce kalbimi ısıttı. Kendisini gülümsemeyi pek sevmeyen, metanetli bir adam olarak tanıtıyor ama eğer bir gülümsemenin muhatabı olacak kadar şanslıysanız, bu her şey demektir. Yaşadığı travmadan sonra, biriyle konuşuyor olmasına sevindim. Bugünlerde onu daha fazla gülümserken gördüğüme sevindim.

"Hepimizin seninle gurur duyduğunu biliyorsun. CMH madalyası olsun ya da olmasın."

Bakışları kucağında duran ellerine düşüyor. Neredeyse utanmış görünüyor, ki niyetim bu değildi.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum." Bu doğru. Chris'i kaybetmek hayatımda yaşadığım en kötü şeydi. Angus'u da kaybetmiş olsaydık ne olurdu hayal bile edemiyorum.

Bu onun bakışlarını tekrar bana çevirmesine neden oluyor. Konuşmuyor ama gözlerinde nasıl cevap vereceğimi bilemediğim, dile getirilmemiş bir soru var.

Adam kalbimi kırıyor.

"Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Angus. Yaptıkların ve sadece hayatlarında olduğun için sana minnettar olanların minnettarlığını hak ediyorsun. Eminim insanlar senden çok şey öğrenebilir."

"Ben öğretmen değilim."

Ses tonu kasvetli. Belki de iltifat yolu

Git

"Ne tür teklifler aldınız?"

"Konuşma anlaşmaları. Kitap anlaşmaları. Podcast'ler." Omuz silkiyor. "Vay canına, oda arkadaşım çok popüler."

Ayağımla bacağını drtmek için uzanıyorum ve o da tutuyor. Ne olduğunu anlamadan bana muhteşem bir yemek masajı yapıyor. İçimden geri çekilmek geliyor, çünkü şımartılmayı hak eden o, ama bu onu rahatlatıyor, hiç konuşmadığımız bir yanını paylaşırken onu meşgul ediyor gibi görünüyor.

"O kadar ileri gitmezdim ama yıllar içinde oldukça kârlı teklifler aldım. Hayatımın en kötü gününden kazanç sağlamak bana doğru gelmiyor, anlıyor musunuz?"

"Anladım."

"Değer verdiğim insanlar için her şeyi yaparım ve birlikte görev yaptığım insanlar benim ailemdi. Yaptığınız şey bu."

Chris'ten bahsetmiyor. Bahsetmek zorunda değil. Bu onun için çok zor. Kan kardeşi olmayabilirlerdi ama yine de kardeştiler.

"Sawyer ve benim için yaptığın gibi bir şey. Bize yaşayacak bir yer veriyorsun ve kocam gibi davranıyorsun."

"Senin için her şeyi yapacağımı ne zaman anlayacaksın?"

"Aile olduğumuz için mi?"

Bununla nereye varmaya çalışıyorum?

"Eğer kendine söylemek istediğin buysa."

Birbirimizi izlerken ruh hali değişiyor gibi. Ellerinden biri baldırıma doğru kayıyor. Cevabının imalarıyla birlikte dokunuşundan vücudum ısınıyor. Elleri daha fazla kaymadan önce bacağımı çekip altıma sokuyorum.

Bir şey söyle, Mia.

Bir şeyler söyle!

Sanki bana bir can simidi atar gibi, Sawyer ağlıyor. Angus'la aynı anda ben de ayağa fırladım. İkimiz de yüzdürme cihazını kavradık.

"İyi geceler," diyor, odadan çıkarken sesi sinirli çıkıyordu.

Takip ediyorum, Sawyer'ın kapısında duruyorum. Angus uyumakta ısrar ettiği boş yatak odasına doğru yürüyor. Kapıyı kapatmadan önce bana dönüp bakmıyor.

Kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktum?

Bölüm Otuz Bir

Angus

"S "Mia ve Sawyer ile evde işler nasıl gidiyor?" Dr. Laughlin haftalık online terapi randevum sırasında soruyor.

İlk yardım istediğimde, yerel terapistlerin hiçbirisiyle anlaşılamadım. Denedim, gerçekten denedim. Bend'de bir psikiyatrist ve iki psikologla görüştüm, ancak hiçbirisi bana uygun değildi.

Doğu Yakası'na yaptığım bir ziyarette arkadaşım Jimmy'ye mücadelemden bahsettiğimde neredeyse pes etmiştim. Onun üniversite mezuniyetini kaçırmamın imkanı yoktu.

Ordudaki görevimiz sona erdikten sonra, ben gazi küçük işletme bursu aldım ve The House'u açtım, oysa müfrezemizdeki her zaman zeki olan Jimmy, GI Bill'den tam olarak yararlandı ve lisans derecesini sadece üç yılda aldı. Daha sonra yüksek lisansını yapmaya devam etti. Okulun ilk üç yılında Doktor'la tanışmasının onu bu süreçten kurtaran tek şey olduğunu söyledi.

Yaşadıklarımızdan sonra... Kaybettiklerimizden sonra... Müfrezemde görev yapan ve hayatta kalan kadın ve erkeklerin çoğu orduya katıldığımız zamanki insanlar değildi. Çoğumuz yardım isteyemeyecek kadar suçluluk duyuyor ya da korkuyorduk. Bu, travmalarımızı yüksek sesle anlatmak anlamına gelirdi. En azından benim için öyle oldu. Elbette, görüntüler kafamda bir film gibi oynuyordu, ama yüksek sesle söylemek... Olanlar hakkında kendimi dinlerken. Endişeliydim.

geçmişin derinliklerine dalsaydım, günümüze geri dönmenin yolunu bulamazdım.

Yaşadıklarımı arkadaşlarımla ve ailemle paylaşmamın hiçbir yolu yoktu. Bana asla aynı gözle bakmayacaklardı.

Sonra Dr. Laughlin'le tanıştım.

Virginia'da yaşadığı için onunla hiç yüz yüze görüşmedim ama her Salı saat 11'de görüntülü olarak konuşuyoruz. Aradan yıllar geçti ve önümde uzun bir yol olmasına rağmen kendimi farklı bir insan gibi hissediyorum. Bir daha gecede sekiz saat uyuyabileceğimden emin değilim ama bugünlerde haftada sadece bir ya da iki kez kâbus görüp soğuk terler dökerek uyanıyorum. Terapiden elde ettiğim tek şey düzenli uyku olursa, buna değmiş olacak.

Hala çatı katını kullanamadığım ve bardaki ofisim yeterince özel olmadığı için, evdeki kanepemde Mia gibi kokan bir yastık tutuyorum. Evdeki her şey Mia gibi kokuyor artık.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kafa karıştırıcı, Doktor." "Nasıl yani?"

"Çünkü ikisinin yanında olmak hayatımda yaşadığım en mutlu an, ama o uzaklaşıyor ya da ben uzaklaşıyorum, çünkü ikimiz de asla olamayacağımızı biliyoruz."

"Nedenmiş o?"

"Nedenini biliyorsun."

"Geçmişte nedenlerinin ne olduğunu biliyorum ama ikinizin arasındaki şeyler değişti. Duygularınız daha da güçlendi ve şimdi nedenlerinizin farklı olup olmadığını merak ediyorum."

"Haklısın. Her ne kadar listenin en başında olması gerekse de, Mia'yla birlikte olmanın kız kardeşimi kızdırması artık umurumda değil. Eninde sonunda bunu atlatacaktır. Ayrıca, zaten bildiği çok açık."

"Peki eğer sebep Daisy değilse, kendini geri tutan şey nedir?"

Daha önce de konuşmuştuk ama onun adını yüksek sesle söylemeyeli uzun zaman olmuştu. Göğsüm sıkışıyor. Nefesim daralıyor. En iyi arkadaşımın yüzü gözümün önüne geliyor. Ölmeden önceki yüzü. Gözlerimin önünde. Göğsünü okşarken bana attığı o bilmiş bakış... Benden habersiz, ona bir şey olması ihtimaline karşı yazdığı bir mektubu saklıyordu.

"Chris," birkaç sessiz dakikadan sonra nihayet söyleyebildim.

"En iyi arkadaşın ve Mia'nın kardeşi. Chris'in onaylayacağını düşünmüyor musun?"

Öne doğru eğilip dirseğimi dizlerime koyarak başımı eğiyorum ve kameraya bakacak gücü bulmadan önce bir süre gözlerimi kapatıyorum. "Mektubunda kız kardeşiyle ilgilenmemi söylemişti. Aklından geçenin bu olduğundan emin değilim."

"Hepsi bu mu?"

Bundan daha fazlası olduğunu biliyor. Yardım istememin ana sebebi Chris'ti. Onu kaybetmenin üstesinden gelemedim. Ya da onu nasıl kaybettiğimi. Atlatabileceğimden de emin değilim.

"Bunun benim hatam olduğunu bilmiyor. Kardeşini kurtarabilirdim ama bunu yapmamayı seçtim."

"Angus, gerçekten böyle mi oldu yoksa kendine anlatmaya devam ettiğin şey bu mu? Sence Chris senin yerinde olsaydı işleri farklı mı yapardı?"

"Doktor, yapma." Göğsüm sıkışıyor ve içim burkuluyor.

"Eğitiminiz göz önüne alındığında Chris farklı bir şey yaparmıydı?"

"Hayır," diye nefes veriyorum. Cevabımdaki gerçeklik bedenimdeki gerilimi azaltıyor.

"Onu seviyor musun?"

"Tüm ."

"Chris'in mektubunda başka ne yazıyordu?"

Boğazımda bir yumru var. Yutkunup geçiyorum ve cevap veriyorum: "Gerçek dünyaya dönmek ve dolu dolu bir hayat yaşamak için. Mutlu olmak için."

"Mia ve Sawyer seni mutlu ediyor, değil mi?"

"Doktor, mutlu ettiklerini biliyorsun."

"Mutlu olmayı hak ediyorsun, Angus. Chris de senin için bunu isterdi."

"Mutlu olmayı hak ettiğimden emin değilim, ama Tanrım, ikisi beni mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla mutlu ediyor."

"Mutlu olmayı hak ediyorsun," diye tekrarlıyor.

"Doktor..."

"Angus, sen hak ediyorsun, tıpkı Mia ve Sawyer'ın seilmeyi hak ettiği gibi. Onlar seni hak ediyor, sen de onları hak ediyorsun."

"Ama kardeşini kurtarabileceğimi bilseydi.... ama kurtarmadım...."

"Eğer sen söyleonu ne gerçekten oldu, senin Siparişler, koşullar, kendinize anlatmaya devam ettiğiniz versiyon değil, ama

gerçekler, bence sizi bugün olduğu gibi sevebilir."

Bir kahkaha attım. "Aceleci davranmayalım. Kimse Mia Powell'ın beni sevdiğine dair bir şey söylemedi. Çocukluk aşkı ve cinsel kimya aşk anlamına gelmez."

"Ama onu seviyorsunuz," diye karşı çıkıyor

Dr. Laughlin. "Seviyorum ama onun beni sevdiğini hiç söylemedim."

"Belki ona nasıl hissettiğini söylersen o da aynısını yapar." "Peki ya yapmazsa?"

"Eğer istemiyorsa, kendine göre sebepleri olabilir. Daisy, bu sebeplerden biri. Ama bana anlattıklarından, sana karşı bir şeyler hissettiği çok açık. Yine de bunun onun için aşk olması için çok erken olabilir. Hazır olmayabilir. O bekâr bir anne ve bu da beraberinde büyük sorumluluklar getiriyor. Onun nereden geldiğini anlamalısın. İlişkide olacağın kişi sadece Mia değil. Sawyer'la da."

"Peki ya aynı şekilde hissetmemesinin başka bir nedeni yoksa?"

"O zaman en azından kendini ortaya koyduğunu bilirsın. Asla merak etmek zorunda kalmazsın. Onun nasıl hissettiğini bilme hakkını kazandın. Kim bilir, ikinizi de özel bir şeyden mahrum bırakıyor olabilirsin."

* * *

Doktorun sözlerini aklımdan çıkarmak imkansızdı. Görüşmemiz bittiğinden beri işe yaramaz haldeyim.

İşe gittim ve bugünkü randevunun yan etkilerini çözmek için kapanış saatine kadar kaldım. Suçluluk, sevgi, korku ve Mia'nın benim olması için duyduğum çaresizlik kafamı ve kalbimi harap ederken iki kelimeyi zor konuştum.

Bugün beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı. Bunun bir aşktan daha fazlası olma ihtimali var mı ve onun tarafında da yoğun bir cinsel kimya var mı? Beni gerçekten seviyor olabilir mi? Chris'ten haberi olmasa bile, çocuğunun hayatında bir baba figürü olmak için yeterince iyi olduğumu düşünüyor mu?

Sessiz evin ön kapısından içeri girdiğimde saat gece ikiydi. Her zamanki gibi mutfak lavabosunun üzerindeki ışığı açık bırakmış. Ortamdaki parıltı Mia ve Sawyer'ın eşyalarını öne çıkarıyor.

büyük oda ve yemek odası. Sawyer'ın en sevdiği damperli kamyon, her ikisinin de ceketlerinin asılı olduğu ön kapının yanındaki bankta bekliyor. Mia'nın en sevdiği kabarık gri battaniye katlanmış ve kanepenin arkasına serilmiş. Sawyer'ın mama sandalyesi masanın altına sıkıştırılmış. Onların eşyaları bu evi ilk kez ev gibi hissettiriyor.

Girişte durup her şeyi çekiyorum, kendime eğilmememi ve burnumu onun en sevdiği kırmızı eşarbına gömmememi söylüyorum ki onun gibi kokacağını biliyorum.

Bu ürkütücü olurdu.

Kendimi vestiyerin önünden geçmeye ve eşyalarının arasından evin içine doğru yürümeye zorlayarak, yiyecek bir şeylerle kafamı dağıtmayı umarak mutfaka gidiyorum. Ancak buzdolabında bulduğum şey dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. Üzerinde bir not olan bir kap yiyecek var.

*Sawyer bu gece seni özledi. Umarım karıştırmayı
seversin-
/ry?*

Sonsuz aşkını itiraf etmedi. Sawyer'ın beni özlediğini söyledi, onu değil. Peki neden birden nefes almak bu kadar zorlaştı? Neden kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor? Kızartmayı sevdiğimi umduğunu söyledi, sonsuza dek burada benimle kalmak istediğini değil.

Mutlu olmayı hak ediyorsun.

Mia ve Sawyer mutlu olmayı hak ediyor.

Kendinizi koymazsanız asla bilemezsiniz.

Bütün gün bana işkence eden aynı kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor, ama şimdi burada, onların uyuduğu evde, elimde yemek artıklarıyla mutfakta dururken, bu kelimeler bana bir yük treni gibi çarpıyor.

Mia'yı ve küçük oğlunu çok seviyorum.

Onları mutlu etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Bir ömür boyu. Hayatımın geri kalanını benim için değilmiş davranarak geçirebilir miyim? Sonunda başka biriyle tanışmasını, aşık olmasını ve onunla bir hayat yaşamasını mı izleyeceğim?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Dünyam çok uzun zamandır odaktan uzaktı. Şimdi keskinleşiyor, kristal berraklığına kavuşuyor, sanki HD olarak görüyormuşum gibi.

Ona her şeyi anlatmanın zamanı geldi. Chris hakkındaki gerçeği. Ona olan hislerimin boyutunu.

Yarın barda saklanmayacağım.

Yarın akşam, yemek için evde olacağım. Banyo zamanı ve yatma zamanı. Sawyer'a bir ya da iki üç hikaye okuyacağım, sonra annesine bir kadeh şarap dolduracağım ve ruhumu açacağım.

Ne yanlış gidebilir ki?

Buzdolabının ışığında verdiğim karardan dolayı kendimi iyi hissederek yemeğimi mikrodalgaya atıyorum. Tam başlat tuşuna basmıştım ki koridorun sonundan gelen bir ağlama sesi duydum.

Sawyer.

Akşam yemeğimi unutmuş bir halde odasına koşuyorum, itfaiye yatağında oturmuş peluş köpeğini tutuyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Hey, dostum. var?" Yanaklarındaki gözyaşlarını silerek sordum.

Benim olduğumu görünce kollarını havaya kaldırıyor, alt dudağı titriyor. "Gus Gus."

Onu bu şekilde üzgün görmek içime bir yumruk gibi indi ve onu yeterince hızlı kaldıramadım. "Tuttum seni, dostum. Tuttum seni."

Bana sarılıyor. Kollarını boynuma, bacaklarını göbeğime doluyor, canı pahasına tutunuyor. Başını omzuma yaslıyor. Ağlaması kesildi ama kollarıma yerleşirken vücudu her nefeste titriyor.

"Çok kötü bir rüya görmüş olmalısın. Çok üzüldüm. Ne kadar korkutucu olduklarını bilirim. Ama ben seni tuttum. Hiçbir yere gitmiyorum." Sırtında rahatlatıcı daireler çiziyorum. Küçük bedeni gevşiyor.

Beklenmedik bir gurur ruhuma sızdı. Onu rahatlatmam için bana uzandı ve ben de öyle yaptım. Onu rahatlattım. Ve işe yaradı.

O benim dünyamdaki en önemli şeylerden biri ve bu somut şekilde onun yanında olmak hissettiğim her şeyi doğruluyor.

Tamamen uykuya döndüğünden emin olana kadar odada dolaşmak için yatağından uzaklaştığımda, dünyanın geri kalanının kapıda durup bizi izlediğini görüyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Mia

Angus ve ben bir merada çırılçıplaktık. Kırmızı ve altın rengi Pendleton battaniyenin üzerinde sevişirken atlarımız yakındaki köknar ağaçlarına bağlıydı.

Bu hafta zaten birkaç kez gördüğüm bir rüyanın ortasındayım, ancak bu gece, en iyi arkadaşımın kardeşinin adımı inlediği kısma geldiğimde, içime girip çıkarken "Sawyer" diyor.

"Ne?"

Üzerimden yuvarlanıp tekrar adını söyledi. "Sawyer."

Tam o sırada yan odadan gelen ağlama sesiyle uyanıyorum.

Aceleyle terliklerimi giyip odasına koşuyorum ve onu az önce kurduğum adamın kollarında buluyorum.

"Oldukça kötü bir rüya görmüş olmalısınız. Çok üzüldüm. Ne kadar korkutucu olduklarını bilirim. Ama ben seni yakaladım. Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Angus başının tepesine doğru.

Hıçkırıklar beni ele geçirmekle tehdit ederken elimle ağzımı kapatıyorum. Rüyalarımındaki bu adamın küçük oğlumu bu kadar tatlı bir şekilde sakinleştirdiğini görmenin verdiği duygularla, onun kendi kabuslarını kabul ettiğini duymanın verdiği kalp ağrısı beni şaşırtıyor.

Son birkaç aydır Sawyer'ı ve beni kurtardığı gibi, onun acısını dindirmek, onu kurtarmak için neler vermezdim.

Onları izlediğimi fark edince, Sawyer'ın uykuya dalmasına yardımcı olmak için adımlarında hafif bir sıçrama yaparak bana doğru geliyor. Yine de önümde durmuyor. Bunun yerine, odanın etrafında daireler çizerek yanımdan geçerken bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Dört kez daha geçtikten sonra önümde durdu. "Onu yakaladım. Uyumaya devam edebilirsin."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, kapı aralığındaki yerimde sabit kalıyorum.

Çok sık yaptığımız şeyi yapıyoruz. bakıyoruz. İkimiz de diğerinden saklanmıyoruz. İkimizin de itiraf etmekten korktuğu şeyleri söylemiyoruz. Beni zaten içinde olduğumdan daha fazla acı içinde bırakacak duyguları paylaşmaya gerek yok. Evcilik oynamak. Tutku dolu geceler. Daha fazlası olabileceğini düşünmek kafa karıştırıcı ve gerçekçi değil.

Gus'ın hareketsizliği Sawyer'ın kollarında kıvranmasına ve sızlanmasına neden oluyor ve sessiz sohbetimizi bölüyor.

"Dur, onu ben alayım," diye
teklif ediyorum. "Benim için
fark etmez," diye fısıldıyor.
"Değiştirilmesi gerekebilir."

Bunun üzerine yumuşuyor ve onu nazikçe bana uzatıyor. Kollarıma girdiğinde Angus başının tepesine bir öpücük konduruyor ve ağlamak istiyorum. Çocuğumu gerçekten seviyor ve bu her şeyi daha da kötüleştirmiyor mu?

Gitmesini bekliyorum ama o kalıyor. Odanın diğer tarafındaki gece lambasının hafif ışığında bizi izliyor.

İkimiz de hayatımız boyunca bunu yaptık. İzliyoruz. Sadece ben ona uzaktan hayranlık duymaya alışkınım. Artık aynı çatı altında yaşadığımıza göre, aramızdaki mesafe genellikle buharlaştı.

Tadının neye benzediğini biliyorum.

Dövmelerinin izini sürerken parmak uçlarımda teninin nasıl hissettirdiğini.

Tutkunun sancıları içinde adımı inlediğini duydum.

Artık aramızdaki her şey farklı.

O artık bir fantezi değil. Ama öyle. Her gece onun yatağında uykuya dalarken onu hayal ediyorum. Yanımda yatmıyor olabilir ama rüyalarım hep beni buluyor. Her zaman.

Sanki yeterince duygusal değilmişim gibi, kalbimi sonsuza dek ellerinde tutan adam sessizliği bozuyor.

"Çok güzelsin."

Sözleri, dün işten eve geldiğimde onu mutfakta yemek pişirirken bulduğumdan beri uzak tutmaya çalıştığım paniği ateşledi. Dün gece yatağa girdiğimde, çatı katında yaptığımız konuşmayı hatırlayıp hatırlamadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ona bir erkeğin benim için yemek yapmasının çiçeklerden daha iyi olduğunu söylediğimde. O da buna benim aşk dilim demişti. Daha fazlasını okuduğumdan emindim, çünkü kalbim umut ve arzuyla her çırpındığında, panik kaburgalarımın ulaşılıyor ve kalbimi yumruğuyla sıkarak Angus McKinnon'la daha fazlasını istememe izin verilmediğini hatırlatıyor.

Ayrıca, sırrımı bilseydi bana şu anda baktığı gibi bakmazdı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Angus

M ışığın perdelerdeki bir aralıktan sızarak odayı loş bir şekilde aydınlatması, Mia'nın mükemmel suratına ruhani bir parıltı yansıtıyor.

O ve Sawyer aşkı hak ediyor ve ben de onlara aşkı veren kişi olmak istiyorum.

Gecenin bir yarısı, uykulu küçük oğlunun bezini değiştirirken kapı pervazına yaslanmak, aklımdan geçen her şeyi ona anlatmak için en romantik zaman ya da yer değil. Ama, Tanrım, anlatmak istiyorum.

Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok onlara *ihtiyacım* var.

Hayatımda istediğim her şey burada, bu odada. Onların kahkahaları bana hayat veriyor ve eğer şans verilirse, her gün onları mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. de benim daha iyi bir adam olmamı sağlıyor. Onunla podcast teklifi hakkında konuştuktan sonra CMH ile ne yapacağımı daha fazla düşündüm. Ona fikirlerimden bahsetmek istiyorum ama bu bekleyebilir. Önce konuşmamız gereken başka önemli konular var.

O anki berraklığımı paylaşmak istiyorum ama yüzündeki çaresizlik ifadesini inkar etmek mümkün değil. Bir yumruk daha yedim ama anlıyorum. Yıllardır aynı ıstırabı hissediyorum, ama hiç bu kadar

birkaç ay. Ona benimle buluşması için gereken zamanı vereceğim, ancak artık bizi imkansız olarak görmediğimi bilmesini sağlamalıyım.

Sawyer üzerini değiştirip giyindikten sonra Mia odanın ortasında duruyor, gözleri iki yavaş kırpışla kapanırken ileri geri sallanıyor. Yorgun görünüyor, aramızdaki bu bağı bu kadar gerçek kılmayı bırakmam için neredeyse yalvarıyor.

İmkansız.

Onu yere yatırıyor, pelüş hayvanını kolunun altına sıkıştırıyor ve battaniyesini üzerine çekiyor. Tereddütle arkasını dönüp bana bakıyor ama yaklaşmıyor. Sanki Sawyer arkasına saklandığı bir tür kalkanmış gibi.

Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemediğim için doğrudan konuya girmeye karar verdim. Fısıldayarak, sonunda her şeyi riske attım. "Biliyor musun, bugün terapistimle senin hakkında konuştum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yaptın?"

". Bu ilk kez de değildi."

İki adım atıyorum. Şimdi ondan sadece birkaç metre uzaktayım.

"Burada olmamız sizde stres yaratıyor mu? Kaygı mı? Eğer öyleyse, başka bir çözüm bulabilirim" diye fısıldıyor. "Çok özür dilerim."

Gözleri vahşi. Ne kadar yakın olursam olayım, gözyaşlarıyla parladıklarını görebiliyorum. Böyle olmasını istemezdim.

"Tam tersine." Elimde olmadan uzanıp onun elini tuttum. "Ona senin kocan olduğum günden beri ne kadar mutlu olduğumu söyledim."

"Angus..." diye nefes nefese kalıyor.

"Sen ve bu küçük adam daha iyi bir adam olmamı istiyorsunuz."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, başparmağımla siliyorum.

"Angus... Yapamam. Ne dediğini bilmiyorsun."

"İşte burada yanıyorsun. Bahane üretmekten bıktım Mia." Elini avuçlarımdan çekmeye çalıştı. Ona izin vermedim. "Sakladığın sırların senin hakkında farklı hissetmemi sağlayacağını düşündüğünü biliyorum ama bunun doğru olabileceğinden emin değilim. Ama seni ne kadar istesem de, önce seninle paylaşmam gereken bir şey var. Her şeyi bilmeni istiyorum. Ve sonra, eğer sırlarını benimle paylaşmak istersen, tamam. Paylaşmazsan da sorun değil."

"Ben senin sırlarını hak etmiyorum."

"Neden? Bu kadar kötü ne olabilir, Mia? Neden bana bu kararı kendim vermem için bir şans tanıyacak kadar güvenmiyorsun?"

"Sana güveniyorum ama senin de bana güvenmen gerek. Beni bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğini bildiğin için bana güven. Benden nefret edersin."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, boştaki elimle yüzünden akan gözyaşlarını siliyorum. "Hadi gel. Gidip konuşalım."

"Yapamam. Yapamam işte."

Dokunuşumdan uzaklaşarak yanımdan geçip koridora doğru ilerliyor ve beni Sawyer'ın odasının ortasında karnımda bir ağrıyla bırakıyor. Acıyor ama beni yıldırılmıyor. Ona zaman vereceğim ama pes etmeyeceğim.

Yatak odasının kapısı tıkırdayarak kapanıyor ve beni Sawyer'ın uyumasını izlemeye bırakıyor. Tanrım, bu çocuğun çatımın altında olması iyi hissettiriyor. Odasında, ait olduğu yerde.

Otuz Dördüncü Bölüm

Mia

"Mia, geç saate kadar kaldığın için teşekkürler. İdeal olmadığını biliyorum. Ama Dr. Rivers'in bu gece acilen görülmesi gerekiyor ve ben testleri yaparken senin de serum takmanı istiyorum. Biz kapanana kadar hastaları var. saatlerce gerekecek."

"Elbette tamamen anlıyorum. Doktorların bütün gün herkesle ilgilenirken kendileriyle ilgilenmelerinin zor olduğunu biliyorum. Sadece Sawyer için gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor."

"Peki, git biraz ara ver ve kocanı ara." Hemşire odasından uzaklaştı. "Tekrar teşekkürler."

Kahretsin.

Angus bahane üretmeyi bıraktığını açıklayalı üç gece oldu. O zamandan beri, her zaman olduğu gibi. Mükemmel. Gece 2'deki konuşmamızdan bahsetmedi ama her gece yemek pişirdi. Birlikte yiyoruz ve sonra iki ya da üç saatliğine bara gidiyor ve ben yatağa girmeden geri dönüyor.

Eve geldiğinde konuşuyoruz ve *Friends*'in eski bölümlerini izliyoruz. Birinci bölümden başladık ve 234. bölüme kadar bu zamanı birlikte geçiremeyeceğimizi bilmekten nefret ediyorum.

Bana alan tanıyor ama yine de her şey farklı. Evde dolaşırken sıradan dokunuşlar, yanaktan iyi geceler öpücükleri ve bana her bebeğim dediğinde nasıl ıslandığımı anlatmama gerek yok. Zorlamıyor ama geri de durmuyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, Sawyer'ı almaya aldırmayacağını biliyorum. Angus'u tanıyorsam, bu onun gününü güzelleştirecektir. Onu hiç ikimizle aynı evi paylaşmanın getirdiği günlük ev işlerini yaparken olduğu kadar mutlu görmemiştim. Yine de bu onun sorunu değil. Bir iş yürütüyor, bir hayatı var, ama o benim tek seçeneğim.

Ona mesaj atmayı tercih ederim, çünkü o derin ve ciddi sesiyle adımları her söylediğinde, ister gerçek adım ister çocukluk lakabım olsun, durumumuzun gerçekliğini unutarak gardımı indiriyorum. Ancak bu iyilik bir mesajdan daha fazlasını hak ediyor.

Derin bir nefes alarak telefonumdan onun adını seçiyorum. "Goof. Bu onuru neye borçluyum?"

Onun sesindeki gülümsemeden daha güzel bir şey duymadım. Sıradan bir gülümseme değil, benden haber aldığı için mutlu olduğunu söyleyen bir gülümseme. Keşke görüntülü konuşuyor olsaydık da o karamel gözlerini görebilseydim.

"Şey... Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Iydim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bunun için çok üzgünüm ve başka bir seçeneğim olsaydı sizi rahatsız etmezdim."

"Kadın, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Çıkar ağzındaki baklayı!" Neden bu kadar tatlı olmak zorunda?

"Tamam, bunu senden istemek zorunda olduğuma gerçekten inanamıyorum ama Sawyer'ı bu gece kreşten alabilir misin?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece geç gelen bir hastamız var ve kreş kapandıktan sonra beni burada tutacak. Bardan uzaklaşabiliyor musun?"

"Eğer fark etmediysen, bu hafta her gece bir yerlere gidebildim ve eğer bu küçük dostumla vakit geçirmek anlamına geliyorsa, bana iki kez sormana gerek yok."

Tabii ki fark ettim. Gece yemeklerin ve iyi geceler öpücükleriyle beni öldürüyorsun.

"Emin misin?"

"Sakın bir daha sorayım deme, Goof." Sesinde biraz mizah var ama çok değil.

"Tamam, . Çok teşekkür ederim."

"Peki ya araba koltuğu?" diye soruyor.

"Arabamdan çıkarıp kreşteki kızlara bırakacağım. Kamyonu nasıl koyacağını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Sen bir cankurtaransın."

"Onu biraz erken alsam sorun olur mu?"

"Gerçekten mi?"

"Sakıncası yoksa?" "Buna bayılır."

"Güzel! Ona iyi bakacağım ve biraz eğleneceğiz."

Akşam yemeği için evde olacak mısın, yoksa mi yiyelim?"

"Burada işimiz ne zaman biter bilmiyorum. Bensiz ye. Onu neyle besleyeceğini söyledim ama sen onun tüm favorilerinde ustalaştın. O konuda sorun yok."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Acele etme ve hiçbir şey için endişelenme."

"Teşekkür ederim." Biri yanımdan geçerken kimliğimi açığa çıkarmaktan korkarak sesimi alçaltıp fısıldıyorum. "Evinizi bize sunduğunuzda bunu kabul etmekten daha fazlasını istediğinizi biliyorum. Umarım bu gece için planlarınızı bozmaz?"

"Sen ve Sawyer işin içindeyken bunun bir sorun olmadığını ne zaman anlayacaksın?" Sesi yumuşar. "Planlarımı istediğin zaman bozabilirsin, Goof."

Sözleri karşısında şaşkına dönsem de karşılık veremiyorum.

"Mia. Sakın korkma. Tek söylediğim, sana sahip olduğum."

Beni çok iyi tanıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyi bırak. Eve döndüğünde görüşürüz."

"Tamam, eve gittiğimde görüşürüz."

"Güle güle, Goof."

"Güle güle."

Kalbim dört nala koşuyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

* * *

Eğer onun evine taşınmanın bir hata olduğunu düşündüysem, o da içindeyken onun evinde kalmayı kabul etmek benim açımdan muazzam bir muhakeme hatasıydı.

Küçük oğlum ve her zaman sevdiğim adam kanepede baygın yatıyorlardı, televizyonda sessizce *Paw Patrol* oynuyordu. Beni duymadılar.

ön kapıdan giriyorlar ve benim aile odasında dikildiğimden, hıçkırıklarımı tutmak için elimle ağzımı kapatırken gözyaşlarımın çenemden damladığından habersizler.

Bu senaryonun aynısını birçok kez hayal ettim. Sadece kendim için değil, Sawyer için de isteyebileceğim her şey bu. Böyle bir hayatı benden daha çok hak ediyor. Angus her ne kadar bizi ayrı tutmak için bahaneler üretmekten yorulduğunu söylese de, bunun tek nedeni durumumuzun gerçekliği konusunda saf olması. Üçümüz daha da derine inmeden buna bir son vermeliyim. Yaşamak için yeni bir yer bulmalıyım. Belki Bend'de kliniğe yakın bir daire bulurum. Yarın molamda telefon etmeye başlarım.

Ayakkabılarımı çıkarıp, parmak uçlarımla evin içinden geçerek yapılacaklar listemi tuttuğum mutfığa gidiyorum, bir maddenin üstünü çizip iki madde daha ekliyorum. Biri yarın marketten çamaşır deterjanı almam gerektiğini hatırlatıyor, diğeri ise hayatımızı sonsuza dek değiştirecek.

Yavaşça Sawyer'ı kucağıma almaya çalışıyorum ama gözleri açıldığında Gus'ın kolları onu göğsüne daha sıkı bastırıyor. Benim olduğumu gördüğünde, kalbimi eriten yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Bırak onu ben ," diye fısıldıyorum.

"Tamam," diyerek rahatlıyor ve elini gevşetiyor.

Sawyer, şimdiden pijamalarının içinde, kollarımda ağırlaştı. Çok büyüyor. Çok hızlı. Hayat, onu yavaşlatma ihtiyacımı umursamadan akıp gidiyor. İstedğimden de kısa bir süre sonra, annesinin onu arkadaşlarının önünde kucaklayıp öpemeyeceği kadar büyüyecek ve sonra üniversiteye gidecek, sonra da evlenecek.

Aman Tanrım, kadın! Kendine gel! O iki yaşında!

Kendimi azarlıyorum, çünkü gözyaşlarım geri geldi ve onu yatırıırken bir tanesi küçük kafasına düştü. Yatağının yanında diz çökmüş, parmaklarımı sarı saçlarında gezdirirken bebeğimin uyumasını izliyorum. Onunla birlikte huzurlu bir an geçiriyorum, çünkü hayatı geri dönülmez bir şekilde değişmek üzere.

"Çok üzgünüm, bebeğim," diye fısıldadım.

Gus'ın varlığını hissettiğimde hâlâ onunla yerdeydim. Huzur anım sona erdi. Kim bilir bir daha böyle bir anım olacak mı?

Ayağa kalkarak güçlendirici bir nefes alıyorum ve kapı aralığındaki adama dönüyorum. O artık beni geceleri uykusuz bırakan çocukluk aşkı değil. O bunların hepsinden daha fazlası, çünkü ona *aşığım*. Bu, bir aile dostuna duyduğunuz türden bir sevgi değil, hayatta sadece bir kez sahip olabileceğiniz, her şeyi tüketen türden bir sevgi. Sadece, ben

Çünkü onu kaybetmek üzereyim. Ama kaybetmeden önce, bir gece daha istiyorum.

Tanıdığım en yıkıcı aşkın bir gecesi daha.
Her şeyi yerle bir etmeden önce.

Ona yaklaştığımda "İyi misin?" diye sordu.

Cevabım, yanından geçerken serçe parmağımı onunla birleştirmek, onu odadan çıkarmak ve Sawyer'ın kapısını arkamızdan kapatmak oluyor. Angus beni yatak odasına kadar takip ediyor.

"Mia, aklının nereye gittiğini görmekten ne kadar mutlu olsam da, daha ileri gitmeden önce bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra başucumdaki masaya gidip bebek telsizini açıyorum ve sesi zar zor duyulacak kadar kısıyorum. İçimdeki saplantılı anne bunu açık tutmak zorunda, ama içimdeki kadın, ben arkamda duran adamdan istediğimi alırken onun uyuduğunu duymak zorunda değil.

"Mia." Kulağıma fısıldarken kolları ortama dolanıyor.
"Konuşmamız gerek."

Sözlerinin kulağımın kabuğunu okşaması içimdeki yangını körüklüyor. Yapmak istediğim son şey konuşmak.

"Benim de seninle konuşmam gerek. Ama yarına kadar bekleyebilir."

Bana bakabilmek için beni çeviriyor. "Sen her şeyi öğrenene kadar daha ileri gitmek istemiyorum. Çünkü senden istediğim şey bu. Mia. Her şeyi. Ve konuşana kadar bunu sana veremem."

Bir damla daha gözyaşı. "Aynı. Ama yarın, tamam mı?"

"Lütfen." Gözyaşlarımı siliyor. "Burada doğru olanı yapmak istiyorum ve seni üzen bir şey var. Konuş benimle."

Üzgün değilim, yıkıldım. Çünkü gün ışığına çıkmamı istemeyeceksin.

Başımı yavaşça sallayarak yerimde duruyorum. "Yarın söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğime söz veriyorum."

Daha fazla itiraz etmesine izin vermeden ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseliyorum ve onu öpüyorum. Elleri kalçalarımın iniyor, tüm itirazlar yok oluyor. Yavaş ve nazik bir şekilde başlayan öpüşmemiz onun tarafından derinleştiriliyor. Dillerimiz birlikte dans ediyor ve kalçalarımındaki elleri beni kendisine doğru çekiyor. Ereksiyonu, ona vermek için can attığım ilgi için yalvarıyor.

Kendimi geri çekerek, aramızda sadece tişörtünü başından çekmeme ve gri eşofmanını yere doğru kaydırmama yetecek kadar mesafe bırakıyorum. Angus'un dar bir kot pantolon ve bot giymesini ne kadar sevsem de, yalınayak olmasından şikâyet ettiğimi duyamazsınız

Benden önce, neyse ki eşofmanlarının altına komando kıyafeti giyerek bana kolay erişim sağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, görkemli bir şekilde çıplak ve tamamen benim.

Cevap olarak ellerimi kaslı kalçalarından kalçalarına doğru kaydırıyorum. Yatak tam arkasındayken onu biraz itiyorum ve o da ne istediğimi anlıyor. Ben utanmadan onu içime alırken o yatağın kenarına oturuyor.

Bu gece, son kez birlikte olduğumuzda kaçırmış olabileceğim vücudunun her santimini ezberlemeye çalışacağım. Zeytin tenini ve gergin kaslarını kaplayan her karmaşık dövmeyi.

"Bebeğim, bunu yapmana gerek yok."

Konuşmak istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum. Tatmak. Bu geceyi kalbime kazımak.

Bu yüzden ona kelimelerle cevap vermiyorum. Bunun yerine, ona nasıl hissettiğimi hareketlerimle gösteriyorum. Bakışlarımı indirerek, elimin kalın aletini okşayışını izliyorum, ta ki ucundan ilk sperm damlası parlayana kadar. Yalamak için duruyorum. Ancak şimdi ona bakmaya cesaret edebiliyorum. Huşu içinde bana bakıyor, ben de elim onu okşamaya devam ederken başının etrafını yalayarak bir gösteri yapıyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak beni tekrar durdurmaya çalışıyor. "Mia, bu çok ateşli ama bunu yapmana gerek yok-"

Gözlerim hala onunkilere kilitlenmişken, onu ağzıma alarak susturuyorum, boğazımın arkasına kadar.

Onu tekrar tekrar içime alırken tek söylediği "Siktir," oluyor, cüssesinden gözlerim sulanıyor.

Ellerinden biri saçlarımın arasında geziniyor ve bana sıkıca tutunuyor. Ritmi yönetmiyor, sadece . Gözlerim kapanmıştı ama elinin saçlarımdaki hafif sızısı onları açmama neden oldu. Yüzünde beni neredeyse orgazma ulaştıracak kadar vahşi bir ifadeyle karşılaşıyorum. Onun beni izlediğini görmek beni tahrik ediyor. Merkezim zonkladıkça gelme ihtiyacım çok büyük. Düşünmeden, umutsuzca serbest kalmaya çalışırken elim pantolonumdan aşağı kayıyor.

"Siktir, bebeğim. Kendine dokunmanı izlemeyi sevdiğimi biliyorsun, ama bu gece tüm orgazmların benden gelecek. Benimkini kullanabilecekken kendi elini kullanmayacaksın. Anladın mı?"

Aletin etrafında inliyorum ve titreşim onun dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor.

"Elini ver bana," diye .

Elimi pantolonumdan çekerek, ne kadar tahrik olduğumun kanıtı ile parlayarak ona sunuyorum. Parmaklarımı ağzına sokuyor ve ıslaklığımı parmaklarımdan emerek tekrar inlememe neden oluyor.

"Siktir, Mia. Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım. Bu kadar çabuk istediğine emin misin?"

"Hmm, hmmm," diye inliyorum onun etrafında.

Şimdiden gelmesi konusunda endişelenmiyorum. Deneyimlerim bana onun beni birkaç kez boşaltacağını ve sonra tekrar hazır olacağını söylüyor. Bu adam kurgusal bir kitap sevgilisinin dayanıklılığına sahip.

"Son bir kez Mia. Emin misin?"

Elimi ondan çekerek taşaklarını çekiştiriyorum ve ona cevabını veriyorum. Saçlarımdaki gerilim artıyor ve vücudu sertleşirken karın kasları esniyor. Adımı inliyor, elimi bırakıyor, böylece başını geriye atıp boğazımdan aşağı boşalırken çarşafı yumruklayabiliyor.

Ayağa kalkarak, pervasızca onun envanterini çıkardım. Önümde yayılmış, orgazm sonrası, geniş göğsü efordan yükselip alçalıyor. Kaslarının V'si yanıp sönen bir neon ışığı gibi davranarak dikkatimi kalın kalçalarının arasında duran ağır sikine yönlendiriyor.

O bir başyapıt.

"Gördüklerini beğendin mi?" Başımı salladım.

Hâlâ konuşmaya korkuyorum.

"Sevindim çünkü tamamen seninim Mia. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yeni bir gözyaşı kaçıyor ve yüzümden aşağı akmasını engellemeye zahmet etmiyorum. Bu gece ona her şeyimi vereceğim.

Cevap vermeyince ayağa kalkıyor, tişörtümü başımın üzerinden kaldırıyor, sonra yoga pantolonumu indiriyor. Önünde sadece sütyenim ve külotumla durana kadar beni soyarken ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, göz göze gelene kadar dizlerini büküyor. "Ben seninim bebeğim, sen de benimsin."

Bölüm Otuz Beş

Angus

(Gözyaşları ruhumu parçalıyor.

Ay ışığı pencereden süzülüp yüzünü aydınlatıyor.

Okyanus gözlerindeki havuzlar taşıkça. Onun olduğumu itiraf ettim, ama ona benim olduğunu söylediğimde, vücudu zorlukla bastırılmış hıçkırıklarla sarsıldı ve hala dinmedi.

Çırılçıplak, üzerinde sadece iç çamaşırı varken, az önce dünyamı salladığı yatağın yanında, kollarımda yıkılırken ona sarılıyorum. Duyguları vücudunu titretirken gözyaşları tenimi dağlıyor. Tek kelime etmedi. Tahmin edebildiğim tek şey, yapmamız gereken konuşmanın aramızdaki bu şeyi mahvedeceğine inandığı. Yakın zamana kadar ben de aynı şeyi düşünüyordum. Şimdi onun olmak istediğimden o kadar eminim ki, her şeyin üstesinden gelebileceğimize inanıyorum. Ama hıçkırıkları kadar ona sarılacağım ve hiçbir yere gitmeyeceğime dair güvence vereceğim.

Dakikalar sonra geri adım atar, solgun yüzü ağlamaktan kızarmış ve lekelidir. Ama yine de çok güzeldi. Arkasına uzanıp sütyeninin düğmelerini açıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kendini bana sunuyordu. Gözleri bana bir şey için yalvarıyor. İyimser yanıma acısını dindirmemi ve sırlarımızı paylaştıktan sonra da burada olacağımı söylememi istediğine inanıyor. Ama içimdeki gerçekçi taraf onun veda ettiğini görebiliyor. Birlikte son bir gece geçirmek istiyor, çünkü şimdiye kadar böyle olduğumuzu düşünüyor. Gizli geceler. Daha fazlası değil ve konuştuktan sonra buna bile sahip olamayacağız.

Anı yaşayarak ve gelecek endişelerini zihnimin en derin köşelerine iterek, külotunu çıkarmaya başladığında kontrolü ele alıyorum.

"Sakin buna cüret etme," .

Elleri olduğu yerde donup kalıyor. Kendini bana tam olarak göstermesini engelleyen son giysi parçasının altından alaycı bir parmak kaydırıyorum, eskiden sakladığı kısmına dokunuyorum. Onu kendi teninde rahat görmek çok güzel. O yakınımdayken her zaman uyarılma halinde olan sikim yeniden sertleşiyor.

Elimi içeri kaydırduğımda, tam da beklediğim gibi kumaşın sıırılsıklam olduğunu görüyorum. "Benim için çok ıslaksın, bebeğim."

Sonunda konuşuyor, adımları mırıldanıyor. Sanırım bu benim en sevdiğim ses olabilir. Üstünü çiz, bu benim en sevdiğim ses.

Bir parmağımı sıcak amına sokuyorum ve nefesi kesiliyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başını sallıyor.

"Daha ister
misin?" Bir baş
sallama daha.

"Dilimi mi istiyorsun, bebeğim?"

Parmağım yavaşça içine girip çıkarken çaresizlik içinde "Evet, lütfen" diye fısıldıyor.

"İşte orada. Benimle konuşman gerek Mia. Bana ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu söyle. Benden uzak durma. Bana her şeyini vermene ihtiyacım var." İkinci parmağımı sokuyorum. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye söz veriyor, bakışları hâlâ benimkilerde. "Senin için dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun bebeğim?" "Tanrım, evet," diye titriyor, gözlerinde ateş var.

"Benim kızım istediğini alır."

Elimi dantelinden kaydırarak ıslaklığını teninin üzerinde gezdiriyorum. Her hareketimi izliyor. Külotunu bacaklarından aşağı indirip dizlerimin üzerine çökerek ona tapmaya hazırlanırken gözleri parlıyor. Leğen kemiğine öpücükler kondururken elleri zar zor görünen saçlarımın üzerinde geziniyor.

Ayağa kalktım ve yatağı işaret ettim. "Otur."

Yatağın üzerinde daha önce beni yerleştirdiği yere oturuyor. Bakışları hâlâ bana kilitli; ellerinin üzerine yaslanıyor. Oda karanlık, onu sadece pencerelerden içeriye parlayan ay sayesinde görebiliyoruz, ama o lanet olası güneş kadar parlak. Onun solgun

Koyu renk yorganın üzerinde teni parlıyor ve o bebek mavisi gözleri beni çağıran bir fener gibi.

"Benim için aç."

Bacaklarını açarak bana özlem duyduğum manzarayı sunuyor.

Bacaklarının arasına diz çökerek parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve ıslaklığının arasından ona şimdiye kadar söylediğim en dürüst şeyi söylüyorum. "Sen mükemmelsin."

Bacakları daha da açılmış, ağzım için yalvarıyor. Hâlâ beni izlediğini hissedebiliyorum ama gözlerimi parmağımdan ayırmamın imkânı yok. Tüm bunlar benim için hâlâ inanılmaz. Elbette, onunla anların hayalini kuruyorum, ama gerçek olması kahredici. Eğer istediğim gibi olursa, ona bu şekilde dokunan son erkek ben olacağım.

Bir parmağımı daha içine kaydırarak, alt dudağını ısırıldığını görmek için yukarı bakmadan önce birkaç vuruş için onun sıkı sıcaklığına yavaşça girip çıkıyorum. Meme uçları sertleşmişti ve daha fazlasını istemek için kalçalarını sallıyordu.

Karşı koyamıyorum, öne doğru eğiliyorum ve elim yavaşça ilerlemeye devam ederken klitorisini ağzıma alıyorum. Parmağımın etrafında sıkılaşıyor, her zaman çok duyarlı. Gözlerimi kapatıyorum ve hassas sinir yumağının etrafında dönüyorum, dilimle her yerini ama en çok istediği yeri yalayarak onu kızdırıyorum. Onu gittikçe yaklaşıtıyorum ama asla ihtiyacı olanı vermiyorum.

Gözlerimi açtığımda, hâlâ bir elinin üzerine eğilmiş, diğer eliyle de meme uçlarından birini okşuyor ve çimdikliyor. O anda böylesine zevk almasının görüntüsü o kadar seksi ki, onu yutarken sikimi kavırıyor ve kendimi çalıştırıyorum.

I. Am. Doyumsuz.

Damarlarımda ihtiyaç akıyor. Bacaklarını daha da açabilmek için kendimi bırakıyorum, parmaklarımı çıkarıyorum ve ona ziyafet çekiyorum, başparmağım klitorisini çalıştırırken dilimi merkezinin içine pompalıyorum. Vücudu kasıldığında, iki parmağımı içine sokup G noktasını çalıştırıyorum ve dilim bir kez daha onun tatlı noktasını buluyor. Yüzüme karşı kıvranıyor, boşalırken elimi ıslatıyor ve boşalıyor ve boşalıyor. Doruk noktasının yoğunluğundan cesaret alarak acımasız davranıyorum, orgazm dalgaları durana ve yere yığılana kadar vücudunu çalıştırmaya devam ediyorum.

Yatağa uzanarak yorganı tutuşunu bırakıyor ve "Nasıl oluyor da her seferinde daha iyi oluyor?" diye sorarken sesi sarhoş gibi çıkıyor.

"Çünkü uyuyoruz, bebeğim." Dizlerimden kalkarak, o yatakta geriye doğru kayarken üzerine sürünüyorum, vücuduna doğru ilerlerken bir meme ucuyla alay ediyorum. Boynunun yumuşak derisini ısıyorum ve meyvemsi kokusu duyularıma sızıyor. Tek yapmak istediğim onun ırzına geçmek. Ama bunun sabaha kadar sürmesini de istiyorum.

Kendimi onun üzerinden yuvarlanmaya zorluyorum, aramızdaki havadan nefret ediyor, teninin tenime değmesini tercih ediyorum. Başımı avucuma yaslayıp bir bacağımı onunkine dolayarak işaret parmağımla göğsünün etrafında dolaşıyorum. "Merhaba."

"Merhaba," diye kıkırdıyor ve eve geldiğinde doğru düzgün bir merhaba demediğini fark ediyorum.

"Günün nasıl geçti?"

Yan dönerek beni yansıtıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Günüm hakkında konuşmak istemiyorum, Angus."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Konuşmayı tamamen atlamaya ne dersin?" "Ya sana ne kadar güzel olduğunu söylemek istersem?"

Omzumu itiyor. "Kapa çenenin."

"Ya sana en iyi arkadaşım olabileceğini düşündüğümü söylemek istersem?"

Sırt üstü ön koluyla gözlerini kapattığında bakışlarını benimkilerden ayırarak "Yapma" diye fısıldıyor.

"Neden?" diye soruyorum. Soruyorum, çünkü ciddi bir sohbete girmek istemediği açık.

"Çünkü konuşmak istemiyorum. Bu gece olmaz." "Ne istiyorsun o zaman?"

Dizlerinin üzerine kalkarak sırtüstü yatırıyor. "Sen."

"Bebeğim, ben . En kötüsünü yap."

Öne doğru eğilerek göğüslerini bana bastırıyor, dudaklarını öpüyor, sonra geri çekiliyor ve onunkinden kendi tadını yalıyor.

"Tadın , değil mi bebeğim?"

Başını sallayarak vücudunu benimkinin üzerine koyuyor ve bacaklarımız birbirine dolanacak şekilde geriliyor. Dudakları tekrar ağzımı buluyor ve istediğini almasına izin veriyorum. Nasıl isterse. Öpücükleri yoğunlaşmadan önce bir süre orada oyalanıyor, vücudu benimkine karşı en iyi sürtünmeyi yaratıyor. Klitorisi sikime sürtünüyor ve nefesi kesiliyor.

"Angus, sana içimde ihtiyacım var."

Otuz Altıncı Bölüm

Angus

S Uyanmak kendimi zorlarken, dün gecenin görüntüleri hala kapalı olan göz kapaklarımda bir film gibi oynuyordu. Korunmak için odama koştuktan sonra bütün gece seviştik. Şey, bütün gece değil.

Gece yarısından kısa bir süre sonra Sawyer, sızdıran bezinin onu ıslak ve rahatsız bırakmasının ardından uyandı. Tişörtümün içindeki Mia ve eşofmanımın içindeki ben birlikte çalışarak onun altını değiştirip temizledik, ben de çarşafları değiştirdim. İtfaiye arabası yatağı çok şirin ama yere bu kadar alçak olması sırtını ve dizlerini öldürmüyor mu?

Sawyer kolayca yatağına döndü ve annesi onu yatırdıktan iki saniye sonra hemen uykuya daldı. İkimiz için durum böyle değildi.

Oldukça iştahlıydık ve bir şeyler atıştırmamız gerekiyordu. Geçen hafta boyunca fıstık ezmesine olan ortak sevgimizi keşfettik, bu yüzden kavanozu ve iki kaşığı kaptık ve geceyi atlatmak için çok ihtiyaç duyduğumuz proteini almak için içine daldık.

Yatağa döndüğümüzde onu ait olduğu yere, kollarıma koydum.

Onu kucağıma aldım, kaymaması için sıkıca tuttum ve saçlarına fısıldadım, "Çok iyi bir takım olduk."

Kıpırdanırken vücudu gerildi. Tepkisinden hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım, onu hafifçe önüme doğru sıkıştırdım.

daha sıkı , onu elimden bırakmadım. İşler daha fazla ilerlemeden önce yapmam gereken şeyden dağıtmasına izin vermedim.

"Şşş. Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Bu sefer başını öptüm.

"Angus-"

"Birlikte olamayışımızın nedenlerini duymak istemiyorum. Sırların umurumda değil. Daisy' ya da ailenin geri kalanının ne düşündüğü de umurumda değil. Kahretsin, Daisy bunun sahte bir ilişkiden çok daha fazlası olduğunu zaten biliyor. Sen ve ben birbirimize aitiz, Mia. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. O yüzden aramızdaki sorunları aşalım ve bizi mutlu eden şeyi yapalım. Ne dersin?"

"Ciddi olamazsın."

"Kalp krizi gibi."

Bana doğru dönmek için yatakta kıpırdandı, ben de onu tutmaktan vazgeçtim. Gözleri parlıyordu, ama bir şekilde onunla birlikte olmak istediğim için sevinmiş ve aynı zamanda da çok korkmuş görünüyordu. Konuşmadı, bunun yerine sanki diğer ayakkabıyı düşürmemi bekliyormuş gibi beni içine aldı. Ve lanet olsun ki bir sonraki yaptığım şey bu değildi.

Ona Afganistan'daki o günü anlattım. Sadece bize değil, aynı zamanda bölgedeki sivillere karşı da kullanılan silahları tedarik eden yüksek değerli bir hedefi güvence altına almak için beşimize verilen görev hakkında.

Ne kadar zor olsa da hayatımın en kötü gününü anlattım. Yerleşkeye nasıl ve girer girmez Chris'in bacağına nasıl bir kurşun yediğini anlattım. İçgüdülerim bana en iyi arkadaşımın yanına koşmamı söylüyordu ama eğitimim devreye girerek bana sağlık görevlisinin hemen arkamda olduğunu ve bu iş için daha donanımlı olduğunu hatırlattı. Son bir haftadır çalıştığımız muhafazanın duvarları etrafında planladığım gibi devam ettim. Silah arkadaşımın yaralı düşüşünü izledikten sonra içimi kaplayan öfkenin, sadece hedefimizi vurmakla kalmayıp, silahın diğer ucundaki pisliğin bir daha gün doğumu görmemesini sağlama kararlılığımı körüklemesine izin verdim.

Kırmızıyı görünce, diğer üçüne bulabildiğimiz küçük bir sığınakla korunabilecekleri pozisyonlara geçmelerini emrederken, ben de yaylım ateşine tutuldum. Ateş eden kişi, oraya gönderdiğimiz tedarikçiyle birlikte ölene kadar ateş etmeyi bırakmadım.

Daha fazla ayrıntıya girmeye gerek yoktu. CMH ile ödüllendirildiğimde, görevde yaşananların hikâyesi kamuoyuna mal oldu. O gün üç yerimden vurulduğumu biliyor. Parmak uçları yara izlerimi takip etti, dudakları onları öptü.

Orduya göre, denizci arkadaşlarımı korumak ve savaştaki en büyük silah tedarikçilerinden birini alaşağı etmek için kendimi feda ettim.

Hiçbir yerde görevi en iyi arkadaşıma tercih ettiğim yazmıyor. Mia'nın kardeşi için. Ama bunların hepsini *ona* söyledim.

Ona geri döndüğümde artık çok geçti. Bilmiyordum ama Doc koluna bir kurşun yemişti. Hem o hem de Chris kan kaybediyordu. Chris bilincini korumak için mücadele ediyordu ama kız kardeşine bakmam için bana söz verdirdi. Bu verdiğim en kolay ama vermek istediğim en son sözdü. Richards ve Cano Doktor'u taşıdı. Chris'i ben taşıdım ve Nibbs de tahliye ekibimize doğru kilometrelerce yol alırken eşyalarımızı taşıdı. Üsse dönerken kurtarma aracımızda Chris üzerinde çalıştılar ama zaten çok fazla kan kaybetmişti. Son nefesini verirken onu tuttuğum yazmıyor. Gitmesine izin vermediğim için onu kollarımdan çekmek zorunda kaldılar.

Yanağındaki bir damla gözyaşını silip devam ediyorum. "Goof, ağabeyine seninle ilgileneceğime söz verdiğimde," çıplak bedenlerimizin arasını işaret ettim, "kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Ama ona söz versem de vermesem de seninle ilgileneceğimi bilmeni istiyorum. Chris içten içe sana karşı ne hissettiğini biliyordu. Bunu tartışmadık ama biliyordu. Benim hakkımda bilmediği hiçbir şey yoktu. Sana nasıl baktığımı gördü."

Bana yaklaştı ve elleriyle yüzümü okşadı.

"Daha ileri gitmeden önce Chris'in ölümündeki rolümü bilmenizi istiyorum. Sen gerçeği hak , Başkan'ın boynuma hiç istemediğim o madalyayı taktığı gün okuduğu saçmalıkları değil. Kardeşini kurtarabilecekken bunu yapmamayı seçen bir adamla birlikte olma seçeneğini hak ediyorsun."

çekilmesini bekledim.

Gitmemi istemesini.

Öne eğilip beni öpmekten başka bir şey yapmadı. Çıplak bedenini benimkine sararken bunun benim hatam olmadığını söylemek.

İlk başta ne dediğimi anladığından emin değildim. "Mia, beni duydun mu? Onu orada bıraktım."

"Seni duydum." Dudaklarını kalbimin üzerine bastırdı. "Sen işini yapıyordun. Senin hatan değildi."

"Anlamıyorsun."

"Angus, o gün olanları değiştiremezsin. Kardeşimi kaybettiğim için çok üzgünüm. Hayatım asla eskisi gibi olmayacak. Ama *sen* eve döndün." Kalbimin beni dinlemesi için yalvardığı göğsüme bir öpücük daha kondurdu. Yaptıklarımın ya da yapmadıklarımın onun kalbinin kırılmasına neden olduğunu anlaması için. Ama nafile. "Eve döndüğüne sevindim."

Sözleri kafamı karıştırdı.

Beni rahatlattı.

Beni parçalara ayırdı ve tekrar bir araya getirdi.

Ben kollarında ağlarken o beni sevgisiyle sardı. Bana sarıldı, bunun benim hatam olmadığını tekrar tekrar söyledi.

Benim hatam değildi.

Gözyaşlarım dindiğinde, üstüme çıkmadan önce yüzümün her santimini öptü, vücuduyla bana bunun benim hatam olmadığını ve kaçmayacağını söyledi. En azından bu yüzden değil.

Hak ettiğimden daha fazlasıydı.

Bu sabah o işe gitmek için hazırlanırken ben de yatağıma uzandım ve onun sabah rutinini izlemeyi sürdürdüm. Sık sık yaptığı gibi bana aptal olduğumu söyledi ve dilini çıkardı. Umurumda değildi. Onu en sıradan işleri yaparken izlemeyi memnuniyetle tam zamanlı bir işe dönüştürebilirdim.

Sawyer'a yardım etmeyi teklif ettiğimde de bana yatakta kalmamı söyledi. Cevabı çabuk oldu. Adamant. Sanki Sawyer'ın burada olduğumu fark etmesini istemiyordu. Muhtemelen, günlük rutinlerinin bir parçası olmama alışmasının diye. Dün gece paylaştığımız onca şeyden sonra bu çok acı vericiydi ama yine de istediği gibi yataktan çıkmadım.

Onlar gideli en az bir saat oldu ama ben hâlâ çarşafların arasındayım, aklım karmakarışık. Chris'i kaybettiğim gün hakkında konuşmak uyumayı tehlikeli hale getirdi. Uyuyup kabus görme riskini göze almaktansa bütün gece uyanık kalmayı tercih ettim. O kâbuslardan birine hapsoldüğümde uykumda çırpınmaya meyilliyim ve ona zarar verirsem kendimi asla affetmem. Gerçi kabus sırasında yanımda uyuyan biri olmamıştı ama bu riski göze alamazdım.

Ayrıca o gün hakkında terapistimden başka kimseyle konuşmamıştım. Beni Chris'ten ayırdıkları günden beri de ağlamamıştım. Dün gece de ağlamadım. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Beni olduğum gibi kabul etti, suçlamadı ve çekip gitmedi. Ama bu sabah bana veda öpücüğü verirken gözlerindeki bakışı inkar etmek mümkün değil. Serulean gözlerinin ardında korku ve hüznü vardı. Dün gece elimi tutup beni yatak odasına götürürken de aynı hüznü taşıyordu.

Telefonumun çalması akıl sağlığını tehdit eden düşünce ve duygu sağanağını yarıda kesiyor. Dikkatimi dağıttığı ve diğer uçta kardeşimin olduğunu gördüğüm için minnettarım, cevap veriyorum.

"Ne var ne yok?" Cevap veriyorum, çünkü Cal sohbet etmek için arayacak bir tip değil.

"Bu sabah meşgul müsün?"

"Hayır, öğlene kadar bara gitmiyorum."

"Benimle ahırda buluş. Bir gezintiye çıkmam lazım." "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Teşekkürler."

Cal 'gezintiye çıkmak' istediğini söylediğinde, bu stresli olduğu ve konuşmaya ihtiyacı olduğu anlamına gelir. *Onun* sorunları hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım. Mia'nın giderken gözlerindeki korkuyu hatırlamamak için şeyi yaparım.

Hâlâ onun kokusunu taşıyan yatağımdan yorgun bedenimi kaldırıyorum. Kaldığım boş odaya geçiyorum, giyiniyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve mutfaka gidiyorum, benim için bir termos kahve doldurduğunu ve üzerinde yapışkan bir not olduğunu görünce rahatlıyorum.

Teşekkür .

Ne için teşekkür ederim?

Samanlıkta güzel bir yuvarlanma mı? Ona Chris hakkındaki gerçeği söylemek mi? Ya da kalacak yer için teşekkür etmek?

Callen'ın doğru bir fikri var. Kafamı toparlamak için bir gezintiye ihtiyacım var.

Ceplerimi yoklayıp kamyonetimin anahtarlarını arıyorum ama bulamayınca mutfak tezgâhına bakıyorum ve onları Mia'nın sürekli büyüyen yapılacaklar listesinin yanında buluyorum. Okurken bilerek gözetlemiyorum. Beni çağıran onun yazıları. Mesajlaşma ve teknoloji yüzünden bir insanın el yazısını nadiren görürsünüz, bu yüzden onun yazısını görmek beni içine çekiyor. Bu kadınla ilgili her şey ve her şey beni büyülüyor.

Liste, evde yapılacak sıradan bir listesi, ancak en altta "*Angus'a bar daveti e-postasından bahset*" yazan bir satırın üzerini çizmiş. Altına da büyük harflerle iki kelime eklemiş.

SÖYLE ONA!

Kalbim karnıma düşüyor. Mide bulantısı içimde dönüyor. Zihnim bir kez daha yarışıyor.

Küçük bir parçam ilişkimizi ilerletmek istediği için rahatladı. Gerçeği bilmemi istiyor. Ama o iki kelimenin sayfada duruş şekli midemi bulandırıyor. Onun tatlı girdaplı yazısıyla değil, neredeyse kağıdı yırtacak kadar sert yazılmış sert blok harflerle. Üstündeki çizgiyi çizmek için kullandığı güçten bahsetmiyorum bile.

Yine de korkum kısa sürdü. Bana söyleyeceklerinin hiçbir önemi yok. Benim için o kadar. Bana en kötüsünü anlatsın ki ben de sadakatimi kanıtlayıp onun yanında kalabileyim.

Biraz daha dik durarak boş eve yüksek sesle, "En iyi atışını yap, Goof. Hiçbir yere gitmiyorum."

E-postamda bir davetiye olup olmadığına bakarken, Mia'nın iş e-postasından iki gün önce gönderilmiş ve bir şekilde gözden kaçırdığım bir davetiye görüyorum. Gelecek hafta sonu The Cross-Eyed Cricket'ta iş çıkışı dans gecesi için bir davetiye. "İstedğin kadar çizik at, kadın. Ben değilsem kimseyle dansa gitmiyorsun. Orada olacağıma inansen iyi edersin."

Sonunda aramızda hep var olan hayali köprüyü geçiyoruz. Bu kadar ilerleyebileceğimizi hiç düşünmemiştim ama artık bu noktaya geldik, onu hiç kimse ya da hiçbir şey için bırakmayacağım.

Bana sırlarını anlat, Mia.

Beni korkutmuyorsun.

Otuz Yedinci Bölüm

ANGUS

T Güneşin ısıttığı toprağı ve gübre kokusunu derin derin içime çektiğimde ruhum biraz daha rahat nefes alıyor.

Çiftlikte bir bahar gününden daha güzel bir şey yoktur. Şu anda atlar bir ağaca bağlı, taze ot ve yonca karışımında otlarken Cal ve ben çit hattındaki bir deliğı onarıyoruz.

Çok konuşmadık ama kardeşimi tanırım. İşi dükkânda, çiftlikte ve ata binmek aklına bir şey takıldığında yaptığı şeyler. Ancak, işleri kendi başına halletmeyi tercih eder. Beni buraya bir sebepten dolayı çağırdı ama zorlamayacağım. Aklındakini söylemenin ne kadar zor olduğunu bilen biri varsa o da benim.

Çitle işimiz bittiğinde atlara geri biniyoruz, sanki ikimizin de koşacak işi yokmuş gibi acele etmiyoruz. Sanki dünyada olmamız gereken başka bir yer yokmuş gibi. Bunun yerine, rahat bir tırısla ilerliyor, uçsuz bucaksız otlakları yan yana, dünyayı umursamadan geçiyoruz. Hatta Cal böğürtlen aramak için Mabel'ı orada burada durduruyor. Daha mevsimin başındayız ama bir de ne görelim? Bir avuç dolusu ile döner.

Charlie küçük kasabamıza geldiğinden beri hayatı böyle geçti. Kız ona geri dönmenin yolunu bulduğunda adam piyangoyu kazandı. Ve geçtiğimiz Pazar günü yaptıkları açıklamayla hayatı da güzelleşmeye devam ediyor. Charlotte hamile. Görünüşe göre

ama ilk üç aylık dönemi atlatana kadar bunu kendilerine .

"Ee, anne adayı nasıl hissediyor?"

"Çok kötü değil. Sabah bulantıları daha çok gün boyu sürüyor ama yine de iyi gidiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

birkaç günlük büyümeyi kaşıyor, zor bir karar vermeye çalışıyormuş gibi başını düşünceli bir şekilde eğiyor.

Hmm... Seni rahatsız eden ne, ağabey?

"Peki sen nasılsın?" diye sordum. Sorularımı kısa ve tatlı tutuyorum. Çok fazla kurcalarsam adam dört nala kaçır.

Nefes verirken vücudu sarkıyor ve itiraf ediyor: "Korkudan altıma sığıyorum. Ben böyleyim."

Ve orada. Aklında olan şey bu. Her düşmanı yenebilen Callen McKinnon baba olmaktan korkuyor.

Daha korkutucu bir şey
var mı? Ya da daha
havalı?

"İç çamaşırlarını bu karıştıran şey ne?"

"İstediğin kadar dalga geç, küçük kardeşim. Bir gün alacaksın."

"Peki, şimdi almama yardım et. Çünkü aklımda hiç şüphe yok harika bir baba olacaksın."

Dakikalar geçiyor ama sadece bir serçenin ötüşü ve atların topraktaki nal sesleri cevap veriyor. Cal, zamanki gibi, bir sonraki söyleyeceği şey üzerinde çalışıyor. Sonunda oraya varıyor.

"Charlotte'un güvenliği konusunda endişelenmemek, onu her zaman kol mesafesinde tutmamak günlük bir mücadele. Güvende olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama çocuğumu taşıdığını öğrendiğimden beri endişelerim tavan yaptı. Bebek gerçekten dünyaya geldiğinde ne yapacağım?"

"Charlie'nin güvende olduğunu biliyorsun. Bunu sen sağladın," diyorum, geçen yaz Goose Hollow'da ortaya çıkan takipçiye atıfta bulunarak. "Ve bebek geldiğinde, bu ailedeki diğer herkese yaptığın gibi ona da bakacaksın. Aramızda ebeveyn olması gereken biri varsa, o da sensin dostum. Hadi ama, bunu biliyorsun."

"?" Gözleri endişeyle kararmış.

İltifat beklemiyor. Adam gerçekten hayatının bir sonraki ve en büyük bölümüne hazır olduğunu düşünmüyor. Kışına duman üflemediğimi bilmek istiyor.

"Cal, seni bu kadar sinirlendiren ne?" Ahıra giden patikadaki bir çam ağacının dalının altına eğildim. "Heyecanlı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim. Yani, öyleyim. Sadece çok fazla, anlıyor musun? Dükkanı işletmek, evi inşa etmek ve şimdi Charlotte hamile. Ya yeterince yanında değilsem? Ya üzerime düşeni yapmadığımı hissederse? Ya köpek bebeği sevmezse?"

Ağabeyimin bu savunmasız yanının tadını çıkararak kıkırdamamı tutuyorum.

Gülümsememi belli etmemeye dikkat ederek, onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Dinle, korktuğunu anlıyorum, gerçekten. Ama hokkabazlık yaptığın tüm toplara nasıl öncelik vereceğini bulacaksın. Bu evi önümüzdeki yirmi yıl boyunca inşa edecek değilsin. Bu sizin hayalinizdeki ev, hayalinizdeki arazide. Her şeye degecek. Ruby'ye gelince, o çocuğun en iyi arkadaşı olacak. Bebeği en az senin kadar koruyacak."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Kelimeleri söylüyor ama onlara inandığından emin değilim.

"Bunu sen halledersin, ağabey. Bence o kadar mutlusun ki boktan bir şey olmasını bekliyorsun. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bence sonunda her zaman hak ettiğin hayatı yaşıyorsun. Neler olabileceği konusunda endişelenmeyi bırak. Anı yaşa ve kendini çok şanslı say."

Bana başıyla onay verdi. Gözlerinin arkasındaki kargaşa hafifledi ve umarım omuzlarındaki yük azaldı. Farkında olmayabilir ama ulaştığı kişinin ben olmam çok şey ifade ediyor. Cal sayısız kez yanında oldu. Denklemin diğer tarafında olmak güzel.

O an kısa sürüyor, çünkü Cal'ın bir sonraki söylediği şey beni neredeyse eyerimden düşürüyor.

"Yani, hayatımız boyunca Mia ile ilgilendiniz ve hepimiz bunu kaçırdık, değil mi?"

Şimdi dudakları fermuarlı kardeş benim. Konuşmadaki değişiklik karşısında şok olmuş bir halde, cevap vermeden önce kafamda kelimeleri ölçüp biçiyorum. Kalıtsal gibi görünüyor.

"Charlotte sizi ilk kez birlikte gördüğünde bunu fark etti ve ben de ona deli olduğunu söyledim. Ama sonra düğün gecesi onu ahıra taşıdığını gördüm."

"Ne?"

"Evet, düğün gecemde beni engelledin, göt herif." Kıkırdıyor. "Charlotte ve ben yeminlerimizi tamamlamak için soyunma odasına gitmek üzereydik ama sen bizden önce davrandın."

"Sik bloğu için özür dilerim ama Mia için özür dilemeyeceğim. Asla." Sesimin ne kadar savunmacı çıktığını biliyorum. Bir gün ailelerimizle yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyordum. Ancak bugünün o gün olmasına hazırlıklı değildim.

"Yani?"

"Ne söylememi istiyorsun Callen?"

"Bu sahte bir ilişkiden çok daha fazlası, değil mi?" "Mia ve Sawyer için her şeyi yaparım."

"Çünkü onu seviyorsun." Bu bir soru değil.

Bunu inkâr etmeyeceğim ama Mia'ya olan aşkımı ona gerçekten söylemeden önce ağabeyime itiraf etmeye de hazır değilim. Önce o duymayı hak ediyor. Bu yüzden ifadesini rüzgârda savrulmaya bırakıyorum.

"Eğer aileniz için endişeleniyorsanız, endişelenmeyin. Onun hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun. Sana desteğimiz var. Daisy'yle konuşmak gerekecek ama biliyorsun o da yola gelecektir. Ayrıca, bence zaten biliyor. İkiniz ve sahte evliliğiniz ne zaman gündeme gelse kaypak davranıyor."

"Kahretsin. Bu çok sık oluyor mu?"

"Beklediğiniz kadar. Buralarda pek bir şey olmuyor. Eğlenebildiğimiz kadar eğlenmek zorundayız. Ama yüzünüzdeki ifade bana bunun düşündüğümüz kadar komik olmadığını söylüyor."

"Annem ne diyor?"

"Dediğim gibi, her şey yolunda. Hepimizin tek istediği senin mutlu olman. de. Ama o bir paket anlaşıma, Gus. Baba olmaya hazır mısın?"

"Bu çocuğu seviyorum."

"Hepimizin var. Ama bu farklı. İşler yolunda gitmezse, sadece onun kalbi değil. Sawyer'ın da kalbi. Ve onlar hiçbir yere gitmiyor. İşte bu kadar."

"Farkındayım."

"Güzel."

"Hepsi bu kadar mı?" Soruyorum, çünkü daha çok sorusu olması gerekiyormuş gibi geliyor.

Başını sallayarak eyerinin üzerinde titriyor. "Normalde detayları sorardım ama burası Mia ve ben hiçbir şey bilmek istemiyorum." Mabel'a işaret eder ve yola çıkarlar.

Ve böylece sohbetimiz sona erdi. River'ın göğüs kafesini sıkıyorum ve onların peşinden hızla yola koyuluyoruz. Ahıra geri dönerken rüzgârın tenime çarpması ve Mia'yla birlikte ilerlemek için ailemin desteğini almış olmanın verdiği rahatlama arasında kendimi bu sabah ahırda bulduğumuz zamankinden daha hafif hissediyorum.

Mia'ya olan hislerim artık bir sır değil ve böyle hoşuma gidiyor.

Şimdi tek yapmamız gereken onun yapılacaklar listesini halletmek ve gerçek hayatımıza başlamaya bakmak.

Otuz Sekizinci Bölüm

Mia

Tİtalyan otlarının kokusu ön kapıdan girdiğimde hislerimi bastırmaya çalışıyor ama ne kadar denesem de dağıtma şansları yok. Hele ki midem bu kadar bulanmışken.

yap. Bütün gün sinirlerim altüst oldu, çünkü bu gece hayatım değişiyor. Keşke her şeyin daha iyi olacağını söyleyebilseydim ama o kadar da hayalperest değilim.

Montunu ve ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz Swayer, Gus Gus'ını bulmak için ışık hızıyla havalanıyor. Kalbimin parçaları yere düşüyor ve kelimeler henüz ağzımdan çıkmadı bile.

"Hey, dostum. Spagetti kulağa nasıl ?"

Angus onu Sawyer, "Hmm... nefis," diye cevap verir.

"Peki ya sen anne?" diye soruyor, dikkatini bana çevirerek. "Spagetti işi mi? Tariflerimi tekrarladığımı biliyorum ama mutfaktaki becerilerim bir yere kadar."

Spagetti işe yarar mı?

Dünyam başıma yıkılmak üzereyken akşam yemeği kimin umurunda?

Önümdeki ev sahnesi başımı döndürüyor ve içimi çalkalıyor ama ben yine de eşlik ediyorum. "Kulağa mükemmel geliyor." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz boğazıma bir safra düğümleniyor. "Ona bir dakika göz kulak olabilir misin? Hemen döneceğim."

Cevabını beklemeden koridorda koşarak banyoya yetişiyorum. Durumumun gerçekliği yüzüme bakarken, bütün gün uzak tuttuğum ekşi mide savaşı kazanıyor. Keşke karnımdaki azıcık şeyi tualete kusmak beni daha iyi hissettirseydi.

Vücudumun kontrolünü tekrar ele geçirdiğimde dişlerimi fırçalıyorum, önlüğümü değiştiriyorum ve temizlenmek için elimden geleni yapıyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınarak yatak odasının güvenliğinden ayrılıyorum.

Onları masada beni beklerken bulduğumda duygularımı kontrol etmek bir Herkül başarısıdır. Sawyer mama sandalyesinde, bir yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çatalını, diğeri kaşığını tutuyor, boynunda bir önlük bağlı. İkizi Angus'un tişörtünün yakasında bir peçete ve yumruklarında çatal bıçak takımı var.

Bu gece ağlamayacağım. Aylardır ağlamaktan başka bir şey yapmadım. Her tarafım ağladı. Üzgün gözyaşları, kızgın gözyaşları, mutlu gözyaşları döktüm. Bu gece güçlü olmalıyım. Sawyer için.

Kıkırdamaya zorluyorum kendimi, sevimlilikleri karşısında başımı sallıyorum. "Beni beklemene gerek yoktu."

"Bizler beyefendiyiz. Evin hanımı olmadan başlamayız."

Gülümsüyormuş gibi yaparak, beni yavaş yavaş boğan ıstırabı gizlemek için dua ediyorum. "Artık buradayım. Ye bakalım."

"Dürüst olmak gerekirse, görgü kuralları bir yana, geçen sefer o kadar dağınıktı ki Sawyer'a ve kırmızı sosa nasıl yaklaşacağımdan emin olamadım. Sana güvenmek zorundayım anne."

Dikkatimi dağıttığı için minnettarım, erişteleri kesip bir kase spagetti hazırlıyorum, Sawyer'a yardım etmekle meşgulüm ve yemek yemediğimi fark etmemesi için dua ederek Angus'la göz temasından kaçınıyorum. Midem boş olabilir ama aldığım iki ısırıktan fazlasına tahammülü yok.

Akşam yemeği huzurlu ama dağınık. Sawyer doyduktan sonra, Angus'u bulaşıkları yıkaması için bırakarak banyo zamanı için gizlice uzaklaşıyorum. Saat erken ama pijamalarını giydikten sonra Sawyer'ı yatağına yatırıyorum ve gözlerini kapatana kadar ona üç farklı kitap okuyorum.

O anda oyalanırken küçük oğluma bakıyorum ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasını umuyorum. Sadece onun için en iyi olanı yapmaya çalıştığımı. Onun odasından ayrıldıktan sonra geleceğimizin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama ne pahasına olursa olsun küçük oğlum için savaşağımı biliyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek fısıldıyorum, "Seni seviyorum, küçük oğlum. Umarım bir gün anlayacak kadar büyüdüğünde, senin için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığımı bilirsin. Bu geceden sonra kaybedeceklerimiz için çok üzgünüm ama ben hep yanında olacağım."

Umarım bu kadarı yeterlidir.

Alnına bir öpücük kondurup birkaç kalp atışı daha sonra odasından çıkıyorum ve yaşadığımız sessiz, güzel hayatın kapısını kapatıyorum.

Angus mutfak tezgahına yaslanmış, omzunda bir bulaşık havlusu, telefonunda geziniyor. Dikkati dağınık ve beni fark etmiyor ama ben onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Bronz McKinnon teni, ön kolunda babasının müzik sevgisini simgeleyen gitarın karmaşık detayları ve kollarını kaplayan diğer sanat eserleri. Dövmeli ve yara izli gövdesini kaplayan pamuğu zorlayan kasları görmezden gelmek mümkün değil. Ama gözlerimi ayıramadığım şey onun yüzü. Uzun kirpikleri, ona göstermek istediğimden daha fazlasını görüyor gibi görünen karamel rengi gözlerini çiziyor. Yastık gibi alt dudakları tekrar ısırma için yalvarıyor. Paha biçilmez bir tablo gibi. Ona ne kadar uzun süre hayran kalırsam o kadar güzelleşiyor.

Odada olduğumu hissedince başını kaldırıyor ve gözlerinde bir gülümseme belirliyor.

Muhteşem yüzüne son bir parlaklık fırçası.

Bu adam paha biçilmez bir sanat eseri. Ve neredeyse benim oluyordu.

Tezgâhı iterek, yapılacaklar listemi almadan önce telefonunu arka cebine sokuyor. Baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırıp havada sallıyor. "Bana bir şey söyle, Mia."

"O da ne?" Beni boğan paniğin üstesinden gelmeye çalışıyorum.

"Neden benimle iş davetiyen hakkında konuşmaktan vazgeçtin? şey? Çünkü e-postayı aldım ve ziller takılı halde orada olacağım." Böyle olmasını istemezdim.

"Listem neden sende?"

"Tezgahın üzerinde bırakmışsın." "Yani okudun mu?"

"Mesele bu değil, Goof."

"Ne istiyorsun?"

"Neden benimle davet hakkında konuşurken karalama yaptın?" Kahretsin.

"Bunun listendeki son maddeyle bir ilgisi var mı?" diye soruyor ve listemi bulduğu tezgâhın üzerine bırakıp

Mutfak.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Bebeğim, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun." Benden bir adım uzakta duruyor.

Bebeğim.

Onun sevgi sözcüklerini hak etmiyorum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Çünkü kafamda ne söylemem gerektiğini kaç kez prova etmiş olursam olayım, ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Elbette . Bana güveniyorsan, güzel küçük ağzını aç ve üzerime at."

İşleri neşeli tutmaya çalışıyor. Nafile bir çaba.

"Herkes için her şeyi değiştireceği anlamına gelse bile mi?"

"Sırrınız benimle güvende."

"Anlamıyorsun. Sana söylediğimde her şey değişecek. Ve sadece ikimiz için değil."

"Mia, korktuğunu biliyorum ama seni yakaladım." "Benden nefret edeceksin."

"Neden kimden nefret edeceğime benim karar vermeme izin vermiyorsun?"

Yara bandını yırtıp . Tek yolu bu.

Şu anda bana nasıl baktığını ezberliyorum, aklıma kazıyorum.

Burnumdan nefes alarak nefesimi bırakıyorum ve hayatlarımızın gidişatını sonsuza dek değiştiriyorum. "Knox, Sawyers'ın babası."

Angus tepki vermiyor. Hareket etmiyor ya da soru sormuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sonsuza kadar hiçbir şey yapmayacakmış gibi hissediyor.

Aramızdaki sessizlik çok uzun sürdükten sonra bozmaya cesaret ediyorum. "Açıklayabilir miyim?"

"O biliyor mu?" Sorusunun tonu hiçbir şey vermiyor. "Hayır."

Bakışlarını benden ayırıp, ilk adımını benden uzaklaşarak attı.

-Bizden uzakta, mutfaktan çıkıp boş yatak odasına doğru giderken yanımdan geçiyor. Kapının nazikçe kapanma duyduğumda irkiliyorum. Kapıyı kapatışındaki sakinlik, çarparak kapatmasından daha rahatsız edici.

Olduğum yerde donup kaldım, tekrar görüldüğünde hala mutfağın ortasında duruyorum. Askeri çantası omzunda asılı. Bana bir bakış bile atmıyor. Hoşça kal demiyor.

Yapacağını bildiğim gibi kapıdan çıkıp gitti. Bir tür konuşma beklesem de, bunun böyle biteceğini hep biliyordum.

Ve böylece, her şey bitti. Burada Angus'un evinde yarattığım sahte hayat değil, oğlum ve benim için yarattığım gerçek hayat. Bunu kendine saklamasına imkan yok ve ailesi bunu onlardan, Knox'tan sakladığımı öğrendiğinde beni asla affetmeyecekler.

* * *

Yorgun ve çakırkeyif olmanın eşiğinde, ama tam olarak değil, bu geceki partide en sevdiğim diğer insanlara katılmadan önce yüzümü rötuşlamak için elimden geleni yapıyorum. Sanki bir tür rüya senaryosunda yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Şu anda Nicolette Gwen'in banyosundayım. değil, o sadece dünyanın en büyük pop yıldızı.

Knox tüm ailenin özel bir uçakla Los Angeles'a gitmesi için ödeme yaptı. Bizi ünlü Sunset Marquis'e yerleştirdi ve bu akşamın erken saatlerinde hepimiz Grammy ödüllerine katıldık ve Hollow Knocks yılın albümünü ve albümünü kazandığında oradaydık. Ardından da Nicolette'in evinde Josh West ve Hollywood elitlerinin diğer üyeleriyle birlikte şık bir after-party'ye katıldık.

Bütün gece şampanyamı yavaşça yudumladım, aklımı başımda tutmaya çalıştım ki hiçbir şeyi kaçırmayayım. Bir daha burada olacağım şüpheli ve bir saniyesini bile unutursam kendimi mahvederim. Knox sarhoşun da ötesinde ve hayatındaki bu özel geceyle ilgili her şeyi unutacağını düşünmekten nefret ediyorum ama o büyük bir çocuk ve benim sorunum değil.

Rujumu yeniden sürüyorum, yanaklarıma bir çimdik atıyorum ve payetli siyah elbisemin arkasını ve çıplak sırtımı görmek için yarım bir dönüş yapıyorum. Çok sade ve üzerime boyanmış gibi görünse de hafif ve uçuşan bir kumaş ve içinde hareket etmek çok kolay. Saçlarım bilerek dağınık bir şekilde toplanmış ve boynumu açıkta bırakıyor. Kendimi hiç bu kadar şık görmemiştim. Bugünlerde hayatımı eşofmanla ders çalışarak ve önlükle staj yaparak geçiriyorum.

*İyi
görünüyoru
m. İyi
hissediyoru
m.*

"Belki de bu banyodan çıktığımda hayallerimin erkeğiyle tanışırım." Kendi kendime kıkırdıyorum. Gülüyorum çünkü hayatıma herhangi bir erkek girmeyeli uzun zaman oldu. Çok meşgulüm ve okuldan kaçıp eve gittiğimde de hep birlikte büyüdüğüm insanlar var. Bu gece, ben

evde, okulda ya da işte. Hayal dünyasında yaşıyorum ve ne olacağını asla bilemezsiniz.

Bir kız hayal kurabilir.

Ve bir kızın hayatında biraz seksi eğlenceye ihtiyacı olabilir.

Ünlü bir kişinin kız kardeşinin artı biri olarak burada bulunan küçük kasaba kızıyla hiçbir şey yapmak istemeyen ünlü yüzler denizinde beyaz atlı prensimle tanışmaya hazırım, Knox tam tutamağa uzanırken kapıyı açıyorum. Eşikten düşüyor ama yüzüstü düşmesini engellemek için kollarımı uzatıyorum.

"Vay canına, koca adam. Görünüşe göre biraz fazla içmişsin."

Ellerim siyah smokin gömleğine bastırıyor. Kendini biraz toparladı, ayaklarını benimkilere yaklaştırdı, kapıyı arkasından kapattı. Ama ben hala onu tutuyorum.

"Knox, işlerini halletmek için benim yardımına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Kendi işini yapmana izin vereceğim."

Knox McKinnon, en iyi arkadaşımın ağabeyi, yaşayan en ünlü, en güzel erkeklerden biri, bana alışık olmadığım bir şekilde bakıyor. Uzun koyu kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına itmiş, yüksek elmacık kemiklerini, altın rengi gözlerini ve bronz tenini ortaya çıkarıyor. Knox'a hiç ilgi duymamıştım ama o da bana hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Bu gece eğleniyor musun?" diye soruyor, sesi alçak. Baştan çıkarıcı. "Eğleniyorum. Beni de dahil ettiğin için tekrar teşekkürler."

"Geldiğine sevindim." Yaklaşıyor, sarhoş bakışlarında bir ışık var ve ağzının bir tarafı hafifçe kalkıyor.

Bu çok garip.

"Tanrım, Goof, ne zaman bu kadar güzelleştin?" "Ne?"

Elimi göğüs kaslarından çekip geri çekiliyorum ama diğer eliyle yanağımı kavrarken bileğimden birini nazikçe tutuyor.

"Çok güzelsin Mia."

"Knox, sanırım çok fazla içtin."

"Küçük kız kardeşimin arkadaşının ne kadar seksi olduğunu fark etmediğim için aptal olduğumu düşünüyorum. Yani, şu bak." Bana iyice bakabilmek için etrafımda dönüyor ve daha önce de kullandığından hiç şüphem olmayan bir hareketle sırtımı kapıya dayıyor. Kilidin tık sesini duyuyorum.

Bu neden oluyor? Neden Nicolette Gwen'in banyosunda Knox'la kilitli kaldım, oysa tek istediğim onun kardeşiydi? Bunca yıldan sonra, McKinnon kardeşlerden biri nihayet beni görüyor ve bu yanlış kardeş.

"Knox, ne yapıyorsun-"

Dudakları şefkatle benimkilere dokunuyor. Ellerinden biri yanımdan kalçama doğru kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağzına karşı soruyorum.

Geri çekiliyor. Alkolün kokusu yanağımdan süzülerek kulağıma kadar geliyor. Kulak mememi yalıyor ve sözlerinin sıcaklığı vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Kimsenin bilmesine gerek yok ama amının ne kadar sıkı olduğunu bilmem gerek Mia. Bir ısırık alamayacak kadar iyi görünüyorsun." Dışlerini nazikçe omzuma batırıyor.

Vay . Hiç kimse benimle konuşmamıştı. "Sen sarhoşsun."

Sarhoş ama sert ya da zorlayıcı değil. İstesem uzaklaşabilirim. Peki neden yapmadım? Gerçekten o kadar azgın ve çaresiz miyim? Çakırkeyifim ama o kadar da değil.

"O kadar da sarhoş değil." Yanlarımda cansız bir şekilde duran kollarımdan birini hareket ettirerek elimi takım elbisesinin pantolonuna bastırıyor.

Etkileyici. Rock yıldızı kalıbına uyuyor. "Knox, bu çok aptalca."

Az önce elimle sikini sıkmam kadar aptalca değildi.

Kocaman ellerinden birini benimkinin üzerine koyarak ereksiyonunda aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Aptalca olabilir ama eğlenceli olabilirmiş gibi geliyor, değil mi?"

"Knox, yapamayız."

"Neden olmasın? Biz rızası olan iki yetişkiniz. Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem." Ben teklifini düşünürken, o elbisemi kavrayıp bacaklarımdan yukarı çekerken donuk gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Sarhoş olduğunu biliyorum ama çok ateşli. İsteddiği herkese sahip olabilir ve o beni istiyor. Dehşete düşmeme rağmen, savunmam yavaş yavaş düşüyor. Aklım bunun birçok açıdan yanlış olduğunu biliyor ama ihmal edilmiş bedenim bunu istiyor. Onu değil. Bunu. Daha önce hiç banyoda gizli bir ilişki yaşamamıştım. Bu tam da doktorun istediği şey olabilir.

Elbisem belimde toplanırken, elleri kığıma doğru kayıyor. "Hadi Mia. Ne diyorsun? Bir kereliğine. Bu bizim küçük sırrımız olacak." Aramızdaki tek şey olan utanç verici derecede nemli tangama ulaşana kadar bir parmağını kalçamda gezdiriyor.

Ona kelimelerle cevap vermiyorum, bunun yerine yüksek topuklu ayaklarımı birbirinden ayırarak ona açılıyorum.

Sanki ihtiyacı olan tek cevap buymuş gibi, iki eliyle çıplak kığıcı kavrıyor. Beni kaldırıp soğuk mermer tezgahın üzerine koydu. Ben kemerini ve pantolonunun düğmesini karıştırırken o elbisemi çekiştiriyor. Ellerim ilerleyemeyecek kadar titriyor. Parmaklarımı uzaklaştırıyor ve

pantolonunu saniyeler içinde indirip kocaman sikini serbest bırakıyor. Knox iri bir adam ama bu onun vücut ölçüleriyle orantılı olmaktan çok daha fazlası. O şeyin nasıl sığacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Hiç vakit kaybetmeden, ağlayan merkezimi örten malzemeyi yana itiyor. "Kaçmak için son şansın," diyor bir parmağını içime sokarak. "Ama kaçacağını sanmıyorum."

İzinsiz giriş karşısında nefesim kesildi. Parmağını serbest bırakıp ağzına götürüyor ve yalayarak beni temizliyor.

Başımı hafifçe sallayarak ona kaçmak istemediğimi söylüyorum. Başka bir şey söylemeden beni tezgahın kenarına çekiyor, kalçalarımın dış kısmına dokunarak bacaklarımı beline dolamamı işaret ediyor. Beni istediği yere getirdiğinde, içime doğru itiyor. Ön sevişme yok. Sadece girip çıkıyor, santim santim, ta ki tamamı içime girene kadar.

Alnını benimkine yaslayarak homurdanıyor. "Sıkı, tıpkı olacağını bildiğim gibi."

Sonraki bir, belki de iki dakika boyunca tek söylediği bu. Beni öpmüyor. Elleri vücudumu keşfetmiyor. Şefkatli sözler yok. Boşalana kadar içime girip çıkıyor.

Alnı hâlâ benimkine değerken, "Kahretsin, Goof. Göründüğün kadar iyi hissediyorsun." İçimden çıkıp pantolonunun içine giriyor ve kendini yeniden toparlıyor.

Kapının kilidini açtığında hala tezgahın kenarında az önce ne olduğunu merak ediyordum. Bana dönerek parmağını dudaklarına götürdü, sanki her ne oluyorsa ikimiz de sessiz olalım der gibiydi ve sonra gitti.

Şaka yapıyor olmalısın. Bir rock tanrısıyla seks yapmak bir şey mi? Kovboylarla devam edeceğim, teşekkür ederim.

Bu sırrı saklamak zor olmayacak, çünkü paylaşacak hiçbir şey yok. Gönüllü bir katılımcı olmuş olabilirim, ancak alıştırmaya katkım bundan ibaretti.

Bu biraz komik. Gezegendeki en ünlü adamla seks yapıyorum ve bu hayatımın en kötü seks.

Tezgâhtan aşağı atlarken, onu hissettiğimde nefesim kesildi. Onun dölünü. Bacağımdan aşağı damlıyor.

Hayır! ! Hayır!

Koruma kullanmadık. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Savunmamı düşürmüş olabilecek tüm şampanyalar yok oldu. Dakikalar önce ihtiyacım olan netlik sonunda ortaya çıktı. Knox

Her zaman böyle. Sanki kahve içiyormuş gibi rastgele seks yapıyor. Kim bilir kaç tane hastalığı var?

İğrenç.

Ben de böyle hissediyorum.

Gross. Gross. Gross.

İşler artık o kadar da komik değil. Sadece iğrençler!

Kendimi temizlemek için kullandığım tertemiz beyaz el bezini utanarak tuvaletin yanındaki çöp sepetine saklıyorum. Nicolette'in onu özleyeceğini sanmıyorum, ne için kullandığımı bilseydi de istemezdi.

Kendimi aptal ve aşırı ayık hissederek partiye doğru ilerliyorum ve onları bıraktığım yerde olan McKinnon klanına katılıyorum. Gruptan Sean ve Matt eşleriyle birlikte oradalar. Sean'ın eli Samantha'nın hamile karnının üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu.

Daisy'nin yanında otururken kendimi garip hissediyorum ve kardeşiyle seks yapmanın korkunç olduğunu ve bir daha asla düşünmek istemediğim bir şey olduğunu söyleyerek yıldızlara şükrediyorum, hiç olmamış gibi davranmayı tercih ediyorum.

Otuz dakika sonra Knox odaya giriyor, bize doğru tökezleyerek ilerlerken parmaklarının arasında bir şişe tekila sallanıyor. O resmen blato. "Helloooo ailem."

Cal cevap veren tek kişidir. "Hey, kardeşim. Neden gelip bizimle oturmuyorsun?" Ayağa kalkıp sandalyesini uzatıyor.

Knox koltuğa oturur ve şişeden bir yudum alır. Cal kendini Daisy'nin diğer tarafına yerleştiriyor. Biraz sohbet ettikten sonra Sean ve Matt vedalaşılıyor.

Grup arkadaşlarının duyamayacağı bir yerde Knox, aile sahibi olarak grubu nasıl mahvettiklerine dair uzun bir söylev çekmeye başlar. Ne kadar bencil olduklarını tekrarlayıp duruyor.

Angus onun sözünü keser. "Dostum, sakın . Hayatının aşkıyla henüz tanışmamış olman onların pislik anlamına gelmez çünkü tanıştılar. Hayatta gruptan daha fazlası var, biliyorsun. Kahretsin, etrafta dolaşma şekline bakılırsa, senin bilmediğin küçük McKinnon'lar yoksa çok şaşırirım."

Herkes kıkırdar. Bu bir şaka, ama yalan söylemiyor. Artık ilk elden biliyorum. "Dostum, benim asla çocuğum olmayacak. Onları istemiyorum.

*Hiç olmadı. Asla.
olacak."*

"İstemiyor olabilirsin, ama bu yaşam tarzını sürdürmeye devam edersen, kendini yine de bir tane ile bulabilirsin. Eldiven taksan iyi olur" diyor Cal.

O değil, Cal. Bu konuda bana güven. Kendi kendime düşünüyorum.

"Dostum, kapıma gelip çocuğuma hamile olduğunu söyleyen her kadın tek bir şeyin peşindedir." İşaret parmağını göstererek şişeyi havaya kaldırdı. "Şöhret ve servet."

"Hadi ama, öyle demek istemedin," diyor Daisy, onun bu tavrı karşısında şok olmuş bir halde. Hepimizin yüzündeki ifadeden öyle olduğu anlaşılıyor. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Hiçbir zaman.

"Üzgünüm küçük kardeşim, ama gerçek bu. Şöhret ve servet, onların tek istediği bu. Beni istemiyorlar. Benim fikrimi ve tabii ki paramı istiyorlar. Gerçek beni istemiyorlar ve ben de bir çocuk istemiyorum. Onlara bir çek yazacağım ve yollarına devam edebilirler."

Daisy ayağa kalkarak, "Sen bir pisliksin," dedi. "Gerçekler acı veriyorsa özür dilerim."

Angus ayağa kalkar. "Sarhoşsun, Knox. Neden dışarı çıkmıyoruz?"

Knox kardeşinin uzattığı eli tutuyor ve hepimiz onları devasa L.A. malikanesinde takip ediyoruz. Hayal dünyasını geride bırakmanın zamanı geldi.

Limuzinde Knox, kadınların onu sadece parası için yakınıyor. Onun evine kadar. Angus sarhoş ödül sahibiyle ilgilenmek için kalırken, geri kalanımız otele geri dönüyoruz. Angus'hayatının en büyük gecesinden sonra sabahın dördünde kardeşine saray gibi malikanesinde yardım edişini izlerken, keşke benimle birlikte kendini banyoya kilitleyen o olsaydı demekten kendimi alamıyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Angus

Knox Sawyer'ın babası.
Mia'nın ağzından çıkabilecek onca şey varken,
Bu itiraf aklımın ucundan bile geçmedi.

Knox, Sawyer'ın babası.

Knox Sawyer'ın babası.

Knox Sawyer'ın babası.

Bu yüzden ondan nefret edeceğimi söyledi. Çünkü ona ilk o sahip oldu. Ağabeyim hayatım boyunca sevdiğim kadının içindeydi. Onun çocuğunun babasıydı.

Ahıra geldiğimde, oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Çantam yolcu koltuğundaydı, ancak onu paketlediğimi hatırlamıyordum. Kelimeler ağzından çıktığı anda kendimden geçtim, otomatik pilota çalışarak buraya geldim.

Kamyonun kapısını iterek açar açmaz Nisan ayının keskin havası yüzüme çarpıyor ve hasta olabileceğimi düşünüyorum. Spagettimi kaybedecek kadar duraksamama izin vermeden, sanki on kadeh tekila içmişim gibi tökezleyerek ahıra .

İlk fark ettiğim şey, at odasının kapısı. Hayatımın en güzel gecelerinden birine açılan kapı. Şu anda sikilmiş olan hayatıma. Pek çok yönden.

Kalbim ağrırken ve gözlerim akmaya başlarken midem kendini boşaltmak istiyor ama bu benim tarzım değil. Onun yerine, yumruklarımın kontrolü almasına izin veriyorum.

Parmak eklemlerimin derisi kapının meşe ağacına çarpıp yarıldığı anda, şaşkınlığım beyaz bir öfkeye dönüşüyor ve tüm duygularım yüzeye çıkıyor.

Sol. Sağa. Sol. Sağa. Sol. Sol.

"Senin derdin ne lan?" diye bağırان öfkeli bir ses kafamın içindeki uğultuyu bastıramıyor. Kapıya vurmaya devam ediyorum.

"Angus! Dur!"

sanmıyorum.

Bir yük treni sol tarafımdan bana çarpıyor ve beni sağ tarafımdan yere uçuruyor. "Tanrım, Angus! Yeter artık!"

Callen.

Beni sırtüstü yatırdı ama üstümde kalarak beni yere . Çocukken bu çok oldu ama sonunda onu yendim. Bugün, denemiyorum bile.

"Ne halt sen?" "Siktir git, Cal."

"Üzgünüm, kardeşim. Öyle bir şey olmayacak."

"Dostum, bırak beni!" Altında ama kalbim yerinde değil, çünkü göğsümden sökölüp .

"Bana neler olduğunu anlatın, ben de ."

Knox'un Sawyer'ın babası olduğunu haykırmak istiyorum. Ama sonra Mia'nın bize hamile olduğunu söylediği gece yüzündeki ifade aklıma geliyor. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ve tıpkı onun dediği gibi, bu haber herkes için her şeyi değiştirecek.

"Bırak beni."

"Önce o lanet kapının sana ne yaptığını söyle."

"Söyleyemem."

"Elbette yapabilirsin."

Tanrım, istiyorum. Gerçekten istiyorum.

İçimde öfke birikiyor. Her şeyi içimden atma ihtiyacı o kadar yoğun ki, tek yapabildiğim ağzımı açıp kirışler kapanıncaya ve atlar kişneyinceye kadar böğürmek. Birkaç saniye ya da dakika sürebilecek bir çığlık attıktan sonra göğsüm kabarıyor ve boğazım ağrıyor.

Cal bizi oturtup beni kollarına çekti. "Ne oldu? Ödümü koparıyorsun."

Ona Mia'nın gerçeğini söyleyemem, o yüzden kendiminkini söylüyorum. "Onu seviyorum Cal. Onu ve o çocuğu o kadar çok seviyorum ki canım acıyor." Sözlerim

O kadar alçak sesle ki, bana bu kadar sıkı sarılmasa duyacağından şüpheliyim.

Duygularımı yüksek sesle itiraf ettiğimi duymak, ruhuma doğru akan bir acı kapısı açıyor. İçten içe bunun böyle olduğunu biliyordum. Elbette biliyordum. Mia söz konusu olduğunda her zaman aşk olmuştur. Dr. Laughlin sordu, ben de cevapladım ama bunu ne kendime ne de o dâhil başka birine yüksek sesle söylemedim. Ve şimdi, ne önemi var ki? Daha önce ulaşılmazdı ama şimdi.

Neden kenarda kalamadım? Uzaktan izlemeye devam etmeliydim. Elbette sefil bir piçtim ama bu acı.... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir ebeveynin kaybında hissettiğin acıyla aynı değil. Hatta o gün Chris'i ve diğerlerini kaybetmenin yarattığı yıkımla bile aynı değil. Artık her akşam onunla ve Sawyer'la yemek yemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Banyo ve masal zamanına yardım etmek. Tadının nasıl olduğunu biliyorum. Nasıl hissettirdiğini. Geldiğinde nasıl ses çıkardığını. Önceden bunların hepsini sadece hayal edebiliyordum. Şimdi, neleri kaçıracağımı biliyorum ve önümde olabileceğini düşünecek kadar saf olduğum gelecek silindi.

Cal ellerini omuzlarımda bırakarak geri çekiliyor. Yüzünde küçük bir gülümseme var. "Tabii ki biliyorsun. Ama bu kapıyı açıklamıyor."

"Ne demek istiyorsun, tabii ki biliyorum?"

İtirafıma neden şaşırmadı? Evet, geçen gün beni sorguladı ama şüphesini doğrulamadım.

Uzaklaşıyor, sırtını daha birkaç dakika önce öldürmeye çalıştığım kapıya dayıyor. Hâlâ ahırın zemininde oturuyoruz ama göğsüm artık kabarmıyor ve şiddetli menzirim azaldı.

"Birbirinize bakış şeklinizi gözden kaçırmak zor, küçük kardeşim. Hislerinizin karşılıklı olduğunu söyleyebilirim. Peki, seni böyle bir krizin içine sokan neydi?"

"Sence beni seviyor mu?"

"Aptal olma. Sevilmeyecek ne var?"

"Ciddi misin?"

"Gus, eğer sana bakışından anladığım kadarıyla öyle."

Sözlerinin kafamda ve ne yazık ki kalbimde dolaşmasına izin verdim. Çocukluk aşkı aşk demek değildir. Beni istiyor olabilir. Ama beni seviyor mu? Aptal kardeşim haklı olabilir mi? Ya haklıysa? Artık ne önemi var ki?

"Hâlâ benimle misin?" Callen parmaklarını şıklatarak söylüyor. "Ne? Uh, evet. Hâlâ buradayım."

"Peki, seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

"Dinle, önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Asla olamayız, o yüzden siktir et. Anlıyor musun?" Ayağa kalkıp kıyafetlerimdeki toz ve samanları temizliyorum. Kardeşimin gözlerinden kaçarak o da ayağa kalkıyor.

"Neden? Daisy yüzünden mi?" diye meydan okuyor.

"Daisy'nin bu konuda söyleyecek çok şeyi olduğunu hissediyorum ama bundan daha fazlası var."

"Lütfen bana bunun Chris'le ilgili olmadığını söyle."

"Kız kardeşimin en iyi arkadaşı, annemin vaftiz kızı olması ve erkek kardeşinin kollarımda ölmesi oldukça büyük engeller diyebilirim. Ayrıca, ben onu hak etmiyorum."

Ona Knox'tan için tüm irademi kullanıyorum. Yıkılmış ya da değil, paylaşmıyorum. Knox'un haberi bile yok.

Ona nasıl söylemez?

Bütün bu durum çok .

Şimdilik, Cal beni engelleyen şeyin Daisy ve Chris olduğunu düşünüyorsa, öyle olsun.

Omzumu itti. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Senin sevgine sahip olduğu için çok şanslı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Buna ne cevap vermem gerektiğini bilemediğimden omuz silkiyorum. "Angus, sen-" Callen, uzaktan gelen bir sesle kısa kesiyor.

bir araba kornası bizi böldü. "Bunu duydun mu?"

"Benim evimden geliyor. Ne oluyor lan?"

Başka bir şey söylemeden ikimiz de ayağa kalktık ve bir saniye içinde Cal'in kamyonetine atladık. Mia ve Sawyer'a giden toprak yolda zıplarken evime doğru yönelttiği işaretler öfkemi söndürüyor.

İçim dışım titriyor, vücudum son ne kadar zamandır yaşadığı duygu salınımıyla geliyor mu gidiyor bilmiyor? Otuz dakika mı? O kadar uzun sürdüyse bile. Ne hissedeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama ona ulaşmam gerektiğini biliyorum. İkisine de göz kulak olup iyi olduklarından emin olmalıyım.

Ev görünür görünmez Cal bir kahkaha krizine girer. "Tanrım, şu lanet ineğe bayılıyorum."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum Bernadette'in arka tarafını ön kapının girişinde görünce. Mia arabasının kapısını açmış, kornaya basıyordu.

dikkatini çekmek için korna çalıp bağılıyor. şansı yok. Bernie bu şekilde çalışmaz. Bernie ne isterse onu yapar.

İkisinin de muhtemelen iyi olduğunu düşünerek rahatladım, keşke buradan başka bir yerde olsaydım. Onu ne kadar sevsem de, ona bakamıyorum. Şimdi bakamam. Henüz bakamam. Ama buradayız işte.

Cal kamyoneti Mia'nın arabasının yanına park ederek dikkatini çekiyor. Birkaç dakika önce başlayan yağmurun sisi saçlarını yüzüne yapıştırıyor, beni görene kadar gözleri hayal kırıklığıyla dolu. En sevdiğim parlak mavi gözlerim ışıltısını kaybetmiş. Başını eğdiğinde utançla kararıyorlar.

Yüzünü incelediğim saniyeler içinde Cal kamyondan indi. Ben de onu takip ettim ve tam o sırada, "Kendini oldukça zor bir duruma soktun, değil mi?" dedi.

Kardeşıme odaklanarak sadece onunla konuşuyor. "Nereden geldiğini bilmiyorum."

Cal, kıkırdar. "Bin kiloluk bir ineği mi kaçırdın? Onu kaçırmak oldukça zor, Mia."

Büyükannesinin yüzüğünü parmağında döndürerek gerçeği söylüyor. "Pek bir şey fark edecek kafa yapısında değildim."

Cal bir kaşını kaldırıyor, gözleri kısa bir an için bana kayıyor. "Seni bu kadar heyecanlandıran neydi?"

Cevap vermeden önce yüzüğünü bir elinden diğerine geçirip tekrar geri alıyor. "Angus'la konuşmam gerekiyordu ama dışarı çıktığımda çoktan gitmişti. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden temiz hava almak için dışarıda kaldım. Kendimi toparlayıp eve döndüğümde, o oradaydı. Yarısı içeride. Yarısı dışarıda."

"Ve onu harekete geçireceğini düşündüğün şey bir araba kornası çalmak mıydı?" Cal'ın yüzündeki gülümseme, bunun her saniyesini sevdiğini söylüyor.

"Eve girmek için arka kapıdan girdim ve onu dışarı itmeye çalıştım ama yerinden kıınıldamadı."

"Arka kapıyı açık mı bıraktın?"

Sorum omzunun üzerinden bir bakış kazandırıyor bana ama kısa sürüyor. Dikkati önündeki sırtan pisliğe dönüyor.

"Görünüşe göre Bernie sana bir iyilik yapmış. Angus'la konuşmam gerekiyordu ve işte burada."

Callen'la burada konuşmamızın imkanı yok. olmaz. "Gidip onu getireyim."

Evin yan tarafına doğru ilerlerken, ıslak zeminde yürüyen başka bir çift botun sesini duymam sadece bir saniye sürüyor. Hızlanıyorum ama Cal arka kapıda bana yetişiyor.

"Bana senin peşinden geldiğini sadece onu duymam için söyledi, biliyorsun değil mi? Odanın kapısında parmak eklemlerini kanatmana neden olan her neyse, onun işinin bitmediğini bilmeni istedi."

"Sen karışma Cal. Neden bilmiyorsun," diye tükürdüm ona arka kapıdan geçerken.

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Kardeşler çok sinir bozucu.

Her ne kadar onu kapının önünde görmüş olsam da, kocaman da olsa sevimli bir yayla ineği görmek yüzümde bir gülümseme ve başımda bir sallanma yaratıyor. Bernadette aynı anda hem bir güzellik hem de bir baş belası. Her zaman öyleydi. O mükemmel bir McKinnon ailesi maskotu.

Callen gülüyor. "Dostum, evinde bir inek var."

"Neden olmasın ki? Hayatım daha fazla berbat olamaz."

İkimiz de onu boynuzundan tutup nazıkçe içeri kadar götürüyoruz. Kanepeyi yolumdan çekiyorum ve Cal onu büyük odanın etrafında bir daire çizerek ön kapıdan dışarı çıkarıyor.

"Ben hallederim. Onu kamyonetin arkasına yükleyip anneme geri götüreceğim."

"Yardım edebilirim."

"Gerek yok. Kamyonun arkasında yerleşik bir rampa var. Ben hallederim." Bana o meşhur, yaşlıyım ve daha iyi bilirim bakışlarından birini attı. "Anlaşılan sen ve Mia'nın konuşması gerek."

Bernadette ve Cal yavaşça, onun hızıyla ön kapıdan çıkıyorlar. Sawyer'ı kontrol etmek için içeride bir an yalnız kalıyorum. Yatağında yatıyor, Bruce ona sıkıca sarılmış, kapıya bakan tarafında uyuyor ve bana tombul yanaklarını ve sarı saçlarını mükemmel bir şekilde görme imkanı veriyor. Yatağın kenarına çömelerek, bir baba figürü olmayı hayal ettiğim küçük çocuk Sawyer Brian Powellı inceliyorum. Aslında onun amcası olduğumu ve asla babası olamayacağımı düşündüğümde göğsüm ağrıyor.

Bu özlem benim için ne zaman başladı bilmiyorum, ama şimdi bu olasılık ortadan kalktığına göre, bunu ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Birlikte bir hayat. Üçümüz. Sadece birkaç gün önce nihayet

Sonuç olarak ailenin birlikte olmamız hakkında ne düşündüğü artık umurunda değildi.

Mia ve ben oyunun sonundaydık.

En azından ben öyle olmasını umuyordum.

Şimdi Sawyer'a bakınca benzerliği görebiliyorum. Dalgalı saçları, mükemmel burnu, çenesindeki Knox'unkine benzeyen gamzesi. Ve göbek adı. Gerçek kimliğini gizli tuttu ama ona ailemdaki tüm erkeklerin sahip olduğu göbek adını vererek bizden bir parça verdi.

Bunu nasıl kaçırdım?

Bu akşam daha önce de yaptığım gibi, Knox'u Mia ile düşündükçe midem bulanıyor. Knox, Sawyer'ın babası olma onuruna sahip ve o bunu bilmiyor bile. Vücudumda dönen sayısız duygu gözlerime öfkeli yaşlar getiriyor. Duygularım beni ele geçirmeden önce kendimi bu durumdan uzaklaştırmalıyım. Sawyer'ın başına bir öpücük kondurarak ayağa kalkıyorum ve birkaç saniye daha uyumasını izliyorum. Evde bir inek varken uyuduğu için çok üzülecek. Bu düşünce dudaklarıma küçük bir gülümseme getiriyor.

Odasından çıkarken kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum ve annesiyle yüzleşmek için koridora yönelmeden önce güçlendirici bir nefes alıyorum. Ölümüm gibi hissettiren şeye doğru ilerlerken kafamda bir ömür boyu süren görüntüler yanıp sönüyor. Hepsi Mia'nın anıları. Onlarca yıllık dostluk, özlem ve son birkaç aydır paylaştığımız yakınlık. Her şeyi kaybediyormuşum gibi geliyor.

En iyi arkadaşım.

Hayatımın aşkı.

Sonunda cesaretimi toplayıp onunla yüzleşmek için eve doğru Mia'yı ön kapıya yaslanmış halde buluyorum. Dışarıda yağmur altında olduğu için titrerken kollarını önünde kavuşturmuştu. Beni görünce kollarını indiriyor ve ellerini iki yanında yumruk yapıyor.

Çıkış yolumu kapatıyor. Sadece bir metre önüne geldiğimde, bu sefer o kadar kolay kaçmama izin vermeyerek benimle göz göze geliyor. "İşte bu yüzden seninle bir şeyler başlatmaktan korkuyordum. Bir gün benden nefret edeceğini biliyordum."

"Senden asla nefret edemem ama bunu kafamda oturtmam lazım."

"Tabii ki."

"Knox'un bilmesi gerekiyor."

"Angus, Grammy sonrası partide sen de oradaydın. Çocuğuna hamile olduğunu iddia eden herhangi bir kadın hakkında söylediklerini duydun. Bunun olmasını asla istemedim ve o gece tarif ettiği türden bir kadın olmakla suçlanmayı reddediyorum. Ama en önemlisi, çocuğumun istenmediğini ya da bir hata olduğunu hissetmesine izin vermeyi reddediyorum. Sana aşık olmanın böyle sonuçlanacağını biliyordum ama o küçük çocuk benim tüm dünyam. O asla bir hata olmayacak."

Bahsettiği konuşma bir şeyler çağrıştırıyor ama kalbimin göğsümü delip geçmeye çalışmasına neden olan şey ifadesinin bu kısmı değil. "Az önce ne dedin sen?"

"Oğlum bir hata değil."

"Ondan önce."

Kapıdan iki adım uzaklaşıyor. O kadar yakın ki, yakınlığından tenim karıncalanıyor.

"Sana aşık olduğum kısmı mı kastediyorsun?"

Tekrar söylediğini duyunca nabzım hızlanıyor. Sözleri içime işlerken göğsümün kabarmasını kontrol edemiyorum.

"Büyürken sana duyduğum aşk değil. O gençlik aşkıydı. Bir kadın olarak sana karşı hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Sana delicesine aşık oldum. Ve sana gerçeği söylemenin bizi bitireceğini bilsem de, birlikte olup gerçeği senden saklayamazdım. Daisy, ailem, hiç kimse gerçeği itiraf etme riskini almamı gerektirecek kadar önemli değildi ama sen... senin bilmen gerekiyordu. Bahsettiğin kısım bu mu?"

"Beni sevmenin bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Asla. Ama seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Bunun için çok üzgünüm. Kaç kez keşke sen olsaydın dediğimi asla bilemezsin."

"Ama değildi, değil mi?"

Kardeşimle olan görüntüleri, itirafından bu yana yüzüncü kez aklımdan geçiyor. Öfkem tekrar yüzeye çıkmakla tehdit ediyor. Boşluk. Sağlıklı düşünebilmek için aramıza mesafe koymalıyım.

Onu iterek ön kapıdan geçiyorum ve Oregon'un yılın bu zamanlarında çok tanıdık olan çiseleyen yağmuruna giriyorum, ama ayaklarım verandanın son basamağına çarpmadan önce sesi bana ulaşıyor. Başta o kadar sessizdi ki, onu duymamı istediğinden emin değildim. Ama sözleri kalbimi parçaladığı gibi göğsümü de delip geçiyor.

"Belki de tek istediğim beni görmek olduğu içindi. Ama hiç görmedin ve görmeyeceğini de biliyordum. O gece, McKinnon kardeşlerden biri nihayet beni gördü. Sadece yanlış kişiydi. Sen değildin ama senden sonraki en iyi şeydi."

Merdivenlerdeki yerimde donup kaldım, kıpırdamaya cesaret edemedim. Ona bakmak için dönmüyorum. Bu çok acı veriyor. Onun gerçeğini duymak. Bunca yıldır beni istediğini ve benim bunu kaçırdığımı bilmek. Devam ediyor, her kelimesinde kalbimi kesip biçiyor.

"İki dakikalık bir düşüncesizlik hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Bana oğlumu verdi. Angus, seni incittiğin için ne kadar üzgün olsam da Sawyer için asla özür dilemeyeceğim."

İlk gözyaşım düşüyor ve yağmurla karışarak beni iliklerime kadar ıslatıyor. Sawyer için üzülmelerini bekleyeceğimi nasıl düşünebilirdi ki? Üzülmemeli. O harika biri. Ama bunu ona söylemedim. Bunun yerine, bir korkak gibi ona sırtımı döndüm.

"Knox'tan saklamakla hata mı ettim? Belki de. Ama o testi yaptırdığım ve hamile olduğumu öğrendiğim an, çocuğumu her şeyimle koruyacağımı biliyordum. Buna onu babasından korumak da dahil; çocuk istemediğini ve onu asla bir kadının şöhret ve servetine erişmek için kullandığı bir kazadan fazlası olarak görmeyeceğini açıkça ortaya koyan bir adamdan. Knox ve onunla birlikte gelen her şey istediğim son şey. Şimdiye kadar istediğim son şey. İstediyim tek kişi sensin. Bunun üstesinden gelmek senin için çok fazlaysa anlarım. İstediyim tek kişinin sen olduğunu bildiğin sürece kaderime razı olacağım. Sevdığım tek erkek sensin. Her zaman sendin, Angus."

Sözleri sessizliğe gömülüyor ama merdivenlerden bana doğru bir adım attığında ayaklarının altındaki tahta gıcırıyor. Ama ben bir korkak olarak son adımı atıyorum ve sevdiğim tek kadından *kaçıyorum*.

Duygularımı kontrol edemiyorum ve aklımı başıma toplamak için kamyonetime geri dönmem gerekiyor. Boşluğa ihtiyacım var. Kafamı toparlamak için zamana.

Mia ve Sawyer'ın benim olmadığı gerçeğini. Hiçbir zaman olmadılar.

Ve en şok edici olanı, Mia gibi bir kadının beni sevmesi.

Beni seviyor.

Kırkıncı Bölüm

Angus

Sahıra geri döndükten sonra iliklerime kadar ıslanmış bir halde kamyonetimin kabininde otururken, motoru çalıştırdım ama türlü vitesi boşa alamıyorum.

Mia'yı kapımın eşiğinde bırakmak beni öldürdü. Sadece çatı katım üzerinde çalışılırken değil, sonsuza kadar onunla ve Sawyer'la paylaşmayı umduğum evin kapısının eşiğinde. Çatı katım son iki gündür taşınmam için hazırda ama kimseye söylemedim çünkü bu *onları* terk etmek anlamına geliyordu.

Artık hayatımın bir parçası haline geldiklerine göre, nasıl yaşayabilirim? Hayatın sunduğu en iyi şeyleri yaşamamış gibi mi davranayım? Başka her şey ikinci sınıf olacak. Onlarla nasıl ilgilenmem? Eve geldiğinde onu bekleyen bir akşam yemeği yok. Sawyer'a yatmadan önce masal okumayayım ya da gecenin bir yarısı bezi sızdığında Mia'nın çarşafları değiştirmesine yardım etmeyeyim. Onların iniş çıkışlarını istiyorum. Her şeylerini istiyorum.

Dişlerim gıcırıyor ama eve gitmek için kamyonetimi sürerken soğğun farkına bile varmıyorum. Eve değil, çatı katına. Yine de kamyonetim daha iyisini biliyor ve beni ışıkların açık olduğu annemin evine yönlendiriyor.

Otomatik pilottaki bir zombi gibi hissederek annemin kapısını çaldım.
kendimi içeri almadan önce. Çizmelerimi çıkarıp evin içinde dolaşırken ellerimdeki açık kesikler acıyor ve annemi masanın başında otururken buluyorum.

Mutfak masasında bir fincan çayla ellerini ısıtıyordu, görünüşe göre benim gelişimden habersizdi.

"Selam anne. İyi misin?"

İrkiliyor ve bakışlarını elindeki fincana indirmeden önce bana bakıyor. "Hey, evlat. Ben iyi olacağım. Sadece o gecelerden biri."

Kırık kalbimden geriye kalanlar, önümdeki ıssız kadını parçalara ayrılıyor.

"Size katılmamı ister misiniz?"

"Bu güzel olurdu." Solundaki boşluğa vuruyor.

Koltuğa oturuyorum, kolumu ona dolayabilmek için sandalyeyi yaklaşıtıyorum. Başını ıslak omzuma yaslıyor, görünüşümün durumu hakkında yorum yapmıyor.

"Onu özlüyorum." Sesi ciddiydi. Onu hiç duymamıştım. "Ben de."

Tanrım, babamı nasıl özledim.

"Baban mükemmel olmaktan çok uzaktı ama beni severdi. Sonunda, önemli olan tek şey bu. Onsuz hayat eskisinden çok daha az."

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok üzgünüm."

omzumdan kaldırarak melankoliden kurtuluyor ve anne moduna geçiyor.

"Çocuk, sıırıslıklam olmuşsun! Ne oldu sana böyle?"

"Yağmura yakalandım."

"Orada kal. Geri geleceğim," diyor, hemen harekete geçerek. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum.

İyi olmaktan çok uzağım ama şu anda benim saçmalıklarına ihtiyacı yok.

Bir anda elinde havlularla geri döndü. "Kalk ." Söylendiği gibi ayağa kalktım.

Birini başıma atıp biraz ovuşturuyor ama kurutacak çok az saçım olduğu için diğer havluyu bana önce onu boynuma doluyor. Kendimi kurulamamı söyleyerek mutfığa yöneliyor. Dolaplar açılıp kapanıyor. Karıştırma kabı, çırpma teli ve un, bu geceki gibi boktan geceler için meşhur ilacını yapmak üzere olduğu anlamına geliyor.

"Biraz krebe ne dersin?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin anne."

"Hayır, hadi biraz krep yiyelim."

Gözlerinde ben geldiğimde olmayan bir ışık var. Belki onun da buna kadar ihtiyacı vardır.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Annemin krepleri her zaman diğerlerinin kırık kalplerini iyileştirmeye yardımcı olmuştur. Belki bu gece onun kırık kalbi içindir.

Malzemeleri karıştırıyor ve her şeyi bilen bir kadın olarak beni şaşırtarak ilk hamuru tepsie döküyor. "Mia'ydı, değil mi?"

"Ne?" Başka ne diyeceğimi bilemiyorum, konuşmaya anlam veremeyecek kadar şok olmuş durumdayım.

"Onu , değil mi?" "Anne...

I..."

"O da seni seviyor. İkinizin arasındaki ilişkinin nasıl değiştiğini görebiliyorum."

"Nasıl? Her şeyi nasıl biliyorsun?" "Bu bir hediye."

"Bu korkutucu."

Gülümsüyor. "Peki, eğer haklıysam, bu konuda ne yapacaksın, evlat?"

"İşleri daha ileri götürmeden önce halletmemiz gereken bazı sorunlar var. Karmaşık bir durum."

"babasının kim olduğunu biliyorsun?"

Bu da ne? Nasıl yani? Evime dinleme cihazı mı yerleştirmiş? Nasıl bu kadar yerinde olabiliyor?

"Var," diyorum, temkinli bir şekilde.

Üç tane mükemmel yuvarlak krep tabaklıyor. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama hiç yamuk yumuk olmuyor. Onları önüme koyuyor, ardından tereyağı ve şurup getiriyor.

"Ye bakalım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bir kez daha söyleneni yapıyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyorum.

Ben yemeğimi yerken o da mutfağı temizliyor ve işini bitirdiğinde aile odasındaki gömme kitaplığa gidip bir fotoğraf albümü çıkarıyor. Kanepeye oturup yanındaki yeri işaret ediyor ve ben de oturuyorum.

Albümü karıştırıyor ve en üstte Knox'un 2. doğum günü yazan bir sayfada duruyor. Ve işte orada. Sawyer'ın ikizine bakmak gibi. En büyük ağabeyimin tıpatıp aynısı ve ben bunu hiç görmemiştim.

"Hep biliyor muydun?"

"Yaşlandıkça gerçeği inkâr edemez oldum. Ama bunun nasıl ne zaman olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Sana her zaman sırılsıklam aşıktı."

Annem bile biliyor muydu? Ona olan ilgimin karşılıksız olduğunu düşünerek yıllarımı harcadım. Boşa geçen yıllar.

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Gülümsüyor ve şefkatle yanağımı okşuyor. "Biliyorum. Seni doğru yetiştirdim."

"Birlikte olmamızın hiçbir yolu yok. Ona söylemek zorunda."

"Peki , bu için ne anlama gelecek?"

İç çekiyorum, hayal kırıklığım bir kez daha kabarıyor. "Bu ne anlama gelebilir ki? Ben onun oğlunun amcasıyım. Sanki Daisy'nin en iyi arkadaşı ve Chris'in kız kardeşi olması yetmiyormuş gibi. Bunu aşabileceğimizden emin değilim."

"Onu seviyor musun?"

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum bu gece ikinci kez. "Ama aşk yeterli mi?"

"Her zaman yeterlidir."

. "Keşke ben de senin kadar iyimser olabilsem." "Her şey yoluna girecek."

"Umarım haklısındır anne."

"Eğer seviyorsanız, her şey olması gerektiği gibi olacaktır."

Mia'nın itirafı kafamın içinde çalıyor ve kalp atışlarım . Umut hala içimde biriken öfkenin altında gömülü ama Mia'nın kendinden emin bir şekilde beni sevdiğini söylemesi ve annemin her şeyin yoluna gireceğinden emin olması midemdeki o garip taklayı yeniden harekete geçirmeyi başarıyor, vücudumun şimdiye kadar sadece Mia için verdiği bir tepki.

Kendimi tutamayarak anneme birinin bana söylediği en güzel şeyi söylüyorum. "Bu gece bana beni sevdiğini söyledi. Bana *aşık*mış. Buna inanabiliyor musun?"

"Elbette ." Elimi kendi elinin içine aldı. "Senin adına mutluyum. Eğer ağabeyini tanıyorsam, sana engel olmayacaktır. Bunu da atlatacaksınız. Zor zamanlarda birbirinizi sevdiğiniz sürece bunu da atlatacaksınız."

"Senin dudaklarından, anne... senin dudaklarından."

Bölüm Kırk Bir

Angus

T Bu sabah göğsümün üzerindeki ağırlıkları kaldırmak için harcadığım efor dayanılmaz. Henüz uyumadığım için şaşırtıcı değil. Saat sabahın sekizi. Bir tencere Sistemimde kahve var ama içimde hiçbir şey yok. Fiziksel, duygusal ya da zihinsel olarak.

Tükendim. Tamamen tükendim.

Tanrı'ya şükür, bugün Salı. Dr. Laughlin ile randevuma sadece bir saat kaldı. Sanırım doktor bile Knox'un durumuyla nasıl başa çıkacağını şaşıracak ve şok olacak.

Dün gece annemin yanından ayrıldığımda işler o kadar da içinden çıkılmaz görünmüyordu, kendimi geldiğimden daha iyi hissediyordum. Kreplerinin bunu yapmak için tuhaf bir yolu var. Ama annemin huzurundan çıktıktan sonra Mia ve kardeşimin birlikte olduğu görüntüler düşüncelerimi rahatsız etti. Sahip olabileceğim tüm umutları siliyordu.

Şüphe tekrar içeri girdi.

Uyku beni hiç bulamadı.

Callen'a Mia ve Sawyer'a aşık olduğumu söylerken çıkardığım acınası ses aklımdan çıkmıyordu.

Asla çalışamayacağımıza dair tüm nedenler kafamdaki her türlü mantıklı düşüncenin önüne geçerken mide bulantısı midemde dönmeyi bırakmadı.

Ancak tüm olumsuz düşüncelerin arasında, diğerlerinden daha yüksek sesle söylenen bir şey var. O beni seviyor. Bana aşık.

Keşke sözlerindeki güzelliğin beni tüketen kasvetli anlatıyı sildiğini söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Çünkü olumsuz olana inanmak olumlu olana inanmaktan çok daha kolay.

Annemin bu sefer haklı olduğundan emin değilim. Sevgi yeterli olmayabilir.

Bölüm Kırk İki

Mia

F Bir insan kabuğu gibi hissederek, gülümsüyormuş gibi yaparak barın yanında duruyorum. Konuşulduğunda konuşuyorum. Uygun olduğunda başımı sallıyorum. Tüm dünyam patlamanın eşiğinde değilmiş gibi davranıyorum.

Dünyamı havaya uçurduğumdan beri iki hafta geçti. Zar zor yemek yedim. Sinirlerim o kadar yıprandı ki işimi zar zor yapabiliyorum. Ne zaman telefonum çalsa ya da bir mesaj gelse paniğe kapılıyorum, işte bu diye düşünüyorum. Ama McKinnon'ların hiçbirinden normalin dışında bir şey duymadım. Daisy'yi birçok kez gördüm, bilseydi bir şeyler söylerdi. Bundan eminim.

Son iki haftadır Pazar akşam yemeğinden kaçınıyorum, ama bunun dışında her şey ürkütücü derecede normal. Çok normal.

O kadar gerginim ki, birkaç gün önce resepsiyonistimiz Jane bana yasal boyutta büyük bir zarf uzatmaya çalıştı ve ben zarfı almadım. Gerçekten bana tebligat yapıldığını düşündüm. Knox'un velayet için yasal evrakları doldurduğunu.

Bana deliymişim gibi baktı ve hemşire odasındaki masanın üzerine bıraktı. Neyse ki konuyu bir daha açmayacak kadar nazık davrandı. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyordur?

Angus'a itiraf ettikten bir gün sonra ona mesaj atarak kalacak başka bir yer bulacağımızı söyledim ama o bana kalmamı söyledi. Çatı katına geri dönmüştü ve eve ihtiyacı yoktu. Kaldım, bencilce onun alanını terk etmek istemedim ve açıkçası gidecek başka bir yerim yok.

Mesele Şu ki, bizimle birlikte yaşadığı zamanki gibi hissetmiyorum. Bizden bir parça eksik. Sawyer sayamayacağım kadar çok kez Gus Gus'ını istedi ve bunu her yaptığında içim acıyor. Angus'u hayatımıza bu şekilde sokmamam gerektiğini bilmeliydim. Sawyer'ın kalbi de risk altındaydı ve Şimdi bedelini ödüyor.

Sawyer'ın babasının kimliğini saklamak, hamile olduğumu öğrendiğim anda verdiğim bir karardı. Yapılacak en doğru Şeyin bu olduğundan o kadar emindim ki bunu pek düşünmedim. Ta ki Angus gece yarısı beni öpene kadar.

O her Şeyi değıŐtirdi.

Bilinçaltımda, gerçeğin ortaya çıkacağı günün geleceğini biliyordum. Nasıl ortaya çıkmasın ki? Ama utancın bu kadar her Şeyi tüketeceğini asla hayal edemezdim. Ya da Angus'un yüzündeki acıyı görmenin beni bu şekilde paramparça edeceğini.

Yine de buradayım. Başarana kadar numara yapıyorum, çünkü sahip olduğum tek Şey Sawyer ve onun için yapamayacağım hiçbir Şey yok. Bu, başka bir yerde olmayı tercih edeceğim Cuma gecemi gürültülü bir country barda geçirmek anlamına gelse bile. Hayır, bu gece dışarı çıkmak zorunda değildim ama dün aldığım uyandırma çağrısından sonra burada olmamın en iyisi biliyordum.

Dr. Gibbons dün iyi olup olmadığımı sormak için beni ofisine çağırdı. Benim için endişelendiğini söyledi ve evde her Şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Yalan söyleyerek ona her Şeyin harika olduğunu söyledim ve kendime kendime gelmemi söyledim. Evde Sawyer için cesur bir yüz ifadesi takınabiliyorsam, bunu işte de yapabilirim.

Yaptığım her Şey Sawyer için.

Angus'un kollarıma ve kalbime girmesine izin vererek bencilce kendimi şımarttım.

Sonuç olarak onu kaybettim ve Őüphesiz çok daha fazlasını kaybedeceğim.

Biri adımı söylediğinde kafamın içinde kaybolmuŐtum. Hailey'nin sesini duydum ama sorusunu kaçırdım.

"Özür dilerim. O da neydi?"

Sesini yükseltiyor, onu duymamamın sebebinin müzik olduğunu düşünüyor. "Kocanızın nerede olduğunu sordum. Gelemeyecek mi?"

Birinin sormasının bu kadar uzun sürmesine Şaşırdım ve ağzımdan bir yalan daha çıkmasından nefret ediyorum.

"Oh. Ben. Uh..."

"Őeytandan bahset." Jane gülümser.

Tanıdık bir el avucumun içinde kayarak parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde bir nefes alıyorum.

"Selam, bebeğim. Üzgünüm, geç kaldım." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

Ona bakmıyorum, herkesin önünde dağılacığımdan korkuyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, vücudum onun varlığının şokuyla titriyor.

Angus burada.

Bu ne anlama

geliyor? Beni

affediyor mu?

Yoksa sadece sözüne sadık kalıp, nazik bir adam olarak, işverenim için uydurduğumuz maskaralığa devam etmek için mi geliyor?

Titrediğimi hissetmiş olmalı ki bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. Dudakları şakağıma değerken fısıldıyor: "İyisin. Ben yanındayım."

Onun sözleri benim felaketim.

"İzninizle. Hemen döneceğim." Toparlayabildiğim en büyük gülümsemeyi yayıyorum ve ona bakmadan tuvalete doğru ilerliyorum. Yüzünü göremeyecek kadar korkuyorum, çünkü tek bir bakışıyla kalbinin iyiliğinden mi yoksa daha fazlasını istediği için mi burada olduğunu anlayacağım.

Neyse ki gecenin yeterince erken bir saatinde sıra yoktu ve ben de banyoya girip boş bir kabine girerek kapıyı arkamdan kilitledim. Başımı tavana doğru eğiyorum, burnumdan derin nefesler alıp ağzımdan verirken gözyaşlarımı ait oldukları yere geri gönderiyorum. İki hafta boyunca diğer ayakkabının düşmesini beklemek vücudumdaki her siniri yıprattı ve tekledi, ama ağlamadım.

"O burada. Bunun bir anlamı olmalı," diye fısıldıyorum kendi kendime, kapı açıldığında barın sesleri küçük odayı doldurup kapandığında uzaklaşmadan hemen önce.

"Mia, iyi misin?"

Kahretsin.

"Her şey yolunda." Tezgâhımın kozasından istediğimden çok daha erken çıkıyorum ve Jane'i kalçasını tezgâha yaslamış, yüzünde endişeli bir ifadeyle buluyorum.

"Emin misin?"

Yalan söylemeye devam et Mia. Ne olsa bu konuda çok başarılısın.

"Eminim. Sorduğun için teşekkürler." O aynada beni izlerken ben de bir şeyler yapmak için ellerimi yıkıyorum. "Sawyer uyumuyor."

Bu hafta çok iyiyim ve kendimi zombi gibi hissediyorum. Muhtemelen erken bir gece geçirmemiz gerekecek. Eskisi kadar genç değilim ve bir hafta uykusuz kaldıktan sonra Cuma gecesi dışarı çıkmak bugünlerde o kadar kolay değil."

"Hayal bile edemiyorum. Ben bir ebeveyn değilim ama kız kardeşimi yeğenlerimle birlikte izledim ve o da tam olarak sizin durumunuzdaydı. Onlarla evde kalıyor ve onlar küçükken birkaç günde bir duş alabildiği için şanslı sayılırdı."

"Çok zor-" Kendimi tutuyorum. Neredeyse dilim sürçüyor ve bekâr bir ebeveyn olmanın ne kadar zor olabileceğinden bahsediyordum. Çok kötü bir yalancıyım. "Her ebeveyn için zor olabilir ama ben oldukça şanslıyım. Genelde çok iyi uyur. Eminim bu sadece bir evredir."

"Eğer gidersen kimse senin hakkında daha az düşünmez. Hepimiz o."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Jane tesisleri kullanmak için kalıyor ve ben de bara geri dönüyorum. Angus mahkemede. Beni gördüğünde, benimle yarı yolda buluşmak için izin istedi.

Bana doğru uzanarak, nefesimi kesen dev bir ayı sarılmasıyla kollarını etrafıma doluyor, beni neredeyse acı verecek kadar sıkıca kavıyor. Sanki bir daha hiç sarılamayacağını düşünmüş gibi sarılıyor bana. Ya da belki de veda ediyor. Belki de diğer ayakkabı düşmek üzeredir ve gelmek üzere olan bok fırtınası için üzgündür, çünkü sonunda Knox'a söyledi.

Aklından neler geçtiğini bilmiyorum, çünkü hâlâ gözlerinin içine bakacak cesareti toplayamadım. Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu onun kollarında olmanın kullanmamı, son kez olma ihtimaline karşı onun kokusunu içime çekmemi engellemiyor.

İstedğimden daha kısa bir süre sonra elimi tutarak beni serbest bırakıyor. "Benimle dans et. Konuşmamız gerek."

Sormuyor ve cevabımı da beklemiyor. Elimi tutarak beni kalabalık dans pistine götürüyor. Banyoda bulduğum küçük bir sakinlik görüntüsü uçup gidiyor ve beni bir kez daha titreyen bir karmaşa içinde bırakıyor.

Yavaşça iki adım atıyoruz. Gözlerimi yerde tutuyorum, hissettiğim amansız bakışta ne bulacağımı bilmeye hazır değilim.

Sonunda konuşmadan önce yerde iki sessiz tur atıyoruz. "Mia, bana bak."

Sesinin otoriter tonu yüzünden içim buz kesiyor ama yapamıyorum.

"Goof, lütfen bana bak."

Sesindeki ciddiyet bana onunla yüzleşmek için güç veriyor. Bunu yaptığımda yüz ifadesi ciddi ve benden başka hiçbir şeye odaklanmıyor. "Bunu daha fazla yapamam."

Kuşatılmış kalbim batıyor ve daha önce savaştığım gözyaşlarım dökülmek için yalvarıyor ama Sawyer için her şeyi yapabilirim ve buna iş arkadaşlarımla önünde ağlamamak da dahil. Gözlerimi kırıştırıyorum ve bakışlarımı bir kez daha yere indiriyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek bizi dans pistinden barın boş bir köşesine götürüyor. Elimini bırakıyor ve yüzüme dokunmak için uzanıyor ama ben bir adım uzaklaşıyorum. Bir zamanlar bana rahatlık ve zevk veren bu dokunuş artık çok fazla. Her dokunuş beni damgalıyor, yara izi bırakıyor. Etrafımızda insanlar dolaşıyor ama yüzlerini göremiyorum. Müzik beyaz gürültüden başka bir şey değil. Benden ayrılmasının tüm nedenlerini anlatmasını beklerken çevremiz bulanıklaşıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi bir kez daha avucunun içine alıyor ve kendimi destekliyorum. "Mia, sen ve Sawyer hakkında hissettiklerimin hiçbirisi sahte değil. İstiyorum... hayır... Bunun gerçek olmasına ihtiyacım var."

"Ne?" Fısıldadım, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Son iki hafta berbat geçti. Bu kadar uzun süre sessiz kaldığım için özür dilerim ama kafamdaki karmaşayı çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Dr. Laughlin'le konuştum. Annemle konuştum. Ve seni özledim."

Vücudum hareketsiz, korku beni tüketiyor. "Annene söyledin mi?"

"Merak etmeyin. Ona Knox'tan bahsetmedim. Bu benim anlatacağım bir hikâyeye değil. Ama senin hakkında ne hissettiğimi biliyor."

Bedenim rahatlayarak sarkıyor ama şüphe hala kalbimi sıkıca kavırıyor. "Ve... Sen... Hâlâ benimle olmak istiyor musun? Buna rağmen..."

Sesimden emin olduğum kadar kafam karışık, çünkü beni nasıl hala isteyebilir?

İşaret parmağıyla çenemi kaldırıyor ve sanki onun için çok değerliymişim gibi beni öpüyor.

"Tabii ki istiyorum," diyor dudaklarına karşı. Sonra geri çekiliyor, karamel gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbimin parçalarını toplayıp sözleriyle tekrar birleştiriyor. "Seni sevmek güneşte yaşamak gibi. Sensiz var olmaya çalışmak karanlıkta var olmaya benzer."

Ve Tanrım, senin ışığınla kör olmaya ihtiyacım var mı? Sana bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Bir sonraki kalp atışıma."

İki haftadır mücadele ettiğim gözyaşlarım nihayet yüzümden aşağı akıp çenemden damlarken kendi yollarını buluyorlar. Birisi birama ilaç katmış olmalı, çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.

"Mutlu gözyaşları mı?"

Başımı salladım. Hıçkırıkların bedenimi ele geçirmesiyle vücudum titriyor. kollarıyla sararak köşeye dönmem için çeviriyor, bana mahremiyet veriyor. "Derin nefes al, bebeğim.

Tuttum seni." Angus McKinnon beni seviyor. Bu benim hayatım olamaz.

Sözleri, kucaklamasının sıcaklığı, erkeksi narenciye kokusu, onunla ilgili her şey beni sakinleştiriyor. Etrafım tekrar netleşiyor. Çalan şarkı tanınabilir, ama ne olduğunu kim bilebilir. Hıçkırıklarım azalıyor.

"Bu gerçek mi?" Onu doğru duyduğumu teyit etmek için soruyorum.

Ağzının bir tarafı kalkıyor ve gülümsemesini bana doğru yönelttiğinde karnımda her zaman kükreyen ateşi tutuşturuyor. Bir duygu potasında boğuluyor olsam da, içimdeki tutkuyu okşuyor.

"Kalp krizi gibi. Aramızdaki ilişkiyi yürütmek istiyorum. Eğer beni kabul edersen?"

Tek yapabildiğim ona gülümsemek.

"Mesele şu ki, Knox öğrenene kadar *biz* olamayız."

Ve işte oldu. Diğer ayakkabı düştü. Bunun olacağını biliyordum, ama yine de düşüncesi bile damarlarıma buz gibi akıyor ve bir an öncesinin bol neşesini azaltıyor. Gözyaşlarım anında kuruyor.

"Goof, ona söylemek zorundayız. Her adımında yanında olacağım ama gerçek ortaya çıkmazsa bunu yapamayız."

"Biliyorum."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama yine de en kötü kabusum gerçek oluyor.

"Bebeğim, bunun benim için de kolay olmayacağını bilmeni istiyorum. Sawyer'ın benim olmasından başka bir şey istemiyorum ve umarım amca ya da baba, o çocuğu daha fazla sevemeyeceğimi biliyordur."

Beni seviyor ve oğlumu da seviyor. Bu hayatımın en mutlu anı olmalıydı. Bunun yerine, hamile olduğumu öğrendiğimden beri gömdüğüm tüm korkularım gerçek oldu.

"Ya onu reddederse?"

"Kardeşimi tanıyorum ve o egoist kişiliğinin altında iyi bir adam yatıyor."

"O gece onu duydunuz. Şöhretinin ve servetinin peşinde olduğunu düşündüğü bir hayran gibi muamele görmeyi reddediyorum."

"Eğer sana karşı saygısızca bir şey söyleyse, onun rock yıldızı kışını tekmelerim."

"O senin kardeşin. Senden asla taraf seçmeni istemem."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver." Alnını alnıma dayamadan önce dudakları kısa bir an için benimkini hafifçe okşuyor. "Önemli olan tek şey senin kalbin."

Daha önce hiç bu kadar güzel sekiz kelime söylenmemiştir.

"Angus." Duygularıyla boğulmuştum, tek söyleyebildiğim buydu.

"Bu. Biz." Parmağını ileri geri hareket ettiriyor. "Doğru hissettiriyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Seni seviyorum Mia. Sen de beni seviyorsun. En azından iki hafta önce seviyordun." Koyu renk gözleri güvence için yalvarıyor.

"Seni hayatım boyunca sevdim. Her zaman da seveceğim." "O zaman anlaştık."

"Emin misin? Benimle olmak anında bir aile demek. Bir fiyatına iki kişi."

"O zaman oldukça şanslı bir adam olduğumu."

Cevap veremedi tekrar kollarındayım, dudakları dudaklarıma değiyor.

Gerçek dünya, tanıdık bir sesin boğazını temizlemesiyle kafamıza vurmadan önce birkaç saniye daha köşede sıkışıp kalıyoruz.

Neden herkes bizi bırakmıyor?

Angus parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve şu anda görmek istediğim son kişiyle yüzleşmek için dönüyoruz.

"Hey, küçük kardeşim."

"Bana ablalık yapma. Hemen dışarı çıkın. İkiniz de." Düşündüğüm kadar kızgındı.

İkimiz de tartışmıyoruz. Daisy bu kadar üzgünken bir anlamı yok. Onu dışarıda takip ediyoruz ve kaldırımda, meraklı gözlerden uzakta, kendini bırakıyor. "Bunu nasıl yaparsın?" Soruyu Angus'a yöneltiyor ve parmağıyla göğsünü işaret ediyor.

Tepki vermiyor. Bir salatalık kadar soğukkanlı. Benim salatalığım.

Bu düşünce ve elini elimde hissetmek vücudumda baş döndürücü bir ürperti yaratıyor. En iyi arkadaşımın gazabından endişelenmem gerekirken, Angus'un beni sevdiği gerçeğiyle meşgulüm. Bana aşık olmasıyla.

Başımın dönmesi kısa sürüyor, çünkü Daisy daha yeni başlıyor. "En iyi arkadaşım, Angus?" diye bağırıyor. "O bir anne! Bazıları değil rastgele takılma! Ne be?"

"İki şey var," diyor sakince. "Birincisi, onun bir anne olduğunu biliyorum ve ikisini de seviyorum. İkincisi, Mia ile diğer kadınlar arasındaki farkı bana söylemek zorunda değilsin. Karşılaştırma yok."

Devam etmek için ağzını açıyor ama sözleri dudaklarında kalıyor. Gözleri ondan bana, birleşmiş ellerimize kayıyor, sonra tekrar kardeşinin gözlerinin içine bakıyor. "Onu seviyor musun?" Şok olmuş bir fısıltıyla çıktı.

"Evet."

Cevabı basit. Her şey.

Dikkati bana yöneldi. "Peki onu seviyor musun?"

"Seviyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Elimi sıkıyor ve yapbozun parçalarını bir araya getirmesini bekliyoruz. Kaşları çatıldığında ne düşündüğünü anlıyorum.

"Öyle mi... Sen misin?"

"Hayır," diye araya giriyorum. "O Sawyer'ın babası değil."

"Anlamıyorum." Kafası karışmış. Anlıyorum. Hayatımız boyunca bunu ondan . "Yani partiden sonra eve gelmeyince ikinizin takıldığını düşünmüştüm ama aşk.... Bunu nasıl kaçırmış olabilirim?"

" zaman oydu. Sadece ona söyleyecek cesaretim hiç olmadı." Şaşkın şaşkın kardeşine bakıyor.

Sözlerini duyduğumda başım dönüyor. Hiç tereddüt yok. Korku yok. Bana olan hislerinden bu kadar rahat bahsettiğini duymak, şu anda hissetmem gerektiğini bildiğim tüm endişeleri ve kaygıları zihnimden uzaklaştırıyor.

"Peki ya sen? Ne zamandan beri?"

Gerçeği söylemenin zamanı geldi. Angus yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. "Her zaman." "Ne demek her *zaman*?"

"Onun hakkında böyle hissetmediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Eğer tam olarak belirtmemi isterseniz, dördüncü sınıf diyebilirim. O zamanlar sadece hoşlanıyordum. Şimdi ise gerçek."

"Ve gerçek anlaşma derken, kardeşime *aşık* olduğunu mu soylyorsun?"

"yleyim."

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor ve elimin bir öpücük konduruyor. Daisy bu sevgi gösterisi karşısında dehşete düşmüş görünüyor.

"Neden bana hiç söylemedin?"

"O senin kardeşin. Onaylamayacağını biliyordum. Onun da aynı şekilde hissedeceğini hiç düşünmemiştim, neden kimseye söyleyeyim ki? Utanmıştım. Kendime sakladım."

"Bana syleyebilirdin."

Elini bırakarak Daisy'ye doğru bir adım attım. "zr dilerim, Dais." Yaklaşmamı engellemek için elini kaldırdı.

"Hayır." "Daisy," diye yalvarıyorum.

"Yapamam. şimdi olmaz."

Tek kelime etmeden yanımızdan geçip gidiyor. "İyi gitti," diye şaka yapıyor Angus.

"Bu kötüydü, değil mi?"

"O iyi olacak." Elimi çekiştirerek barın kapısını açtı. "Hadi, karımla dans etmek istiyorum."

Bölüm Kırk Üç

Mia

A Dün gece bardan çıktıktan sonra Angus, Sawyer'ı bakıcıdan almak için beni takip etti ve sonra eve kadar geldi. Bizi ön kapıya kadar geçirdi, Sawyer'ı başından tatlı tatlı öptü, ve dudaklarıma pek de tatlı olmayan bir öpücük kondurdu. Uzun değildi. Sıcak değildi. Mükemmeldi.

Ona içeri gelmek isteyip istemediğini sordum mu? Tabii ki sordum. Maalesef teklifimi reddetti. Knox'la konuşana kadar çatı katında kalacak. Ama ikimiz de pazar akşam yemeğine cesaret etmeye karar verdik. Birbirimizi görmek ve Daisy'nin haberlerimizi nasıl karşıladığını ölçmek için bir bahane. Eğer ikimizin birlikte olmasını hazmedemezse, Knox'u duymaya da hazır olmayacaktır.

Bebek adımları.

Bütün gece sessiz kaldı, sırrımızı ailenin geri kalanıyla paylaşmadı. Ama Daisy, Daisy olarak, duygularının bilinmesine izin vermekten çekinmiyor. Sessiz olabilir ama kesinlikle bizden kaçmıyor. Bakışları amansız. Bana odaklanmadığında, dikkatini kardeşine yöneltiyor.

En iyi arkadaşım ne düşünüyorsa onu söyler. Kendini tutmaz. Kafasının içinde neler olup bittiğini bilmemek korkutucu.

Sessizce kazağımı üzerime sarıyorum ve çocukları bulmak için dışarı çıkıyorum. Angus ve Sawyer paltolarını giydiler ve bir parça elmalı turtayı paylaştıktan sonra ortadan kayboldular. Ben de güverteden çıkıp

otlağa doğru. Çok geçmeden onları uzaktan Bernadette ile takılırken görüyorum.

Acele etmeden ikisini birlikte izliyorum. Sawyer, Angus'un kollarında ineğin başını okşuyor ve sürükleyici gibi görünen bir sohbe dalıyorlar. On metre kadar uzaklaştığımda Sawyer beni fark ediyor.

"Anne, bak. Bernie."

"Onu görüyorum dostum." Sevgili ineğin karşı tarafına yürüyorum ve geniş gövdesinin üzerinden onlara gülümsüyorum. "Siz ikiniz burada eğleniyor musunuz?"

"Moooooo!" Sawyer cevap veriyor. Angus ve ben gülüyoruz.

Biz bu anı yaşarken ahırdan bir at kişiyor ve Bernadette'in kuyruğu sallanıyor. Angus bana gülümsüyor. Paylaştığımız onca şeyden sonra, sadece bana gösterdiği bu yeni gülümseme yeni ve güzel ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

O çok güzel.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diyor ağzından. Sonra sessizce ekliyor, "Bunun bitmesini ve tüm bu maskaralıklara bir son vermemizi sabırsızlıkla bekliyorum."

Angus'un bana karşı duygularını bu kadar özgürce paylaşmaya devam etmesi hala yeni bir şey ve beni baş döndürücü, liseli bir neşeyle döndürüyor. Keşke açıklamalarına eşlik eden başka duygular da olmasaydı.

"de, ama korkmadığımı söylersem yalan söylemiş

." "Seni en çok ne endişelendiriyor?"

"Kardeşin, ailelerimiz ve kasabadaki insanlar ne yaparsa yapsın kabul edebilirim ama küçük oğluma yönelik hiçbir saçmalığı kabul etmeyeceğim. Peki ya Knox bir noktada onu almaya çalışırsa ya da velayeti bölüşmek isterse? Bunlardan biri gerçekleşirse ne yaparım bilmiyorum."

"Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile."

"Tek düşündüğüm bu. Bu ve ya dünya öğrenirse? Ya bunu yasal hale getirmek isterse ve ortada kamuya açık bir belge varsa? Sawyer halkın gözü önünde olmayı, paparazzilerle uğraşmayı istemedi. Knox McKinnon'ın oğlu olmanın getirdiği tüm saçmalıklarla boğuşmasını istemiyorum."

Başını Sawyers'a yaslıyor ve onun küçük elini tutuyor. "Bunu da düşünmemiştim."

"Hamile olduğumu öğrendiğim günden beri bu düşünceler beni rahatsız ediyor."

"Goof, çok özür dilerim."

"Sorun değil. Bilmeye hakkı var. Ona daha önce söylememekle hata ettim."

"Kendinizi ve oğlunuzu koruyordunuz. Anlıyorum."

"Bütün kasaba öğrenecek," diye iç geçiriyorum derin bir nefesle. "Ne olmuş yani?"

"Bakalım, ben sürtük olacağım," Sawyer anlamasın diye son kelimeyi ağızımdan kaçırıyorum, "bir McKinnon kardeş tarafından hamile bırakılan ve sonra bir başkasına aşık olan."

"Bu konuda söyleyecek bir şeyi olan herkes bana cevap vermek zorunda kalacak," diyor sertçe ama Sawyer'ı ürkütmemek için sessizce.

Gülümsemeye zorluyorum ama başka tarafa bakıyorum. İyi niyetli ama hiçbir şeyden haberi yok. "Çok tatlısın ama bu durumda bir kadın olarak herkes bana farklı bakacak. Durum böyle. Bu skandalı sonsuza dek taşıyacağım. Knox bu işten yara almadan çıkacak ve ben bu kasabada yaşadığım sürece göğsünde kırmızı harf olan bir kadın olacağım."

Gözlerindeki endişe her şeyi anlatıyor. Benim her zaman aklımda bir köşesinde olan endişeler onun aklının ucundan bile geçmiyor.

"Özür dilerim. Dünyadaki her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyorum, ama her adımında yanında olacağım, eğer beni hâlâ kabul edersen?" "Sence bir kadın olmasaydı tüm bunları yaşar mıydım? seninle gerçek bir şans?"

"Üçünüzü burada görmek ne güzel," diyor Daisy bize katılarak. Angus'a o kadar odaklanmışım ki, ne kadar zamandır kulağımın dibinde olduğunu ve nelere kulak misafiri olduğunu bilmiyordum.

Angus yine de endişeli görünmüyor. Ona başıyla selam veriyor ve onu onayladığında dikkatini benden ayırmıyor. "Hey, abla."

"Hey, kardeşim. Hey, kanka. Siz ikiniz burada ne fısıldaşıyorsunuz?"

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Sawyer, Angus'un kollarında heyecanla zıplıyor. "Daisy! Baksana! Bernie!"

Bernadette, sanki bir savaşın başlayacağını biliyormuş gibi, Knox'tan bahsettiğim gece Gus'ın evinin kapısına dayandığında yapmayı reddettiği gibi geri çekiliyor. Keşke Daisy onun yerini alıp aramızda durduğunda ben de aynısını yapabilseydim.

Angus büyükbaş hayvana el sallayarak, "Hoşça kal," diyor.

"Hoşça kal Bernie!" Sawyer el sallıyor. Elini ağızına götürmeye başlar ama Angus onu durdurur. "Hayvanları sevdikten sonra ellerimizi yıkamamız gerekiyor. Ağıza el sokmak yok."

Daisy kardeşinin Sawyer'la etkileşimini büyük bir şaşkınlıkla izler. "Bu ne zaman oldu? Ne zaman evcilleştin?"

Alınmış görünüyor. "Ne? Bunun mümkün olduğunu düşünmedin mi?"

"Artık hiçbir şey hakkında ne düşündüğümde emin değilim." Ses tonundaki incinmişlik beni suçluluk duygusuyla dolduruyor.

"Dais, sana daha önce söylemediğimiz için üzgünüm."

"Ben değilim. Bu bizim işimiz," diye araya giriyor Angus. "Paylaşmaya hazır olana kadar bunu kendimize saklayabiliriz."

O haklı, ama bu Daisy. Dikkatli olmalıyız.

"Bir sorum var." Duraksıyor, meraya bakıyor, tekrar konuşana kadar ikimize de bakmıyor. Gözleri kardeşinin üzerinde. "Bu kadar mı? Bu işte uzun soluklu musun? Baba olmaya hazır mısın?"

"Bu üç soru eder."

Ugh. Neden şu anda onunla uğraşıyor? Ve neden onun cevabını beklerken ter içinde kalıyorum?

"Dün gece söylediğin her şey doğruysa hepsinin cevabı aynı olmalı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bekliyor.

"Evet. Mia benim için o. Asla başka biri olmayacak. Bana sahip olduğu sürece bu işin içindeyim ve eğer bu onur bana verilirse, bu çocuğa kendi çocuğum gibi bakacağım. Ölene kadar."

Daisy bana bakıyor, gözleri parlıyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Ne sorduğunu biliyorum ve cevap olarak başımı sallıyorum.

Evet, ben de aynı şeyi hissediyorum. Eğer önümüzdeki fırtınayı atlatabilsek, başka kimse olmayacak. Asla.

Beklenmedik bir hareketle kollarını bana doluyor. Kucaklaması beni ayakta tutarken bedenim rahatlayarak sarkıyor. "Bu gece senin evindeyiz. O çocuğu yatıracaksın ve sonra bana her şeyi anlatacaksın."

"Her şey mi?"

"Tamam, belki *her* şey değil, çünkü ew." Kusuyor. Kıkırdıyoruz ve birbirimize sarılıyoruz. "Senin adına sevindim. O harika bir adam."

"Öyle," diyorum, arkadaşlığımızın iyileşmesini izlerken ona gülümsüyorum.

Beni bırakıp kardeşine döndü. "Hayattaki tek görevin onları mutlu etmek."

Boştaki koluyla ona uzanıyor ve onu kendi tarafına doğru sıkıştırıyor. "Planımız bu."

"Diğer herkese ne zaman söyleyeceksin?" Sorusu daha çok bir talep gibi.

Angus ve ben hep bir ağızdan "Yakında," diyoruz.

* * *

"Biliyordum da ne demek?"

"Tatlım, Sharon ve ben Sawyer'ın babasının kim olduğunu bebekliğinden beri biliyoruz. Knox'un bebeklik fotoğraflarını görmedin mi? Oldukça açık."

Bu sabah işe giderken annemi aradım. Rhen'le olan olaydan beri ondan kaçıyordum ama dönüyor ve ona ihtiyacım var. Angus ve Daisy'nin arkamda olmasından ne kadar mutlu olsam da, önümde bir ateş fırtınası var ve annemin ağlayacak bir omzunun olmaması çok zor.

Bu sabah onu aradığımda ne söyleyeceğimi prova ettim ve haberi tam olarak nasıl vereceğimi düşündüm. Ona hayatım boyunca Angus'u sevdiğimi, kardeşi tarafından hamile bırakıldığımı ve şimdi Angus'la bir hayata başladığımı anlattım. Ve işte burada, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermiyor.

Herhangi hakkında.

Bu da ne böyle?

"Madem Knox'tan haberdardınız, neden hiçbir şey söylemediniz?"

"Yüzüm mosmor olana kadar sana babanın kim olduğunu sordum. Bana söylemeyi reddettin, ben de peşini bıraktım. Sonra McKinnon'larda bir Pazar akşam yemeğinde, Sawyer yaklaşık altı aylıkken, şöminenin yanında durmuş ona şöminenin üzerindeki resimleri gösteriyordum ki bunu gördüm. Aynı yaşlarda Knox'un bir resmi vardı ve bir an için torunumun resmine baktığımı sandım. Şok olmuş bir halde seni bulmak için arkamı döndüğümde Sharon'ın gözleri yaşlı bir şekilde beni izlediğini gördüm. İkimiz de o anda anlamıştık."

Bir nefes üfledim. Bunca zamandır ikisi de biliyordu.

"Ama sen bunu kendine saklamakta çok ısrarcıydın ve biz de senin isteklerine saygı duymak istedik. Yüzlerce kez kafa kafaya verdik ve bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalıştık. Şimdi her şey mantıklı geliyor."

"Ve bu kadar aptalca davrandığım için beni daha az düşünmüyor musunuz?"

"Tabii ki hayır! Düşüncesizce hareket edip pişmanlık duyacağı bir şey yapmamış tek bir kişi bile yoktur. Ama senin de defalarca söylediğin gibi, en büyük hatan olabilecek bir şeyin sonucundan kimsenin pişmanlık duymasına imkan yok. Çünkü anne olacağın şu güzel çocuğa bir bak."

Son birkaç haftadır onun hakkında hissettiklerimden duyduğum utanç üzerime çöküyor. Söylentilerin doğru olup olmadığını bile bilmeden taş atıyordum. Ve o, benden habersiz, iki yıldır benim gerçeğimi biliyor ve beni bir saniye bile yargılamadı. Beni koşulsuz seviyor.

"Teşekkürler anne. Bunun anlamını tahmin bile edemezsin."

Umutsuzca cevap verir. "Benim taş atmakla işim yok. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Sözlerinin anlamını okudukça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama ayrıntıya girmiyor ve daha fazlasını kaldırabilecek kadar geniş bir bant genişliğine sahip olduğumdan emin olmadığım için onu sorgulamıyorum.

Açık bir park yerine çekip arabayı park ediyorum ve arka koltukta mutlu bir şekilde bir dinozorla oynayan Sawyer'a bir göz atıyorum. "Ve Angus. Sen ne düşünüyorsun? Çocuğumun babasının kardeşiyle birlikte olmak çok mu garip?"

"Kimse buna tipik demeyecek ama sen hayatın boyunca o adama aşık oldun. Kimin umurunda?"

"Peki ya Sawyer? Varlığını çevreleyen bu tür bir tartışmayla büyümek çok mu kafa karıştırıcı? Dünya onun Knox McKinnon'ın oğlu olduğunu ve annesinin kardeşiyle ilişkisi olduğunu öğrenirse, bu ona ne yapabilir? Sanki onu bilerek incelemeye ve alay edilmeye hazırlıyormuşum gibi. Buna değer mi?"

"Angus Sawyer'ı seviyor mu?" "Evet."

"Senin, Angus'un ve her iki ailenin sevgisiyle o çocuğun değerini bilmesini sağlayacağız. Duyduğum kadarıyla kendi mutluluğunun çocuğununki kadar önemli olup olmadığını sorguluyorsun. Cevabım evet, Mia. Her zaman önce kendi oksijen maskenizi takın ki sevdiklerinizin ihtiyacı olduğunda onlara yardım edebilirsiniz. Bu durumda, sanırım Angus maskenizdeki oksijen olabilir."

"Seni çok özledim anne." "Biz de seni özlüyoruz, tatlım."

"Sen ve babam iyi misiniz? Orada mutlu musunuz?"

"Bu büyük bir değişiklik ama birlikte olduğumuz sürece baban ve ben iyi olacağız."

Söylediğı şey, her şeyin mükemmel olmadığı ama birbirlerini zor zamanları atlatacak kadar sevdikleri.

"Biliyorsun, ben de senin için her zaman buradayım, değil mi? Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa. Herhangi bir konuda."

"Oh, benim tatlı kızım. Tabii ki biliyorum. Ama benim için endişelenmene gerek yok. Burada, güneşin altında en iyi hayatımızı yaşıyoruz."

"Ama endişeleniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ama biz iyiyiz Mia.

Biz iyiyiz." "Eğer değilseniz sorun değil."

"Biliyorum."

Gösterge panelinde saati gördüğümde nefesim kesildi. "Kahretsin, onu kreşe kaydettirmek ve işe giriş yapmak için iki dakikam var. Gitmem gerek."

"Git, tatlım. Yakında konuşuruz."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. O çocuğu benim için öp."

Arabayı ve telefonumu kapattıktan sonra Sawyer'ı kaptığım gibi kliniğe koşuyorum.

Kalbimin yarısı annemin rahatlatıcı sözlerini duyduktan sonra rahatladı, diğer yarısı ise konuşmamızın diğer kısmındaki imalar yüzünden sarsıldı. Cennette kesinlikle bir sorun vardı ve bu arada babamın kalbinin kırılmış olabileceğine dair içimde bir kuşku var.

Bölüm Kırk Dört

Mia

"F dakikalarımız. Siktir." Angus ellerini yüzündeki tüylerin üzerinde gezdirir.

Bugünden korkuyorduk. İkimiz de gerginiz. Korkuyoruz. Hazır, ama hiçbir şey için daha az hazır değil. Duygunun adını siz koyun ve muhtemelen son iki gün boyunca hissettik.

"Sanırım hasta olacağım," diyorum kollarımı göbeğime .

İşte o gün geldi. Eninde sonunda geleceğini bildiğim halde hiç gelmemesini umduğum gün.

"Seni yakaladım, Goof." Yüzümü ellerinin arasına alıp alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni yakaladım. Hadi, zamanı geldi."

Kanepede otururken dizüstü bilgisayarını açar ve arar. Artık geri dönüş yok. Kalbim boğazımda, midem düğümleniyor ve Knox'un yüzü ekrana geldiği anda dizüstü bilgisayarını çarparak kapatmak istiyorum.

"Kardeşim, yüzünü görmek güzel, burada kim varmış?"

Elimi kaldırıp parmaklarımı oynatarak cevap veriyorum, yüzümde zayıf bir gülümseme var.

"Biliyordum lan! Seni düğünde bir yerden gizlice girerken gördüm, biraz dağınık görünüyordun. Aferin sana. İkiniz birlikte mükemmelsiniz."

Knox'un gülümsemesi geniş. Ciddiydi. Bizim için gerçekten mutlu.

"Sağ ol dostum, ama ilişkimizi duyurmak için aramıyoruz."

"Ne oldu o zaman? Anne, iyi misin?" diye soruyor endişeyle.

"Annem iyi. Aslında Mia'nın seninle bir konuda konuşması gerekiyor ve ben de buradayım çünkü her ne kadar birlikte olmak istesek de önce bu konuşmanın yapılması gerekiyor."

Kaşları çatılıyor ve iki ile ikiyi bir araya getirip getirmediğini anlayamıyorum.

"İlişkinizle benim ne alakam var?" Hayır.

Derin bir nefes alıyorum ve sadece . "Knox. Sawyer senin oğlun."

"Pardon?"

"Grammy'den sonraki gece Nicolette Gwen'in yerinde...."

"Kapa şu lanet çeneni."

"Dikkat et, kardeşim."

"Neden bana şimdi söylüyorsun? Çocuk zaten iki ya da üç yaşında değil mi?"

Yanaklarım kızarıyor ama onun tepkisine duyduğum öfkeyle kendimi toparlayıp daha dik oturuyorum. Yerimde duruyorum. "Aynı gece, asla baba olmak istemediğini ve çocuğuna hamile olduğunu iddia eden her kadının sadece paranın peşinde olduğunu açıkça belirtmiştin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Nazık davranıyor. Tüm bunları ve daha fazlasını söyledin. Kendini tamamen rezil ettin. Bütün aile oradaydı."

"Bunu biz... şey, bilirsin işte." dedikten kısa bir süre sonra söyledin. Gus'ın dizi sinirlenerek zıplıyor.

"Peki, ne olursa olsun en başından beri bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Evet, bunu şimdi anlıyorum ve özür dilerim ama beni paranın peşinde olmakla suçlamayı istemedim. Söylediğin her şeyden sonra, iki ay sonra hamile olduğumu fark ettiğimde, tek yapmak istediğim çocuğumu korumaktı."

"Yani, bu ? Kardeşimle birlikte olabilmek vicdanını rahatlatmanın bir yolu mu?"

"Kardeşini her zaman uzaktan sevdim ve Sawyer olmasaydı, sarhoş geçen iki dakikamız için pişmanlık duyardım, ama bana güzel oğlumu vermişken nasıl yapabilirim?"

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Bilmeye hakkın var ve artık biliyorsun. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Nafaka istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Hiç para yok mu?"

"Hayır, Knox. İyi bir işim var, sigortam ve kreş masraflarım ödeniyor. Onu görmek istersen senden uzak tutmayacağım ama *her zaman* onun birincil vasisi ben olacağım. Eğer onu benden almaya kalkarsan sahip olduğum her şeyle seninle savaşıyorum."

"Tatlım, bu konuda endişelenmene gerek yok. Ayrıca, görünüşe göre zaten bir baba figürü var."

Angus'un çenesi titrer. "Böyle davranma. Bana söyledikten sonra aramızdaki her şeyi durdurduk."

"Pekala, benim onayımı aldınız. Şimdi, hepsi bu kadar mı? Ses kontrolüne gitmeliyim."

"Knox, . Bunu konuşalım."

"Dinle, gerçekten gitmem gerek ama bir sorum var."

"O da ne?" diye soruyorum ve sesimdeki gergin titremeyi ben bile duyabiliyorum.

"Ailenin geri kalanı ya da tüm Goose Hollow zaten biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor ama annemin bir hissi var. Tıpkı sana benzediğini söylüyor."

"Ailenin yakında öğreneceğini varsayıyorum. Lütfen bu gerçekleştiğinde bana bir mesaj gönderin ki ben de bunu takip edecek olan telefon ve mesaj yağmuruna hazırlıklı olayım."

"Elbette. Sorun değil."

"Onunla ilgili sorularınız falan var mı?" diye sordum.

"Yok. Her şey yolunda. Gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

Ekran kararıyor ve Angus beni kollarına almadan önce bir süre sessizce oturuyoruz. İçim dışıma çıktı. Belki de şoktayım. Bizi kanepeye yatırıyor ve Sawyer uykusundan çılgın bir yatak başıyla uyanana kadar bana sarılıyor.

Sawyer'ın hayatı sonsuza dek değişti.

Bölüm Kırk Beş

Angus

Mia ve ben son birkaç gündür Knox haberini kendimize sakladık ve aile yemeğinin herkese söylemek için en iyi zaman olacağını düşündük. Bugün Mia'nın sırrının artık ona ait olmadığı gün. Bugünden sonra onun için her şey değişecek.

Elbette, hayatım değişmek üzere, ama sadece daha iyisi için. Mia ve Sawyer'ı tüm bunlardan kurtaracağım. Mia'nın bir etiketi olacak. Bir ün.

Ailesi onu yargılayacak mı? Ona farklı davranır mı? Bizi birlikte kabul edecekler mi? Knox yerine onunla birlikte olduğum için beni yargılayacaklar mı?

Kardeşlerimin her birini izleyip tepkilerini beklerken kendime sorduğum sorular bunlar. Knox Sawyer'ın sadece babası olduğunu değil, aynı zamanda birbirimize aşık olduğumuzu ve birlikte yaşamaya başladığımızı da az önce paylaştık. Mia bu bilgiyi kendine saklamasının nedenlerini açıkladı ve onlara o gece gerçekleşen konuşmayı hatırlattı. İlişkimizin zaman çizelgesini paylaştım.

Haberin etkisiyle ev sessizliğe büründü. Çok fazla.

Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan Owen bile şaşkın görünüyor. Bu gece burada olmasını planlamamıştık ama o aileden biri ve varlığı hiçbir şeyi değiştirmede.

"Kim turta ister?" Annem sessizliği bozarak soruyor, sonra da kimse cevap vermeden mutfığa dalıyor.

"Vay canına," diyor Cal, kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz.

Ama Daisy'nin sesi şoktan da öte. Gözlerini Mia'ya dikerek, "Bana söylemediğine inanamıyorum," der.

"Özür dilerim. Bunu herkesten saklamamalıydım."

"Hayır, bunu *benden* saklamamalıydın! Ya da Knox'tan! Bunu nasıl yaparsın?" Peçetesini tabağına fırlattı.

"Daisy, hadi ama. O gece hepimiz oradaydık. Ne dediğini duydum. Mantıklı." Cal dikkatini kız kardeşinden hayatımın aşkına çevirdi. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Her zaman aileden biri gibiydin, ama şimdi, kahretsin. Bizden kurtuluş yok."

Sawyer'ı Charlotte'un kollarından alıyor. Cal bunu kabulleniyor. Ona aşık olduğumu zaten biliyordu. Sanırım annem de biliyordu. Annem Knox'un Sawyer'ın babası olduğunu biliyordu. Düşündüğümüzden daha az şey paylaştık ama kardeşim onun kabulünün benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek.

"Senin özel olduğunu hep biliyordum," diyor yeğeniyle burunlarını ovuşturarak.

Daisy bu işin peşini bırakmaya hazır değil. "Bana söylemediğine hâlâ inanamıyorum. Bunu nasıl göremedim?"

Mia alay ediyor. "Knox'la birlikte olacağım kimin aklına gelirdi ki? Eminim bu onunla yalnız kaldığım ilk ve tek zamandı."

İkisinin bir arada olduğu iğrenç düşünceyle akşam yemeğim neredeyse kalkıyor.

"Sana söylemeliydim ama bilemeyeceğin çok nedenden dolayı söyleyemedim."

Annem turta ile döndü. Belli ki mutfaktayken tek bir kelimeyi bile kaçırmamış. "En büyük oğlum ve onun bir aptal gibi aile istemediğine dair saçmalaması dışında ne gibi sebepler var?"

Mia boğazını temizliyor ve ben de onun titreyen elini masanın altından tutuyorum, böylece yalnız olmadığını biliyor.

"Onun ve dünyanın beni şöhret ve para için hamile kalmış bir hayran olarak görmesinden korkuyordum. Ben ünlü olmak istemiyorum ve Sawyer'ın da göz önünde büyümesini kesinlikle istemiyorum. Mahremiyetinin tehlikeye girmesini istemiyorum. Ünlü insanların çocukları hakkında nadiren iyi şeyler duyarsınız. Dünyanın geri kalanını unutun. Goose Hollow'da göğsümde kırmızı bir harfle dolaşmak zorunda kalmak istemedim. Kimsenin bana bakmasını istemiyorum."

Sawyer'ı sevilen bir çocuktan başka bir şey olarak görmemeli. Knox McKinnon'ın oğlu olarak görülmekten daha iyisini hak ediyor."

Derin bir nefes alıyor ve sonra herkese seslenerek bana bakıyor. "Öğrendiğim gün, Angus'un bildiği düşüncesi kalbimi kırdı."

"Ne?" Sorum sessizdi. Sadece onun için.

"Çok utanıyordum. Bilmeni istemedim. Çok özür dilerim."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ruhum parçalanıyor. Yanaklarından çok fazla gözyaşı sildim ve onları düşmenin eşiğinde görmek beni öldürüyor.

Annem onun diğer elini tutarak, "Asla utanmana gerek yok, Mia," diyor. "Asla. Keşke bize söyleseydin, gerçekten. Ama neyse ki onu bizden saklamadın ve biz de doğduğu günden beri onun hayatının bir parçasıyız. Ama beni büyükanne olarak tanıması onun için çok anlamlı olurdu."

Hıçkırıkları serbest kalırken Mia elleriyle yüzünü kapatır. Annem ayağa kalkıp Mia'ya yaklaşıyor ve onu kollarına alabilmek için ayağa kaldırıyor. Mia annesinin kollarında ağlıyor ve geri kalanımız gözlerimizde yaşlarla onu izliyoruz.

"Knox ona söylediğinde ne dedi?" Callen soruyor.

Araya girip onun yerine cevap veriyorum. "Um... şok oldu. Sawyer'a hiç ilgi göstermedi ve bize onay verdi."

Fısıltıyla edilen küfürler masanın etrafında uçuşuyor.

"Ancak birkaç gün sonra Mia'ya e-posta göndererek tepkisi için üzgün olduğunu söyledi ve Sawyer'ın hayatında istediği kadar yer teklif etti. Para teklif etti ve eğer reddederse onun için bir vakıf açacağını söyledi. İsteddiği tek şey Sawyer'a ata binmeyi öğreten kişi olmaktı."

Ailemin şok olmuş yüzlerine bakarken, acaba ikimizin birlikte olmasından ne kadar hoşnut olacaklarını gözümde fazla mı büyüttüm diye düşünüyorum. Daisy'nin ağzı hâlâ açık. Owen, Daisy'ye sanki patlamasından korktuğu bir bombaymış gibi bakıyor. Callen kaşlarını çatarken Charlotte gülümsüyor. Annem hâlâ Mia'yı gözyaşları içinde tutuyor. Hepimizi koşulsuz seviyor ve ne olursa olsun beni destekleyecek. Şimdilik bu kadar yeter.

İyi olacağız.

"Dediğimiz gibi. Eve geri taşınıyorum ve Mia ile bu işi gerçekten başaracağız. Önemli olduğundan değil ama bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Tabii ki hayır. adına da mutluyuz," diyor annem. "Ne dediyse o," diye açıkladı Owen. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. taşınmaya yardım et."

"Teşekkürler, Owen. Minnettarım."

Ama yardıma ihtiyacım yok. O benim evimde yaşıyor ve ben de eşyalarımı toplayıp kamyonetimin arkasına koydum bile, bu akşam yemekten sonra onlarla birlikte eve gitmeye hazırım.

"Daisy, iyi miyiz?" Kız kardeşime sordum.

"Gerçekten bilmiyorum. Sanki alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Angus'a olan aşkını benden saklaman bir şey, ama Sawyer'ın yeğenim olduğu gerçeğini benden, tüm ailemden saklaman, üzgünüm, ama bu sefer seni kollarımı açarak affedemem."

Tüm öfkesini Mia'ya yönelttikten sonra küçük kız kardeşim kalkıp odadan çıkıyor. Ön kapı kapandığında Mia'nın nefesi kesiliyor, küçük bir hıçkırık daha kaçıyor. Kalbim onun için çarpıyor.

Owen Daisy'nin peşinden koşuyor ve annem Mia'yı tekrar sarıyor. "Kendine gelecektir, tatlım. Kendine gelecektir."

Bölüm Kırk Altı

Mia

Sharon hatalıydı.

Daisy gelmedi.

Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor çünkü beni engelledi. Evine gittim ama kapıyı açmadı. İki seferde de arabası garaj yolundaydı, yani evde olduğunu biliyorum. Sadece beni görmek istemedi.

Angus'la konuşacak ama benim hakkımda konuşmayacak. Denedi ama Daisy istediği zaman inatçı olabiliyor. Ve kızgın olduğunda, savaşımadan ona ulaşmak mümkün değil. O zaman bile nadiren boyun eğiyor.

Haftalardır görüşmüyoruz. Daisy ve ben genelde her gün konuşuruz. Hayatımda olup bitenleri onunla paylaşamamak berbat bir şey. Görmezden gelinmekten bıktım.

Durumu kontrol altına alıyorum.

Daisy'nin olduğu bir şey varsa, o da profesyonelliğidir. Bu yüzden bugün onunla iş yerinde yüzleşeceğim. Bu, onu benimle konuşmaya zorlamanın aşağılık ve kirli bir yolu mu? Elbette öyle. Umurumda mı? Hayır, umurumda değil. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Charlotte'un işgüzarlığı sayesinde, Daisy ile birlikte bu öğleden sonra Goose Hollow Parkında olacaklarını biliyorum. Kasaba onları parkın oyun ve piknik alanını yenilemeleri için görevlendirdi.

yeni planlar hakkında konuşmak ve görüşlerini almak üzere vatandaşlarla bir araya geliyorlar.

"Siz ikiniz burada iyi olacak mısınız?" Parmaklarımı Sawyer'ın saçlarında gezdirirken Angus'a soruyorum.

Güzel bir bahar sonu günü ve Daisy'nin gününe sızmaları için yanlarından ayrılmadan önce çocuklara tatlı bir şeyler almak için The Shack'te durduk.

"Dondurmamızı aldık ve işimiz bittiğinde biraz yürüyüşe çıkacağız. İyi olmaktan fazlasını yapacağız."

"Teşekkür ederim," diyorum benim diyebileceğim adama. Artık saklanmak yok.

Artık sır yok.

Son iki haftadır onun kollarında uykuya dalmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Daisy'nin günlük hayatımdaki kaybıyla gölgelenen bir rüya.

"Git getir onu."

* * *

Son otuz dakikadır, elliye yakın komşumla birlikte küçük amfi tiyatronun merdivenlerinde oturuyor ve gururla gülümsüyordum. Daisy ve Charlotte ortalığı kasıp kavuruyor. Bu proje tamamen karşılıksız ama onlar için daha anlamlı şey üzerinde çalıştıklarını sanmıyorum.

Planlarını özetleyen hızlı bir sunum yaptılar ve çoğunlukla katılımcıların sorularını cevapladılar. Daisy varlığını kabul etmedi ama Charlie ilk oturduğumda bana göz kırptı. Bunun işe yarayacağından emin görünüyor. Umarım haklıdır, çünkü ben emin olmaktan çok uzağım.

"Bugün geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Tüm endişelerinizi dikkate alacağımıza söz veriyoruz. Sizin görüşleriniz ve çocuklarınızın mutluluğu ve güvenliği bizim için en önemli şeydir," diyerek kalabalığa seslenen Daisy sözlerini tamamladı.

Konuşmak için elimi kaldırmaya korkuyordum ama Charlie buna bir çare buldu ve burada bulunma boşa harcamama izin vermedi. "Bir saniye Daisy. Görünüşe göre bir sorumuz daha var. Sen mavi tişörtlü. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ya şimdi ya da asla.

Ayağa kalkıp derin bir nefes alıyorum ve bana bakmayı reddetse de en iyi arkadaşına sesleniyorum. "Evet. Sadece burada yaptığınız şeyin harika olduğunu söylemek istedim. Özellikle de Goose Hollow'daki çocukların güvenliğini ve refahını ön planda tutmanızı çok seviyorum. Çünkü her ebeveynin size söyleyeceği gibi, önemli olan tek şey bu."

Duyguları onu ele geçiriyor ve sonunda bana doğru bakıyor. Ama o an çok kısa sürüyor ve hızla gözlerini kaçırıyor.

"Ebeveyn olmak bir insanın yapabileceği en korkutucu şeylerden biridir. Dünyaya bir can getirdiğinizde, onu güvende tutmak sizin sorumluluğunuzdadır. Ve bu pek çok şekilde olabilir. Elbette fiziksel olarak, ama aynı zamanda onları zihinsel olarak zarar verebilecek kişilerden de korumalıyız. İstenmediklerini hissettirebilecek ya da hayatlarına kaos ve inceleme getirebilecek kişilerden."

Birkaç kişi dönüp beni izliyor, gözlerinde şaşkınlık var. Herkes Daisy ve benim kardeş kadar yakın olduğumuzu biliyor ve bu konuşma gerçekten de tuhaf.

"Bir çocuğun duygusal ve zihinsel sağlığı kadar, kendine güveni ve mutluluğu da aynı derecede önemlidir. Bugünlerde internet ve klavyelerin arkasına saklanıp nefret kusanlar yüzünden dünyada gezinmek yeterince zor. Yetişkinler için bunu yönetmek zor ve ebeveynler olarak bizim görevimiz, ne pahasına olursa olsun çocuklarımızı bu tür nefretten korumak için elimizden gelen her şeyi yapmaktır. Fedakarlık ne olursa olsun. Küçük oğlum için her şeyi yapacağımı biliyorum. Eylemlerim bazılarına aşırı gelse bile, sonuçta önemli olan tek şey, şimdiye kadar önemli olan tek şey onun iyiliğidir. Onu güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktur."

Daisy'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ama duvarları hâlâ ayakta ve ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Her neyse, Goose Hollow'daki çocukları güvende tuttuğunuz ve parkı toplumumuzdaki insanlar için daha iyi bir yer haline getirmek üzere zamanınızı ve enerjinizi feda ettiğiniz için her ikinize de teşekkür etmek istiyorum."

Şaşkın bir alkış tufanı koptu. İnsanlar muhtemelen benim teğetimin ne anlama geldiğini merak ediyor ama bu duyguyu alkışlamak zorunda hissediyorlar.

"Teşekkür ederim Mia. Daisy ve ben bu projede çalışmaktan mutluluk duyuyoruz ve dediğiniz gibi, Goose Hollow'un çocukları bizim için bir numaradır."

öncelikli." Daisy onun yorumlarına ekleme yapmaz ve Charlie toplantıyı kapatır.

İnsanlar Daisy ve Charlie ile tek tek konuşuyor ama ben olduğum yerde kalarak kızlara yaklaşımadan önce son kişinin de uzaklaşmasını bekliyorum. Tam konuşmak için ağzımı açtığımda Daisy eşyalarını toplayıp uzaklaşıyor.

"Kendine gelecektir. Geleceğini biliyorum," diyor Charlie, emin bir sesle.

Herkes böyle söylüyor ama ben o kadar emin değilim.

Bölüm Kırk Yedi

Mia

"B uddy, kamyonetini bırak da seni buna bindirelim. Annene yardım et."

Sawyer bana kamyonetini verdi ve kolunu

Araba koltuğunun kayışı. Onu oturtuyorum ve kamyonetini geri veriyorum. "Teşekkür ederim." Kıçım sürücü çarptığında telefonum çalıyor. Daisy olduğunu umarak göğsüm sıkışıyor. Telefonumda onun adı görüldüğünde her zaman mutlu olduğum gibi, kız kardeşinin değil de Angus'un adı görüldüğünde koltuğuma çöküyorum. Davamı savunalı iki gün oldu. park toplantısı sırasında.

ANGUS

Knox'un evinde buluşalım. Ben ızgara yaparım, yemekten sonra da tekneyle açılırız. Kulağa hoş geliyor mu?

Ah, bu adam ve kalbi. Herkesin bana söylemeyi sevdiği gibi Daisy'nin *gelmesini* beklerken beni oyalamak için elinden *geleni* yapıyor. Kendimi eve kapatıp surat asmayı ve endişelenmeyi tercih ederdim ama Angus bunların hiçbirini yapmıyor. Mutsuzluğuma gömülmek için zamanım olmadığından emin oluyor.

MIA

Tabii, eve koşup üstümü
değiştireceğim.

ANGUS

Gerek yok. En sevdiğin eşofmanlarını, seksi kaydıraklarını
ve Tater için kıyafetlerini aldım. O kalçalarını buraya getir.

Tater yapışıyor gibi görünüyor. Ne zaman oldu bilmiyorum ama Sawyer'ın yeni lakabı bu. O ve Gus Gus'ı bir elmanın iki yarısı gibiler.

Angus kendini günlük hayatımıza kaptırdı. Bardaki çalışma saatlerini değiştirdi ve hafta içi akşamlarını çalışanlarına bıraktı. Cuma ve cumartesi günleri bar sakinse eve mümkün olduğunca erken geliyor. Sawyer'ın sabah hazırlanmasına ve gece rutinimize yardımcı oluyor. Tuvalet eğitimi için dahiyane fikirleri var ve izin versem saatlerce oynayabilirler. Ama aynı zamanda kurallarına saygı duyuyor ve istediğini bilsem bile boyun eğip onları çiğnemiyor.

Sonra, Sawyer yatağa girdikten sonra, tamamen benim oluyor. Konuşuruz, güleriz ve sevişiriz.

Benim ve Goose Hollow'daki hemen herkesin Angus McKinnon'ın şu anda yaşadığı gibi bir hayat istediğinden şüphe ettiğini düşünmek artık neredeyse komik geliyor. O sevgi dolu bir eş ve baba figürü olmak için doğmuştu. Onun hayatında olan bizler için bu bir sürpriz olmamalıydı. Zaman zaman, hazır bir aile kurmanın getirdiği monotonluktan bıkip bıkmayacağını merak ediyorum. Ama içten içe onu tanıyorum ve uzun vadede bu işin içinde olduğunu biliyorum. Düşünceli ve nazik biri ama Angus yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmıyor.

MIA

Teşekkür . Şimdi o tarafa doğru gideceğiz.

ANGUS

Seni seviyorum,
Goof.

Beni sevdiğini her söylediğinde olduğu gibi kalbim küt küt atıyor. Bu adamın sevgisi sayesinde kalp gözlü emoji ile yürüyen bir gülen yüz gibiyim.

MIA

Seni
seviyorum.

Motoru çalıştırmadan önce Daisy'den cevapsız arama ya da mesaj var mı diye telefonumu iki kez kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok.

Kendine gelecektir.

Kendine gelecektir.

Herkes bundan emin.

Ama ya ?

Arabayı vitesle takıp göle doğru yöneldim. Ailem evimizi satın taşındığından beri gitmediğim göle. Knox'un evine gidiyor olmak garip hissettirmeli ama arkadaşları ve ailesi onun göl evini ondan daha çok kullanıyor.

Sanırım eve ziyarete geldiğinde saklanabileceği bir yer olsun diye yaptırmıştı. Böylece kimseyle kalmak zorunda kalmayacaktı. O her zaman yalnız biriydi. Ailesini severdi ama her zaman kendi alanına ihtiyacı vardı. Her zaman Goose Hollow'un ona verebileceğinden daha fazlasını istedi. Bu utanç verici çünkü ailesi onu özliyor.

McKinnon kardeşler birbirlerine çok yakınlar ama Knox kendini onların sıkı sıkıya bağlı çemberinin dışında tutuyor. Yine de, dördünün yıllık doğum günü haftası gezilerinde neler yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Hepsi Ağustos ayında doğdukları için, her yıl dördü birlikte tatile çıkıyor. Paparazzilerin onları bulamayacağı bir yere kaçıyorlar ve birlikte bir hafta geçiriyorlar. Sadece onlar, başka aile üyeleri yok. Arkadaşları yok.

Yaptıkları tek istisna geçen yıl, seyahatlerinin ilk gününde Charlie'nin sapılarıyla ilgili tüm kaosu yaşamasıydı. Callen'in onu geride bırakmasına imkan yoktu. İkisinin de doğum günü aynı olduğu için gezinin geri kalanını kardeşleriyle birlikte tamamladı.

Bu yaz ne olacak? Knox yine de katılacak mı? Gerçeği açıkladığımda bunun ilişkilere zarar verebileceğini biliyordum. Daisy'nin tepkisini bekliyordum. Bu kadar uzun süre kendime sakladıktan sonra, bu korktuğum birçok yansımadan biriydi. Ama bunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu.

kardeşler arasında. Knox Sawyer'ı öğrendiğinden beri işler gergindir. Nasıl olduğunu sormak için Angus'a ulaştığında Angus iyi olduğu ve konuşamayacak kadar meşgul olduğu konusunda ısrar eder. Gus onun için endişeleniyor ama ben ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ona ata binmeyi öğretmek dışında oğlunu tanımaya hiç ilgi göstermedi. Son iki buçuk yıldır onun hakkında ya da hayatı hakkında hiçbir soru sormadı.

Knox sadece iki kez aradı. Birinde, görüntülü konuşmamızdan kısa bir süre sonra, velayet istemeyeceğini ama nafakayı kabul etmezsem Sawyer için bir vakıf kuracağını söyledi. Sawyer'a ata binmeyi öğretmek istediğini söylediğinde, ikisi arasında bir tür ilişki kurma umudu yeşerdi. Çok bir şey değil ama yine de bir şeyler var. Ancak ondan haber aldığım diğer tek zaman, e-posta adresimi ve Sawyer'ın sosyal güvenlik numarasını almak için attığı bir mesajdı, böylece vakıf için belgeleri hazırlayabilecekti ve *adamları* benim iletişim bilgilerime sahip olacaktı.

Tekerlerim Knox'un evine giden toprak yola değdiğinde aklım başıma geliyor. Yol çok engebeli değil ama yine de bir kayanın aniden fırlayıp araca saldırma ihtimaline karşı aklımı başımda tutmak en iyisi.

Birkaç dakika sonra, uyuyan Sawyer'ı araba koltuğundan çekip çıkarıyorum. Göl evine gitmek için her yola çıktığımızda bu oluyor. Vücudum hareketten dolayı inleyip sızlarken, bu onu uyuması için rahatlatıyor. Ama Angus'un "Mutfaktayım!" diye bağırdığını duyar duymaz hemen uyanıyor.

"Gus Gus," diyor Sawyer kollarımdan için kıvranırken nefesinin altından.

"Geliyor!" En iyi arkadaşını görmek için koşmaya başlayan oğlumu serbest bırakarak bağıriyorum.

"Tater! Günün nasıl geçti?" Mutfağın köşesini döndüğümde Sawyer'ı çoktan kollarında buluyorum. Beni gördüğünde Gus'ın yüzü aydınlandı. "Hey, bebeğim."

"Selam bebeğim," diye cevap veriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Sawyer tatlı bir şekilde eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de kıkırdıyorum. "Teşekkür , dostum."

"Git üstünü değiştir. Onu yakaladım."

"Emin misin? Sen bitirene kadar bekleyebilirim."

"Tüm hazırlık işleri bitti. Sen döndüğünde ızgaraya başlayacağım. Onu için dışarı çıkaracağım." Dudakları, kızartmanın üst kısmına

kafamda. "Acele etme."
"Güzel, hemen
döneceğim."

Birkaç ay önce olsa kendimi suçlu hissederek geri çekilirdim. Ama şimdi küçük oğlumun Angus'la takılmak istediği kadar onun da Sawyer'la takılmak istediğini biliyorum, bu yüzden yardım etmesine izin veriyorum. Bu yavaş yavaş alışmaya başladığım bir şey. Güzel bir şey.

Elbette, en sevdiğim eşofman üstüm ve eşofman altım bir spor çantasının içindeydi. Sweatshirt, önünde The House logosu olan gri bir sweatshirt. Arkasında ise elinde hortum tutan ve bira bardağına bira atan bir itfaiyeci ve *"The House'da hortumlandım"* yazıyor. Bu benim en sevdiğim eşyam. Ayrıca fırçamı ve en sevdiğim el losyonunu da paketlemiş, çünkü eldiven giydikten ve iş yerinde günde yüzlerce kez ellerimi yıkadıktan sonra cildim dayak yiyor. Her şeyi düşünmüş.

Üzerimi değiştirdikten, cildim nemlendikten ve vanilya gibi koktuktan sonra yastık kaydıraklarımın içine giriyorum. Angus iğrenç olduğunu düşünüyor ama ben bayılıyorum. Dışarı çıkıyorum ama sürgülü arka kapıyı açar açmaz olduğum yerde donup kalıyorum. Sawyer piknik masasının tepesine tünemiş, Daisy de onun önündeki bankta oturuyor.

O burada.

"Selam bebeğim. Misafirimiz var," diyor Angus sol tarafımdan, ızgarayı hazırladığı yerden.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve temkinli bir şekilde oğluma ve teyzesine doğru ilerliyorum. Yüzünü görebilmek için masanın etrafında dönerek "Merhaba" demeyi başardım.

Tek söylediği "Hey,"
oldu. "Oturabilir miyim?"

Başını sallıyor ve ben de onun yanına yerleşiyorum.

İçgüdüsel olarak tekrar özür dilemek istiyorum ama bunu yapmayacağım çünkü kendim ve oğlum için en iyi olanı yapıyordum ve bunun için üzgün değilim. Bunun yerine bekledim ve onun liderlik etmesine izin verdim.

Daisy masanın üstünü okşuyor. "Gerçekten de muhteşem bir masa, değil mi?"

Bu masanın Charlie, Callen ve Daisy için ne anlama geldiğini düşününce gülümsüyorum. "Her şeyi başlatan masa."

Kıkırdıyor ama detay vermiyor.

Yaklaşık bir yıl önce Charlie, bu masayı yapmak için ihtiyaç duyduğu malzemeleri almak üzere McKinnon'ın hırdavat dükkanına gitti. Orada iki yılı aşkın süredir görmediği Callen ile karşılaştı. Bu masa aynı zamanda Daisy'nin ondan daha fazlasını yapmasını istemesine neden oldu.

ve oradan da birlikte iş yapmaya başladılar. Hepimizin kalbinde özel bir yeri var.

Sawyer beni görebilmek için dönüyor. "Anne, Dais Teyze burada."

Gerçeği öğrenmeden önce bile onun için hep Daisy Teyze'ydi. "Öyle."

Kamyonetini masanın diğer tarafına iterken yüzünü ona dönüyor.

"Mia, özür dilerim. Aşırı tepki vermiş olabilirim. Dürüst olmak gerekirse

Eminim. Bir yanım bana güvenmediğin için hâlâ kırgın ama bir yanım da oğlumuzu koruduğunu anlıyor."

"Sana güvenmediğimden değil. Bilseydin Knox'a söylemem için ısrar edeceğini ve bunun oğlumun yararına olmayacağını biliyordum."

"Peki, neden şimdi?"

"Çünkü Angus'a aşığım ve eğer o bilmeseydi onunla birlikte olmam mümkün değildi. Eğer Angus duygularıma karşılık vermeseydi, tek kelime bile etmeyebilirdim." Gözlerinde bir öfke parıltısı görüyorum.

"Özür dilerim, gerçek bu. Çocuğumun duygusal refahı ve paparazzilerden ve internet akbabalarından uzak durması çok önemli."

"Olması gerektiği gibi." Onun saçlarını karıştırıyor. "Parkta söylediğin her şeyi duydum. Sadece bir dakikamı aldı."

"Ben de anlıyorum. Önce Angus, sonra Knox. Bu çok fazla."

"Cal hakkında bilmem gereken bir şey yok, değil mi?" Göz kırıyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp ona bakıyorum. "Şey..."

Gözleri irileşir ve arkasından Angus, kız kardeşininkini yansıtan dehşet dolu bir ifadeyle döner.

"Haha! Yüzlerinizi görmelisiniz. Hayır! Hadi ama, sırf sorduğunuz için bir korkuyu hak ettiniz."

Angus spatulasını bana doğru tutarak barbeküden bağırıyor: "Hiç komik değil, Goof."

"O haklı. Bu çok kabaydı."

"Eğer bazı mizah , delireceğim."

"Annen kendini komik sanıyor." Sawyer'ı gıdıklıyor ve o da kıkır kıkır gülüyor.

Onun gülüşü var olan en tatlı sestir. Duyduğunuzda gülümsememeniz mümkün değil.

"Hey, Daisy?" Gözleri bana bakıyor. "Bir yeğenin var."

Gülümsemesi parlak. "Yani var." Kulak misafiri olan kardeşinin duymaması için sesini alçaltarak fısıldıyor: "Ve eğer işler düşündüğüm gibi giderse, yakında bir kız kardeşim daha olabilir."

Masadan kalkıyor, Sawyer' da yanında getiriyor. Onlara katılıyorum ve sarılıyorum. "İkinizi de çok seviyorum, Mia."

"Ben de seni seviyorum Dais."

Bana bakmak için geri çekildi. "Artık sır yok mu? Tabii ki çocuğunuzun güvenliği değilse."

"Artık sır yok."

"Güzel." Angus'un bir sonraki sorusunu duyduğundan emin olmak için sesini yükselterek, "Peki, Angus'la yaşamak gençken olduğu kadar iğrenç mi?" diye sorar.

Sonunda geldi.

Bölüm Kırk Sekiz

Mia

"B Oys! Neredesin sen? Büyükannem kasabaya gitmeden önce uğramamızı bekliyor," diye bağıriyorum kilitli yatak odasının kapısından.

"İşimiz neredeyse bitti. Sizinle oturma odasında buluşuruz," diye yanıtlıyor Angus.

Bu yıl Sawyer'ın Cadılar Bayramı kostümünün kontrolünü Angus'a vermeyi kabul ederken ne düşündüğümünden emin değilim. Bu kadar uzun süre yatak odamızda kilitli kalmalarını beklemiyordum. Biraz endişeliyim.

Küçük oğlum neredeyse üç yaşında ve bu yıl neler olup bittiğini gerçekten bildiği ilk yıl. "Şaka mı, şeker mi?" alıştırması yaptık ve son birkaç gündür balkabağı kovasıyla dolaşıp "Şaka mı, şeker mi?" diye şarkı söylüyor. Ayaklarımı kokla. Bana yiyecek güzel bir şeyler ver." Angus bunu ona, kostümüyle bana sürpriz yapmasına izin vermeyi kabul ettikten *sonra* öğretti. Tek şartım yüzünü kapatan bir maske istemememdi, çünkü o kapatılamayacak kadar sevimli.

Sonunda koridorda adım sesleri duyuyorum. Biri Sawyer'ın her zamanki patırtısı ve yüksek bir şapırtı sesi. Görüş alanıma girdiklerinde kahkahayı basarken ağzımı kapatıyorum.

"Twick o Tweet, Anne! We Goof's!"

"Evet, kesinlikle öylesin," diyorum önümdeki yürümeye başlayan çocuk boyutundaki Goofy'ye. Devasa kafası ve uzun kulaklarıyla kesinlikle çok sevimli ama beni iki büklüm eden, devasa ayakları da olan uyumlu kostümüyle Angus. Ucuz bir kostüm de seçmemiş. Görünüşü en üst seviyede. Mümkün olan en iyi şekilde gülünç.

"Cadılar Bayramın kutlu olsun, Goof," diyor Angus gururla. "Onaylıyor musun?"

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına onaylayan bir öpücük konduruyorum. "Daha sonra onu senden çıkarabildiğim sürece, onayımı aldın."

"Tutmaya niyetli olmadığın sözler verme küçük hanım." Kıçımı tutmaya çalışıyor ama üç parmaklı dev eli bunu imkânsız kılıyor. "Şu lanet eldivenler," diye fısıldıyor.

"Anne, Gamma'ya gidiyoruz." Sawyer bize hatırlatıyor.

"Haklısın dostum. Büyükanne Sharon seni görmek için bekliyor. Gitsek iyi olacak."

Bölüm Kırk Dokuz

Sawyer

Sekiz buçuk yıl sonra.

"H Ey, evlat, nasılsın?" Annem odamın kapısından soruyor.
"Biraz ama iyiyim."

"Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz değil mi?"

"Ben öyle gergin değilim. ." "Emin olduğun sürece mi?"

"Anne, bu benim fikrimdi. Endişelenmeyi bırak."

"Tamam, tamam." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Hadi gidelim o zaman. Herkes bekliyor."

Bu benim fikrimdi. Yıllarca doğum günü mumlarımı üflediğimde dilek tuttuktan sonra, kendi dileğimi gerçekleştirmeye karar verdim. Zaten bunu gerçekleştirebilecek tek kişi de bendim. Birkaç hafta önce bir gün babamla ahırdaydık ve sonunda onunla konuşmaya cesaret edebildim.

"Bu yıl doğum günümde ne istediğimi biliyorum."

"Neymiş o, dostum?"

Oh, adamım. Neden bu kadar titriyorum? Bunu ona uzun zamandır sormak istiyordum. Umarım çok geç kalmamışımdır. Belki fikrini değiştirmiştir. Belki Grace ve Aidan yeterlidir ve artık onun olmak için bana ihtiyacı yoktur.

"Sawyer?" diyor, daha fazlasını öğrenmek istediğinde yaptığı gibi başını yana eğerek.

"Çok uzun zamandır bana soruyorsun ve ben de hep evet demek istedim ama çok korkak davrandım. Neden bilmiyorum."

"Bud, düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" "Sadece hala istediğin buysa mı?"

"Tabii ki öyle!"

Atının üzerinde kullandığı fırçayı bıraktı ve bana doğru yürüdü. Beni kocaman bir ayı gibi kucakladı ve botlarımın üzerine bıraktı.

"Annen ve babanla bu konuyu konuştun mu?"

Knox'a babam dediğinde kendimi hep iğrenç hissediyorum ama ne demek istediğini biliyorum. Knox benim babam ama ben ona baba diyorum. Yaptığım şeylerde onun da söz hakkı var, sadece annem ve Angus'un değil. Ama babam için kendimi kötü hissediyorum çünkü hep onunla yaşadım.

"Hayır, önce senin için sorun olmadığından emin olmak istedim."

"Bud, bir baban olduğunu biliyorum ama umarım seni de en az kardeşlerin kadar sevdiğimi biliyorsundur. Benim için hiçbir fark yok. Sen benim oğlumsun, işte buradasın," diyor göğsünü işaret ederek.

Gözlerim yaşardığında utanmamaya çalışıyorum ama ona her zaman doğru olduğunu hissettiğim şeyi söylüyorum.

"Gus, sen benim babamsın. Knox'un beni doğurduğunu biliyorum ve onu seviyorum, o harika bir baba ama sen benim babamsın. Seninle, annemle, Aidan ve Grace ile aynı soyadına sahip olmak istiyorum."

Bana tekrar sarıldı. "Seni çok seviyorum, Tater."

Sonunda hazırım ve haki pantolonum ve uzun kollu düğmeli gömleğim olarak adlandırdığım düğün kıyafetlerimi giydim. Düğmeler yüzünden hazırlanmam bu kadar uzun sürdü. Babamı takım elbise giymiş ve kravat takmış görünce şaşırdım. Annem, Gracie ve Aidan da şık düğün kıyafetlerini giymişler. Ama beni çok mutlu eden babam ve onun kocaman gülümsemesi. Bunun onun için büyük bir mesele olduğunu biliyordum ama ne kadar heyecanlı olduğunu görmek içimde tuhaf bir his uyandırıyor. Mutluluktan daha fazlası ama buna ne denir emin değilim.

Angus beni evlat edinemez, çünkü Knox Baba benim gerçek babam. O her zaman yanımda ve şehir dışında olmadığı sürece haftada en az bir kez ata binmeye gidiyoruz. Beni sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum ama kendimi bildim bileli Gus benim babam.

Doğduğumda annem bana kendi soyadını vermiş. Sonra Angus'la evlendi ve benim erkek ve kız kardeşlerim oldu. Hepsi McKinnon'lar. Teknik olarak ben de öyleyim ama okulda hala Sawyer Powell'ım, çünkü doğum belgemde öyle yazıyor. On yaşıma geldiğimde annem bana soyadımı McKinnon olarak değiştirmenin istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Bu konu daha önce de gündeme gelmişti ama artık iki basamaklı olduğum için bunu bana bırakacaklarını söyledi. Hayır dediğimde, fikrimi değiştirirsem ona haber vermemi söyledi. Evet demek istemiştım ama istemem gerektiği için değil.

Knox McKinnon ile akraba olmaktan gurur duyuyordum ama McKinnon ismini daha çok Angus gibi olabilmek için istiyordum ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Knox'a karşı bir şey değil, o sadece Angus değil.

Şimdi, her zaman babam olan kişiyi adliyede aptalca bir isim değişikliği için giyinmiş ve sırtırken görünce, sonunda evet dediğim için çok mutluyum.

"Güzel görünüyorsun," diyorum kravatını çekerek. "Sağ ol. Sen de güzel temizliyorsun, Tater."

"Yargıcın bir kağıt parçasını imzalaması için hepinizin giyinip kuşanmasına gerek yoktu."

"Dostum, bu hepimiz için büyük bir gün. Sadece bir kağıt parçası olsa bile," diye beni temin ediyor babam.

"Hadi, geç kalıyoruz. Herkes kamyonu binsin," diye emrediyor annem ve tabii ki hepimiz dediğini yapıyoruz. Annemin geç kalmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktur.

Kasabaya varmamız uzun sürmüyor ve kamyonu park edip hepimiz indiğimizde karnım geriliyor. Annem yolda elimi tutarken, babam Gracie'yi taşıyor ve Aidan'ın elini tutuyor. Goose Hollow küçük ve adliye binası da öyle. Annemle babam resepsiyondaki kadını tanıyorlar ve o da bize soldaki büyük kahverengi kapıdan içeri girmemizi söylüyor.

Çift kapı açıldığında, buna inanamıyorum. Büyükanne ve büyükbabam Florida'dan buraya kadar gelmişler! Babam Knox ve üvey annem Ryan da burada, büyükanne Sharon, Cal Amca, Charlie Teyze ve tüm kuzenlerim de. Daisy Teyze Yeni Yıl'da ses çıkaran şeylerden birini üflüyor ve Owen Amca kamerasını kaldırmış, biz içeri girerken bizi kaydediyor. Herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Tüm bu ilgi yanaklarımı kızartıyor.

Babam Gracie'yi büyükanne Sharon'a veriyor. Büyükbaba Powell Aidan'ı alıyor çünkü annem, babam ve benim kâğıtlarımızı hâkimin masasına götürmemiz gerekiyor. Babam da bizimle geliyor çünkü kadının mühürleyebilmesi için annemle birlikte kâğıdı gerekiyor.

İkisi de imzalıyor ve bayanların mührü masaya vurulduğunda yerimden sıçıyorum ama babam ve babam ellerini omuzlarıma koyuyor. Gerginliğim geçiyor çünkü her iki babam ve tüm ailem etrafımdayken kendimi güvende hissediyorum.

Yargıcın kâğıdı imzalamasını izliyoruz ve sonra şöyle diyor: "Genç adam, Oregon eyaleti ve Goose Hollow kasabası tarafından resmen bir McKinnon'sın."

Herkes çılgına döndü. Alkışlıyorlar, bağırlıyorlar ve babam bana şimdiye kadar yaptığı en iyi ayı gibi sarılıyor. Beni ayağa kaldırdığında, gözlerimin içine bakabilmek için eğildi. "Seni seviyorum, evlat."

Bir şey söyleyemeyecek kadar çok hissediyorum, bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve ona tekrar sarılıyorum. Onu bıraktığımda, annem sarılmak için bekliyor ve onun ardından babam geliyor.

"Gel buraya evlat," diyor kulağa ciddi gelen ama duygusallaşmamak için çok çabaladığını bildiğim tarzıyla. Babamdan daha uzun boylu ve çok eğilmesi gerekiyor ama bana da güzelce sarılıyor. Ben kollarımdayken şöyle diyor: "Seninle tahmin edemeyeceğin kadar gurur duyuyorum. McKinnon ismini devam ettirmek senin için bir onur. Umarım hepimizin seni ne kadar sevdiğini biliyorsundur. *Benim* de seni ne kadar *sevdiğimi*."

Cevabımı başımla onayladığımda hâlâ beni tutuyor ama henüz onu bırakmıyorum. O kadar çok hissediyorum ki gözlerim yanıyor. Ve onun beni ağlarken görmesini istemiyorum.

Çünkü sevildiğimi biliyorum. Bugün buradaki herkes beni seviyor ve kendimi şanslı hissediyorum. Ve annem haklı, iki babaya sahip olmak harika bir şey.

Her zaman dünyanın bir McKinnon olduğumu bilmesini istemiştım ve artık öyleyim.

"Hey, Sawyer," diye Gracie.

Arkamı dönüyorum ve döner dönmez ailem şarkı söylemeye başlıyor ve bir anda mumlarla dolu bir pasta beliriyor.

Bugün 11 yaşına girdim ve bir McKinnon oldum. En güzel doğum günüm!

Goose Hollow'a bir yolculuk daha yapmak ya da başka bir tatlı ve seksi Lisa Shelby romantizmine aşık olmak ister misiniz?

Lisa'nın Facebook'taki okuyucu grubu [Lisa Shelby's Love Geeks](#)'e katılın ve güncel kalmak için onu her yerde @lisashelbybooks takip edin.

We Are Tonight'ÜCRETSİZ kopyası için Lisa'nın haber bültenine kaydolmayı unutmayın!

Buradan kaydolun: <https://BookHip.com/MZTJV>

What To Read Next

Sadece Goose Hollow'da Serisi

[Sadece Seninle Dans Etmek](#)

[İstiyorum Önemli Olan Tek Kalp](#)

Gerçek Olan Tek Şey~ Çok Yakında Sadece

Sen Olabilirsin ~ Çok Yakında

[Gözardı Edilmiş Kalp](#)

Huysuz / Güneşli, bekâr bir babanın çağdaş romantizmi.

Çamlar Arasında Serisi

Bulunan aileyi konu alan bu bağımsız çağdaş aşk romanları serisinde Eastlyn *Mürettebatı* ile tanışın.

[Üzerinde](#)

[Yükseltilmiş Şişe](#)

Reece ve Rachel'in hikayesini okumak ister misiniz? Haber bültenime kaydolun ve onların ön romanı ÜCRETSİZ olarak alın! [We Are Tonight'ın kopyası için buraya tıklayın!](#)

[Blackbird](#)

Bağımsız ikinci şans çağdaş romantizm.

Muhteşem Düet

Kuralları çiğnemek ve kalbinin sesini dinlemek üzerine ateşli, gerilimli bir romans.

[Muhteşem: Birinci Kitap](#)

[Muhteşem: İkinci Kitap](#)

Sen ve Ben Serisi

Aşk, kayıplar, sırlar ve şımarıklıklarla dolu bu üç kitaplık tatlı ve seksi bağımsız roman serisini okuyun.

[Sen ve Ben: Birinci](#)

[Bölüm Sen ve Ben:](#)

[İkinci Bölüm Daha](#)

[fazla](#)

[Bunun Gibi Bir Şey](#)

About the Author

Lisa Shelby, USA Today'in en çok satan çağdaş aşk romanı yazarı, kendini aşk delisi ve kek-pop bağımlısı ilan etmiştir. Kuzeybatı Pasifik'te doğup büyüyen Lisa, kocası ve köpekleriyle birlikte hâlâ burada yaşamaktadır. Bir sonraki mutlu sonunu yazmadığı zamanlarda Lisa'yı kocasıyla birlikte seyahat ederken, canlı müzik dinlerken ve şu anda Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nde görev yapan oğluyla bir sonraki FaceTime görüşmesini sabırsızlıkla beklerken bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

